

Fremsat den 15. april 2021 af udlændinge- og integrationsministeren (Mattias Tesfaye)

Forslag

til

Lov om ændring af repaterierungsloven m.v.

(Regulering af ydelsesstruktur og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering, indhentelse af udtalelse fra politiet om registreringer i Kriminalregisteret, nægtelse af repatrieringsstøtte af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden, ændring af den kommunale vejledningspligt om repatriering m.v.)

§ 1

I repaterierungsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, som ændret ved lov nr. 2189 af 29. december 2020 og lov nr. 130 af 30. januar 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning,«.

2. I § 3, stk. 7, indsættes efter »stk. 2-4,«: »eller en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8,«.

3. I § 4, stk. 1, ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

4. I § 5 indsættes efter 1. pkt. som nyt pkt.: »Kommunalbestyrelsen vejleder udlændinge, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum 5 år, og som har modtaget kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering ved en selvstændig samtale, som afholdes minimum hvert 2. år.«

5. I § 5, 2. pkt., ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

6. I § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt., § 8, og § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det

tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

7. I § 6 a, stk. 1, ændres »eller et tidligere opholdsland« til: », et tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

8. I § 7, stk. 1, 2. pkt., ændres »stk. 9« til: »stk. 11«.

9. § 7, stk. 2-6, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan ud over betingelserne oplyst i stk. 1 kun udbetale hjælp til repatriering, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, jf. stk. 2, 1. pkt. Endvidere indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Stk. 4. Er pågældende på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, sigtet for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, tilbageholdes udbetalingen, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller fører sigtelsen,

jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den sidste del af hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen indhenter inden udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, en udtalelse fra politiet om, hvorvidt pågældende på udbetalingstidspunktet er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.«

Stk. 7-12 bliver herefter stk. 6-11.

10. I § 7, stk. 7, der bliver stk. 6, ændres »jf. stk. 3-6« til: »jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3«.

11. I § 7, stk. 9, der bliver stk. 8, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

12. I § 7, stk. 10, der bliver stk. 9, ændres »stk. 9« til: »stk. 8«.

13. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Hjælp til repatriering udbetales i følgende dele:

- 1) Umiddelbart før udrejse udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.
- 2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering.
- 3) For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For andre udlændinge udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 2. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales hjælp til repatriering i følgende dele:

- 1) Umiddelbart før udrejse udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under

18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan efter ansøgning forud for udrejsen derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har særligt behov herfor.

- 2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering i det pågældende land.
- 3) Der udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med op til 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, umiddelbart før udrejsen, jf. stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav, med højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.«

14. I § 9 indsættes før 1. pkt. som nyt punktum:

»Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlæn-

ding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt, inden udrejse.«

15. I § 9, 1. pkt., der bliver 2. pkt., indsættes efter »skal«: »endvidere«.

16. I § 9, 2. pkt., der bliver 3. pkt., ændres »§ 7, stk. 3-6« til: »§ 7 a, stk. 2, nr. 3«.

17. I § 9, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres »§ 7, stk. 7« til: »§ 7, stk. 6«.

18. I § 9, 4. pkt., der bliver 5. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3«.

19. § 9, 5. pkt., ophæves.

20. I § 9 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.«

21. I § 9 a, *stk. 4*, ændres »og 9,« til: »og 8,«.

22. I § 9, *b, stk. 1*, ændres »§ 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3«.

23. I § 9 b, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.«

24. § 9 b, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.«

25. I § 9 b, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »jf. stk. 1,« til: »jf. stk. 1, 1. pkt.,«.

26. I § 10, *stk. 1, nr. 4*, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

27. I § 10 indsættes efter *stk. 3* som nye stykker:

»*Stk. 4.* Kommunalbestyrelsen kan ud over betingelserne oplyst i *stk. 1* kun udbetale løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens

sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret sigtet for en lovovertrædelse i Kriminalregisteret, jf. *stk. 4, 1. pkt.* Endvidere indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i *stk. 4, 2. pkt.*

Stk. 6. Konstaterer Udbetaling Danmark i forbindelse med den årlige indhentelse af udtalelse fra politiet, jf. *stk. 7*, at den pågældende er registreret sigtet i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, tilbageholdes den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for den årlige indhentelse af oplysninger fra politiet sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den løbende, månedlige reintegrationsbistand. Udbetaling Danmarks tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse.

Stk. 7. Udbetaling Danmark indhenter i forbindelse med udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, *stk. 1* og 2, årligt i en periode på 3 år fra bevilling af reintegrationsbistanden en udtalelse fra politiet om, hvorvidt pågældende er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand.«

Stk. 4-8 bliver herefter *stk. 8-12*.

28. I § 10 b, *stk. 1*, indsættes som *2. og 3. pkt.*:

»Bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, *stk. 1*, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.«

29. § 10 b, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, *stk. 1-3*, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori afgørelsen om bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b er truffet.«

30. I § 10 b, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »jf. stk. 1,« til: »jf. stk. 1, 1. pkt.,« og »stk. 1, jf. stk. 3.« ændres til: »stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 3.«.

31. I § 12, stk. 1, indsættes efter »bortset fra afgørelser efter«: »§ 7, stk. 5«, og efter »§ 9 b, stk. 1 « indsættes »§ 10, stk. 7,«.

32. § 14 affattes således:

»§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7 a, er fastsat i 2021-niveau og reguleres fra og med 2022 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. Det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret senest ved lov nr. 416 af 13. marts 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 17 a, stk. 1 og 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning«.

2. I § 17 a, stk. 3 og 5, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

§ 3

I lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 215 af 12. februar 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 62, stk. 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

§ 4

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 12. februar 2021, som ændret ved § 4 i lov nr. 339 af 2. april 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 3, stk. 2, nr. 5, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2021, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 13.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på ansøgninger om hjælp til repatriering indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indhold

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Udvidelse af mulige destinationer for repatriering
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Ændring af sammensætning og tidspunkt for udbetaling af hjælp til repatriering
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland
 - 2.2.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav
 - 2.2.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv
 - 2.2.1.4. Etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland
 - 2.2.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr
 - 2.2.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet eller det tidligere opholdsland
 - 2.2.1.7. Medbragt lægeordineret medicin
 - 2.2.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark
 - 2.2.1.9. Skolegang til skolesøgende børn
 - 2.2.1.10. Anskaffelse af nationalitetspas m.v.
 - 2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2.2.1. Første del af hjælp til repatriering
 - 2.2.2.2. Anden del af hjælp til repatriering
 - 2.2.2.3. Tredje del af hjælp til repatriering
 - 2.3. Nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

-
- 2.4. Indhentelse af udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser og domme i Kriminalregisteret
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.1.1. Udbetaling af hjælp til repatriering
 - 2.4.1.2. Udbetaling af reintegrationsbistand
 - 2.4.1.3. Bestemmelser om strafunddragelse
 - 2.4.1.4. Bortfald af resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering
 - 2.4.1.5. Udlændingelovens § 22, nr. 4-9
 - 2.4.1.6. Kriminalregisterbekendtgørelsen
 - 2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4.2.1. Indhentelse af udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser i Kriminalregisteret i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand
 - 2.4.2.2. Indhentelse af udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser og domme efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, i Kriminalregisteret i forbindelse med udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige udbetaling af reintegrationsbistand
 - 2.5. Regulering af tilbagebetalingskrav
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6. Udvidelse af repatrieringslovens dispensationsadgang
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7. Dedikeret kommunal vejledning om repatriering
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.1.1. Vejledning om repatriering på integrationsområdet
 - 2.7.1.2. Vejledning om repatriering på beskæftigelsesområdet
 - 2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler
 - 4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 6. Administrative konsekvenser for borgerne
 - 7. Klima- og miljømæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at repatrieringsordningen grundlæggende er en god ordning. Det skal være muligt for udlændinge med lovligt ophold i Danmark og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ikke længere ønsker at opholde sig i Danmark, at modtage økonomisk støtte med henblik på at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har en nær familiemæssig tillknytning. Det er en fornuftig og holdbar løsning for den enkelte person. Samtidig er det godt for både udlændingen og Danmark, når flygtninge m.v. efter et midlertidigt ophold i landet beslutter sig for at vende hjem. Det er således i tråd med regeringens øvrige hjemrejsepolitik, at repatrieringsordningen fastholdes og styrkes, så den udgør et attraktivt alternativ til fortsat ophold i Danmark. Det skal i den forbindelse sikres, at der ud over en generel udbredelse af kendskabet til ordningen, sker en målrettet og fokuseret vejledning af relevante udlændinge om muligheden for at forlade Danmark med en økonomisk støtte.

Mediedækningen af en række konkrete sager om repatrieringsstøtte har imidlertid vist, at der har været et behov for at gennemgå ordningen med henblik på at fjerne eventuelle uhensigtsmæssigheder, der kan undergrave ordningens legitimitet. Repatrieringsstøtte skal bevilges til dem, der ønsker at udrejse af Danmark for at etablere sig på ny. Og ordningen skal være attraktiv, så repatriering er et reelt alternativ til fortsat at opholde sig i Danmark.

Samtidig er det efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse åbenlyst, at en person, der begår kriminalitet her i landet, ikke skal kunne udnytte ordningen til at unddrage sig straffen og forlade Danmark med repatrieringsstøtte. Det skal således ikke være muligt at modtage repatrieringsstøtte, hvis en person ønsker at repatriere for dermed at unddrage sig strafforfølgelse eller strafafsoning i Danmark, eller hvis en person forud for repatrieringen har begået alvorlig kriminalitet, der – hvis kriminaliteten var blevet pådømt for repatrieringen – ville have medført, at den pågældende var blevet udvist af Danmark og dermed ikke længere var omfattet af repatrieringslovens personkreds. Derudover er det vigtigt for ordningens legitimitet, at kommunerne har de rette redskaber til at sikre, at repatrieringsstøtten betales tilbage, hvis repatrieringen fortrydes, og den pågældende vender tilbage til Danmark.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en bestemmelse om, at kommunalbestyrelsen ved behandling af ansøgninger om repatrieringsstøtte skal undersøge, om ansøgeren er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Hvis den pågældende på tidspunktet frem til udrejsen registreres som sigtet, skal kommunalbestyrelsen meddele afslag på repatrieringsstøtte. Samtidig skal kommunalbestyrelsen ved anmodning om udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering undersøge, om modtageren er sigtet eller dømt for visse former for kriminalitet. Er det tilfældet, skal udbetalingen under nærmere omstændigheder tilbageholdes og stoppes. Udbetaling Danmark skal tilsvarende i forbindelse med den løbende udbetaling af reintegrationsbistand årligt i en årrække undersøge, om modtageren er sigtet eller dømt for visse former for kriminalitet, og udbetalingen kan herefter under nærmere omstændigheder tilbageholdes og bortfalde.

Der henvises til afsnit 2.4.

Det skal endvidere sikres, at der ikke bevilges støtte til personer, der antages at ville benytte hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand til at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Med dette formål foreslås det, at kommunerne på baggrund af politiets udtalelse kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand i det omfang, der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder desuden, at en udlændings ret til den resterende del af hjælp til repatriering eller fortsat reintegrationsbistand bør bortfalde, hvis Udlændingestyrelsen, efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde støtte, træffer afgørelse om bortfald af en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b.

Der henvises til afsnit 2.3.

Endvidere foreslås det at indføre en ny ydelsesstruktur for repatrieringsstøtten. Hensigten med den foreslåede ydelsesstruktur er at begrænse muligheden for snyd med udbetaling af repatrieringsstøtte og samtidig forenkle kommunalbestyrelsens sagsbehandling i sager om repatriering.

Der henvises til afsnit 2.2.

Det foreslås også at indføre en bemyndigelsesbestemmelse, der medfører, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af repatrieringsstøtte, hvis en repatrieret person, der har mulighed for at fortryde, vender tilbage til Danmark. Ligeledes foreslås det, at der indføres en lovbestemt hjemmel til at kræve udbetalt hjælp til repatriering tilbagebetalt i de situationer, hvor den pågældende afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt inden udrejse. Den nærmere regulering heraf forudsættes tilsvarende fastsat som følge af bemyndigelsesbestemmelsen. Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse afgørende for repatrieringsordningens legitimitet, at personer, der fortryder repatrieringen, rent faktisk betaler den udbetalte støtte tilbage.

Der henvises til afsnit 2.5.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at repatrieringsordningen grundlæggende er en god ordning for de udlændinge og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ikke har fundet sig til rette i Danmark, eller som ønsker at tilbringe deres alderdom i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Også personer, som eksempelvis fastholdes i et ægteskab mod deres vilje, og som derfor ønsker at repatriere uden ægtefællen, skal ifølge ministeriet kunne anvende repatrieringsordningen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Det foreslås på den baggrund at udvide dispensationsadgangen, således at også familiesammenførte udlændinge, som pga. særlige omstændigheder ikke på ansøgningstidspunktet kan opfylde betingelserne om at være skilt fra og ikke længere samleve med referencepersonen for den pågældendes opholdstilladelse, kan meddeles dispensation til repatriering.

Der henvises til afsnit 2.6.

Det er endvidere vigtigt for regeringen, at der sikres et tilstrækkeligt kendskab til repatrieringsordningen blandt de udlændinge, for hvem muligheden for at repatriere med støtte efter repatrieringsloven er særlig relevant. Det er derfor vigtigt, at kommunerne målretter vejledningen om repatriering til nyankomne udlændinge og udlændinge, der på trods af et længere ophold i Danmark ikke har opnået en fastere tilknytning til arbejdsmarkedet. Regeringen ønsker derfor at opnå en større effekt af vejledningsindsatsen ved at skabe en mere målrettet vejledning, så udlændinge, der ikke har fundet sig til rette i Danmark, modtager fokuseret vejledning om repatrieringsordningen ved en dedikeret repatrieringssamtale.

Der foreslås på den baggrund at indføre en dedikeret kommunal vejledning om repatriering til visse udlændinge.

Der henvises til afsnit 2.7.

Endelig bør udlændinge og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse have mulighed for at repatriere til et land, som ikke er den pågældendes hjemland eller tidligere opholdsland, men som den pågældende har en nær tilknytning til pga. nære familiemedlemmer. Ægtefæller med forskellige oprindelseslande vil hermed under visse nærmere omstændigheder kunne repatriere sammen.

Der foreslås på den baggrund at udvide adgangen til repatrieringsstøtte til også at omfatte lande, hvortil den person, der repatrierer, har en nær familiemæssig tilknytning.

Der henvises til afsnit 2.1.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udvidelse af mulige destinationer for repatriering

2.1.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering i lovens forstand forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Repatrieringslovens § 2 blev indsat ved lov nr. 190 af 25. februar 1999 om forslag til repatrieringslov.

FN's Generalforsamling vedtog ved resolution 428 af 14. december 1950 statuten for FN's flygtningehøjkommissariat (UNHCR). Generalforsamlingen opfordrede i den forbindelse alle stater til at samarbejde med Højkommissæren i udøvelsen af dennes funktioner, herunder ved at assistere Højkommissæren i tiltag for at fremme frivillig repatriering af flygtninge.

Det fremgår videre af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at UNHCR's eksekutivkomité ved to konklusioner om frivillig repatriering af henholdsvis 1980 (nr. 18, XXXI) og 1985 (nr. 40, XXXVI) har understreget, at frivillig repatriering i almindelighed er den bedste løsning på flygtningeproblemer. Det fremgår af disse konklusioner, som er udtryk for internationale retningslinjer, at staterne bør arbejde for at lette adgangen til at repatriere i sikkerhed og værdighed. UNHCR har endvidere flere gange understreget, at frivillig repatriering skal sikres i et samarbejde mellem hjemlandet, værtslandet, UNHCR og relevante frivillige organisationer.

UNHCR har endvidere ved rapport af 2018 (A/73/12 (Part II)) oplyst, at frivillig repatriering i forhold til sikkerhed og værdighed fortsat er den foretrukne løsning på størstedelen af flygtningesituationerne.

Det fremgår desuden af de almindelige bemærkninger til forslag til repatrieringslov (Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4496), at betegnelsen »hjemland eller tidligere opholdsland« er anvendt af den årsag, at tilbagevenden ikke i alle tilfælde behøver at ske til det land, hvor den pågældende er født, eller hvortil vedkommende har statsborgerskabsmæssig tilknytning. Hvis en person forud for indrejsen i Danmark har haft bopæl i et andet land, kan vedkommende modtage repatrieringshjælp med henblik på tilbagevenden til dette land. Statsløse, der ikke har noget hjemland at vende tilbage til, er ligeledes omfattet af ordningen ved tilbagevenden til det land, hvor vedkommende tidligere har boet.

Dansk Flygtningehjælp har på nuværende tidspunkt ansvaret for den individuelle rådgivning af herboende personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, og varetager den generelle informationsindsats vedrørende repatriering, der fremgår af repatrieringslovens § 4, stk. 2, jf. stk. 1.

Dansk Flygtningehjælp har på baggrund af organisationens erfaringer fra rådgivningsarbejdet med repatrieringsordningen oplyst, at personer med et ønske om at repatriere somme tider ønsker at repatriere til andre lande end deres hjemland eller tidligere opholdsland. Dansk Flygtningehjælp har herunder oplyst, at dette eksempelvis kan være relevant i de situationer, hvor et ægtepar, der ønsker at repatriere sammen, har forskellige nationaliteter og ønsker at bosætte sig i den ene ægtefælles hjemland eller tidligere opholdsland, hvor den anden ægtefælle aldrig har boet eller har særlig tilknytning til. Ønsket kan endvidere efter Dansk Flygtningehjælps opfattelse være relevant i de situationer, hvor en person på baggrund af anden familiemæssig tilknytning, herunder til forældre eller børn, ønsker at repatriere til et andet land end sit hjemland eller tidligere opholdsland.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse hensigtsmæssigt, at personer, der ønsker at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning, og som kan opnå opholdstilladelse i det pågældende land, får mulighed for at repatriere med støtte, uanset om pågældende tidligere har haft opholdsgrundlag i landet.

Med forslaget ønsker Udlændinge- og Integrationsministeriet at modvirke, at udlændinge, der har et reelt ønske om at repatriere, ikke har mulighed herfor, under hensyn til at

deres nærtstående slægtninge er bosiddende i et andet land end pågældendes hjemland eller tidligere opholdsland. Tilsvarende gælder for ægtepar, der ønsker at repatriere sammen, men som har forskellige nationaliteter og ønsker at bosætte sig i den ene ægtefælles hjemland eller tidligere opholdsland, hvor den anden ægtefælle aldrig har boet.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 1, vil medføre, at personer, der har et ønske om at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, vil få mulighed herfor, hvis de har tilstrækkelig tilknytning til det pågældende land i form af en ægtefælle eller anden nærtstående familie, der på repatrieringstidspunktet har den fornødne tilknytning til landet. Ordningen vil kunne omfatte alle lande, herunder EU-lande, under forudsætning af, at de personer, der ønsker at repatriere, har den fornødne nære tilknytning til landet og har mulighed for at opnå indrejse- og opholdstilladelse i landet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet er i den forbindelse opmærksom på, at det efter den foreslåede ordning vil være muligt at repatriere til et andet europæisk land, hvis eksempelvis ansøgerens ægtefælle tidligere har haft længerevarende ophold i et andet europæisk land, og ansøgeren og ægtefællen i øvrigt opfylder betingelserne for repatriering og indrejse i dette land. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer dog, at der vil være tale om ingen eller ganske få sager.

Den foreslåede ordning vil efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse gøre muligheden for at repatriere mere attraktiv, idet personer med familiemæssig tilknytning til andre lande end pågældendes tidligere hjemland eller opholdsland vil kunne repatriere til et land, hvori de kan tage varig bopæl med familiemedlemmet eller repatriere sammen med familiemedlemmet. Det antages på den baggrund, at flere vil kunne benytte sig af repatrieringsordningen.

2.2. Ændring af sammensætning og tidspunkt for udbetaling af hjælp til repatriering

2.2.1. Gældende ret

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til repatriering til en person omfattet af repatrieringsloven. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Ved vurderingen af, om personen har midler til repatriering, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension m.v., på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller, jf. § 7, stk. 12.

Hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav, udgifter til transport af erhvervsudstyr, etableringshjælp, køb af erhvervsudstyr, sygeforsikring i et år i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til medbragt lægeordineret medicin, udgifter til nødvendige personlige hjælpemidler og nødvendig vaccination samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 1-10, jf. nedenfor. Satserne reguleres årligt.

Hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5, udbetales i to dele, jf. § 7, stk. 3, 4, 5 og 6, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Efter forarbejderne til loven er formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering at forhindre misbrug af ordningen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1246. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet. Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

2.2.1.1. Udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland

Der kan efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 1, ydes hjælp til udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hjælpen omfatter alle transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet. Hjemrejsen skal foretages så billigt som muligt.

2.2.1.2. Transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 2, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 31.836 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til køb af personligt bohav. Den enkelte kan således selv vælge enten at få støtte til transport af personlige ejendele eller en startpakke til køb af bohav for samme beløb, som der kan ydes i transportstøtte.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 7, at hvis der ønskes hjælp til transport af personlige ejendele, skal transporten til bestemmelsesstedet ske billigst muligt og kan foregå med skib, tog, lastvogn m.v. Hvis der i stedet vælges tilskud til køb af personligt bohav, er det ikke en betingelse for udbetalingen, at den pågældende dokumenterer at have udgifter svarende til 31.836 kr. forbundet med køb af nyt bohav i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ikke krav om eftersendelse af dokumentation for køb af nyt bohav.

2.2.1.3. Transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv

Der kan efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 3, ydes hjælp til udgifter til transport af erhvervsudstyr. Der kan ydes støtte på op til 16.775 kr. til transport af forskelligt udstyr, der er nødvendigt for personen eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er således et krav, at udstyret er nødvendigt i forhold til erhvervet.

2.2.1.4. Etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland

Hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgør indtil 144.900 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 44.193 kr. pr. person, der er under 18 år. Hjælpen udbetales i to dele, hvoraf indtil henholdsvis 57.960 kr. pr. person og indtil 17.677,2 kr. pr. person – svarende til 40 pct. af det samlede beløb – udbetales i forbindelse med tilbagevenden, mens det resterende beløb udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, eller, for de udlændinge, som ikke har fortrydelsesret, 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, jf. lovens § 7, stk. 3. For at forhindre misbrug af repatrieringsordningen og samtidig øge den enkelte udlændings motivation til at blive i hjemlandet gennemførte regeringen i folketingsåret 2003-04 en opdeling af etableringshjælpen - der tidligere udgjorde et engangsbeløb, som havde til formål at støtte personen på tidspunktet for tilbagevenden - således at denne udbetales i to dele, jf. herved lov nr. 1157 af 19. december 2003.

2.2.1.5. Køb af erhvervsudstyr til fremme af beskæftigelsesmuligheder og transport af sådant udstyr

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 5, at kommunalbestyrelsen kan yde hjælp til udgifter på højst 16.775 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland samt udgifter på højst 21.665 kr. til transport af sådant udstyr. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503, at det ikke er en betingelse, at erhvervsudstyret skal anvendes af den enkelte udlænding selv, men den pågældende skal selv deltage i erhvervet. Der er således mulighed for, at flere personer i fællesskab kan modtage støtte til fælles indkøb af erhvervsudstyr.

Det er en betingelse, at udstyret skal være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder, og at udlændingen fremlægger en erhvervsplan med henblik på at kunne få bevilget støtten, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 13.

2.2.1.6. Sygeforsikring og behandling i hjemlandet eller det tidligere opholdsland

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 6, ydes støtte til udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der på tidspunktet for tilbagevenden er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 8.118 kr. pr. år i op til fire år, dvs. at hjælpen i alt højst kan udgøre 31.836 kr. pr. person over 18 år.

Hjælp til udgifter til sygeforsikring udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 4. Første del af hjælpen, svarende til udgifter til det første år, udbetales ved tilbagevenden. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 5, at det er en betingelse for udbetaling af første del af hjælpen, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan første udbetaling ske på baggrund af et tilbud om forsikring. Anden del af hjælp til udgifter til sygesikring udgøres af den hjælp, kommunalbestyrelsen har bevilget for andet, tredje og fjerde år. For udlændinge, der har fortrydelsesret, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det er i nogle lande ikke muligt eller meget vanskeligt at tegne en sygeforsikring. Kommunalbestyrelsen kan på den baggrund efter repatrieringslovens § 7, stk. 5, i stedet for at yde hjælp til udgifter til sygesikring, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, når sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udbetale 8.118 kr. pr. år i op til fire år med det formål at dække behandlingsudgifter, dvs. i alt højst 32.472 kr.

Hjælp til behandlingsudgifter udbetales i to dele, jf. lovens § 7, stk. 5, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre personer udbetales den resterende del af hjælp til udgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 16, at der ikke stilles krav om, at personen skal fremlægge dokumentation for afholdte behandlingsudgifter.

2.2.1.7. Medbragt lægeordineret medicin

Der kan i medfør af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 7, ydes støtte til dækning af udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, side 4503-4504, at medicinen forudsættes så vidt muligt indkøbt i Danmark inden udrejsen til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hvis medicinen har begrænset holdbarhed, kan udgifterne til indkøb af medicinen i hjemlandet dog dækkes ved forudbetaling. Det er en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode. Der er ikke fastsat en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin.

2.2.1.8. Medbragte nødvendige personlige hjælpemidler samt nødvendig vaccination i Danmark

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 8, kan der ydes støtte til udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller andre hjælpemidler. Der kan dog højst ydes støtte til udgifter, der beløber sig til op til 7.080 kr.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252, at kommunalbestyrelsen kan bevillige beløbet til en person, der under sit ophold i Danmark har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende person fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Det er en forudsætning for bevilling af hjælpen, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode.

Der kan endvidere efter bestemmelsen ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen kan i forbindelse med oplysning af sagen anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses

for at være nødvendig i det konkrete tilfælde, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 1252.

2.2.1.9. Skolegang til skolesøgende børn

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 9, kan der ydes hjælp til skoleudgifter på 541 kr. pr. måned pr. barn i op til fire år. Et barn, som repatrierer, vil således kunne modtage 6.492 kr. om året i hjælp til udgifter til skolegang de første fire år efter repatriering har fundet sted, dvs. i alt 25.968 kr. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at det i forbindelse med hjælpen til skoleudgifter ikke er en betingelse for udbetaling, at forældrene dokumenterer at have udgifter forbundet med barnets skolegang i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det er endvidere ikke en betingelse, at barnet, på tidspunktet for familiens repatriering, er startet i skole i Danmark.

Hjælp til skoleudgifter udbetales i to dele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 6, således at 25 pct. af det beløb, der i alt kan ydes efter bestemmelsen, udbetales i forbindelse med udrejsen fra Danmark, mens den resterende del udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark, eller, for de udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, efter fortrydelsesfristens udløb. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af repatrieringshjælpen, at familien fremlægger dokumentation for, at barnet er indskrevet i en skole i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6, at opdelingen af udbetaling af hjælp til skoleudgifter sikrer, at familien har mulighed for at afholde eventuelle omkostninger, der er forbundet med indskrivningen af barnet i skole, herunder eventuelt indmeldelsesgebyr samt køb af skoleuniform og skolebøger m.v., samtidig med at mulighederne for misbrug af ordningen mindskes. Det er derimod ikke en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 174 som fremsat, side 6.

2.2.1.10. Anskaffelse af nationalitetspas m.v.

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 10, kan der ydes hjælp til udgifter på højst 10.612 kr. pr. person til anskaffelse af nationalitetspas m.v. Det er således muligt for en person at søge om hjælp til at få dækket eventuelle udgifter, der er forbundet med fremskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende, som kan være en nødvendighed for at vende tilbage, herunder rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade i Danmark eller i udlandet.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 196 som fremsat, side 9, at det er en betingelse for udbetaling af hjælp efter bestem-

melsen, at den pågældende udlænding dokumenterer at have haft udgifter forbundet med anskaffelse af nationalitetspas, identitetspapirer eller lignende rejseudgifter. Udgifter til transport m.v. afholdes billigst muligt.

De ovenfor angivne beløb er fastsat i 2021-niveau, jf. vejledning nr. 9981 af 10. december 2020 om regulering pr. 1. januar 2021. Beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets intention, at repatrieringsordningen skal være attraktiv for de personer, der er omfattet af repatrieringsloven og ønsker at vende tilbage til deres hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.

Samtidig ønsker Udlændinge- og Integrationsministeriet at mindske muligheden for misbrug af repatrieringsordningen ved, at en større andel af den samlede hjælp til repatriering udbetales efter personens tilbagevenden, ligesom ministeriet ønsker at øge motivationen for den pågældende til reelt at indrejse i repatrieringslandet i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det er herudover Udlændinge- og Integrationsministeriets hensigt at skabe en større klarhed og overblik over ydelsesstrukturen, så den enkelte person i højere grad kan gennemskue, hvilket konkret beløb den pågældende kan forvente at få udbetalt ved bevilling af hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Der kan i dag være store spænd mellem de samlede bevilligede beløb, da der for så vidt angår en række af de nuværende ydelsestyper skal foretages en konkret vurdering af hver enkelt persons behov for den enkelte ydelse. Det er således ønsket, at personen opnår større viden om og sikkerhed for, hvilket konkret beløb den pågældende og dennes familie samlet set kan forvente at modtage i forbindelse med udbetalingen af repatrieringshjælpen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet ønsker samtidig at forenkle ydelsesstrukturen med henblik på at understøtte en mere hensigtsmæssig og enkel administration af sagerne i kommunerne.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at det ikke kan forventes, at kommunerne har det kendskab til alle relevante tredjelande, der er nødvendigt for f.eks. at kunne vurdere indholdet og relevansen af en erhvervsplan, som i dag skal fremlægges for kommunen for at kunne få bevilget støtte til indkøb af erhvervsudstyr. Ministeriet ønsker på den baggrund – med henblik på at lette kommunernes sagsbehandling – at der i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om repatrieringshjælp skal foretages væsentligt

færre vurderinger af behovet for forskellige ydelsestyper, som forudsætter bl.a. et nøje kendskab til det land, hvortil den pågældende repatrierer.

Der er på den baggrund efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse grund til at omstrukturere og opdele ydelsesstrukturen på en ny måde. Dette gælder både de enkelte former for hjælp til repatriering, der foreslås fremover skal være faste beløb, samt mulighed for dækning af konkrete udgifter til medicin m.v., og tidspunktet for, hvornår hjælp til repatriering udbetales.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at hjælp til repatriering bør udbetales i tre dele, således at den første del af den samlede hjælp til repatriering udbetales umiddelbart før udrejsen. Denne del vil som udgangspunkt alene dække udgifter til rejsen og den indledende, kortsigtede etablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil pågældende har nær familiemæssig tilknytning, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen. Den anden del af repatrieringshjælpen, som forudsættes udbetalt kort tid efter repatrieringen, vil som udgangspunkt dække hjælp til etableringen efter indrejsen i repatrieringslandet. Den tredje del vil dække hjælp til den endelige etablering efter repatrieringen.

Det foreslås således, at de op til ti forskellige former for hjælp til repatriering, som den samlede hjælp til repatriering i dag kan udgøres af, forenkles og samles på færre former for hjælp til repatriering. Det foreslås endvidere, at hjælp til repatriering udbetales ad tre omgange.

Den foreslåede ordning vil betyde, at nogle nuværende ydelsestyper vil bortfalde, og der vil samtidig blive stillet færre dokumentationskrav i forbindelse med de ydelsestyper, der fortsat indgår i den foreslåede ordning. Det er således Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at ordningen vil være lettere at administrere for kommunalbestyrelsen og lettere at overskue for den enkelte borger.

En sådan ændring har endvidere til hensigt bl.a. at mindske risikoen for, at ordningen misbruges derved, at en person får udbetalt en væsentlig andel af den samlede repatrieringshjælp her i landet uden at repatriere. Samtidig undgås en eventuel transport af store mængder kontanter i forbindelse med udrejsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder i den forbindelse, at det vil være hensigtsmæssigt, at den resterende del – dvs. tredje del i medfør af forslaget – af hjælp til repatriering, som udgør størstedelen af den samlede repatrieringshjælp, fortsat udbetales efter fortrydelsesfristens udløb eller, for de udlændinge, der ikke har fortrydelsesret, 12 måneder efter udrejsen af Danmark, i overensstemmelse med de nuværende regler for udbetaling af hjælp til etablering,

udgifter til sygeforsikring, behandlingsudgifter og udgifter til skolegang.

Tilsvarende vil tredje del blive udbetalt til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, når den pågældende, på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes eventuelle børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra deres danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den tredje del, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Det forudsættes i den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen – i lighed med gældende regler – fortsat vil skulle foretage en formuevurdering forud for bevilling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 12. Der tilsigtes endvidere ikke ændringer i den hidtidige praksis vedrørende kommunalbestyrelsens opgørelse af udlændingens formue i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der ud fra en gennemsnitsbetragtning ikke med den foreslåede ordning ændres på den samlede værdi af hjælp til repatriering for den enkelte person.

Det foreslås, at beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent, og at beløbene vil fremgå af vejledningen om satserne.

2.2.2.1. Første del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at første del af hjælp til repatriering, som udbetales umiddelbart før udrejsen, udgøres af et fast støttebeløb på 25.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år. Første del vil alene dække udgifter relateret til selve udrejsen og den første tid efter ankomsten til repatrieringslandet, dvs. frem til udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen. Anden del af repatrieringshjælpen forudsættes således udbetalt hurtigst muligt efter ankomsten.

Første del af hjælp til repatriering vil bestå af transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet.

Eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer vil – foruden det faste støttebeløb – kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering.

ring. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen i den pågældende periode. Der vil endvidere som led i udbetalingen af første del kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendige i det konkrete tilfælde. Der vil – i lighed med gældende regler – ikke blive fastsat en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., vil – foruden det faste beløb – endvidere kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil være tale om situationer, hvor den pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der vil være tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor vil skulle tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, vil der kunne ydes støtte til højst 1 års forbrug. Det vil være en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der vil som udgangspunkt kun kunne ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

De bevilligede beløb i første del af repatrieringshjælpen vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen har været behov for at afholde udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen vil i givet fald blive nedjusteret svarende til udgifterne hertil. Der vil således, under forudsætning af godtgørelse af behovet herfor, i forbindelse med udbetalingen af første del af hjælp til repatriering kunne udbetales udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i det land, hvortil den pågældende repatrierer. Det vil dog være det klare udgangspunkt for indkøb af erhvervsudstyr, at dette skal indkøbes efter indrejsen til repatrieringslandet.

Der vil endvidere – mod fradrag i anden del af hjælp til repatriering – kunne ydes yderligere støtte til dækning af ekstra transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark

eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. inden udrejsen vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om modregning i anden del af hjælpen til repatriering i afsnit 2.2.2.4.

2.2.2.2. Anden del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at anden del af hjælp til repatriering udgøres af et fast beløb på 70.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 40.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år.

Anden del af repatrieringshjælpen vil efter den foreslåede ordning blive bevilliget med henblik på at dække udgifterne ved genetablering i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, uanset de faktiske etableringsomkostninger i det pågældende land, herunder evt. indkøb af nyt bohave, behandlingsudgifter samt skolegang for skolesøgende børn. Der vil således ikke kunne udbetales et andet beløb i anden del af repatrieringshjælpen under henvisning til, at omkostningsniveauet i det pågældende land er højere eller lavere end i andre lande.

For personer, der er fyldt 18 år, og som ikke bevilges reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, vil der endvidere indgå et støttebeløb på 15.000 kr. pr. person med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, i anden del af repatrieringshjælpen. Beløbet vil kun kunne udbetales til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsbistand, idet det ved reintegrationsbistanden forudsættes, at modtageren må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved forudsættes, at pågældende ikke er erhvervsaktiv. Tildeling af erhvervsstøtte vil ikke forudsætte, at personen godtgør et behov herfor.

De bevilligede beløb i anden del af repatrieringshjælpen vil være faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen vil i givet fald blive nedjusteret svarende til udgifterne hertil. Der vil således, under forudsætning af godtgørelse af behovet herfor, i forbindelse med udbetalingen af første del af hjælp til repatriering kunne udbetales udgifter til transport af per-

sonlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i det land, hvortil den pågældende repatrierer. Det vil dog være det klare udgangspunkt for indkøb af erhvervsudstyr, at dette skal indkøbes efter indrejsen til repatrieringslandet.

Der vil endvidere – mod fradrag i anden del af hjælp til repatriering – kunne ydes yderligere støtte til dækning af ekstra transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. inden udrejsen vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om modregning i anden del af hjælpen til repatriering i afsnit 2.2.2.4.

Det forudsættes således, at kommunen ikke i alle sager vil skulle tage stilling til, om ansøgeren vil skulle bevilges støtte ud over det faste støttebeløb. Kun i sager, hvor ansøgeren angiver at have et konkret behov for dækning af udgifter til eksempelvis lægeordineret medicin eller nødvendige vaccinationer, vil kommunalbestyrelsen skulle tage konkret stilling til ansøgerens behov.

2.2.2.3. Tredje del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at tredje del af hjælp til repatriering udgøres af et fast beløb på 80.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år.

Tredje del af hjælp til repatriering vil omfatte alle udgifter til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold uanset udgifternes karakter.

Udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering vil efter den foreslåede ordning – i lighed med de nugældende regler for udbetaling af anden del af etableringshjælp, udgifter til sygeforsikring, behandlingsudgifter og udgifter til skolegang – komme til udbetaling efter fortrydelsesrettens udløb, eller for udlændinge, der ikke er omfattet af fortrydelsesretten, 12 måneder fra udrejsen af Danmark, forudsat de øvrige betingelser i repatrieringsloven er opfyldt.

For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab vil tredje del af hjælp til repatriering efter den foreslåede ordning blive udbetalt, når den pågældende på baggrund af en

ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes eventuelle børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

2.2.2.4. Modregning i anden del af hjælp til repatriering

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter i forbindelse med afrejse og ankomst umiddelbart før afrejsen, og som dækker transport af personlige ejendele eller personligt bohav, med højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Bestemmelsen vil således ikke have betydning for det samlede beløb, som hjælp til repatriering udgør efter forslaget. Der vil alene være tale om en omstrukturering af beløbene. Formålet er at sikre, at udbetalingen af første del og andel del af hjælp til repatriering kan tilpasses en persons behov for nødvendig hjælp ved henholdsvis tilbagevenden og efter indrejsen i det land, hvortil den pågældende repatrierer.

2.2.2.5. Fastsættelse af nærmere regler om hjælp til repatriering

Det foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering. Det forventes, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering, herunder oplysningspligt over for det pengeinstitut, der vil skulle bistå ansøgeren med at overføre penge i forbindelse med repatrieringen med det formål at imødekomme de regler om kundekendskab, som pengeinstitutterne er underlagt. Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om f.eks. behandlingen af ansøgninger om hjælp til repatriering m.v.

2.3. Nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

2.3.1. Gældende ret

Udlændinge uden opholdstilladelse i Danmark omfattes som altovervejende hovedregel ikke af repatrieringsloven.

Det betyder bl.a., at en udlænding ikke omfattes af repatrieringsloven og dermed heller ikke har ret til hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvis opholdstilladelsen som flygtning eller familiesammenført m.v. på tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde støtte er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

En udlænding, der hidtil har opholdt sig lovligt her i landet, men som er udvist som følge af kriminalitet m.v., er således ikke omfattet af repatrieringsloven og har dermed heller ikke mulighed for at opnå hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Tilsvarende gælder, bl.a. hvis udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget, fordi den pågældende uden for landet er dømt for et kriminelt forhold, som vil kunne medføre udvisning af Danmark, hvis pådømmelsen var sket her i landet, eller når der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået sådan kriminalitet.

For personer omfattet af repatrieringsloven kan kommunalbestyrelsen under visse nærmere betingelser og efter ansøgning yde hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, og løbende månedlig reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele. I disse tilfælde er udbetaling af den resterende del af hjælpen betinget af bl.a., at de tidsmæssige betingelser er opfyldt. En opholdstilladelse bortfalder normalt, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, eller når udlændingen har opholdt sig uden for landet i en længere periode, jf. udlændingelovens § 17. Bortfald af udlændingens opholdstilladelse indebærer, at udlændingen ikke på ny kan indrejse og tage ophold i Danmark, medmindre udlændingen har et andet lovligt opholdsgrundlag. For visse udlændinge, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed opgiver bopælen her i landet, gælder der imidlertid en særlig fortrydelsesret på op til 12 på hinanden følgende måneder, som i visse tilfælde kan forlænges op til i alt 24 måneder. Fortrydelsesretten indebærer, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, uanset at udlændingen er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed har opgivet sin bopæl i Danmark. Der kan herved henvises til udlændingelovens §§ 17 og 17 a. For udlændinge, der efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, har en fortrydelsesret på 12 måneder eller mere, kan den resterende del af hjælp til repatriering udbetales efter fortrydelsesrettens udløb, såfremt de øvrige betingelser for udbetaling er opfyldt, jf. nedenfor. For andre udlændinge – hvor fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a er af kortere varighed end 12 måneder, eller hvor der ikke gælder nogen fortrydelsesret – kan den resterende del af hjælp til repatriering udbetales 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og fortsat reintegrationsydelse ophører, hvis udlændingen flytter til et andet land eller dør. Reintegrationsbistanden ophører endvidere, hvis udlændingen kommer i besiddelse af midler, der kan dække behovet for reintegrationsbistand. For udbetaling af både den resterende del af hjælp til repatriering

og fortsat reintegrationsbistand gælder desuden en betingelse om fravær af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde støtte, jf. nedenfor.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen således afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Bortfald af den resterende del af hjælpen er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 2.

Dette betyder, at den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, men forud for det tidspunkt, hvor personen anmoder herom, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til, at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at personen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydere m.m.), at personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, at der er alvorlig grund til at antage, at personen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, eller at personen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen endvidere afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Bortfald af yderligere reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, og indtil det tidspunkt, hvor bistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Dette betyder, at en persons ret til fortsat udbetaling af den

løbende månedlige reintegrationsbistand, herunder eventuel supplerende bistand, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, men forud for det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til de ovenfor anførte udelukkelsesgrunde i udlændingelovens § 10.

Det forudsættes, at der i forhold til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Retten til den resterende hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til, og øvrige familiedømmeder vil ikke i denne sammenhæng bøde for forhold, som alene kan henføres til personen selv.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (Styrket indsats mod rekruttering til væbnede konflikter i udlandet m.v.) blev der indført en bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, hvorefter opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke oplysninger om, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen senest har haft bopæl, jf. udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4.

Ved lov nr. 674 af 8. juni 2017 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Blokering af hjemmesider og stop af offentlige ydelser til fremmedkrigere) blev der bl.a. indført en ordning om ophør af udbetaling af offentlige ydelser for fremmedkrigere. Loven har til formål at forhindre bl.a., at fremmedkrigere kan finansiere deres ophold i konfliktområder med offentlige ydelser. Af forarbejderne til loven, jf. lovforslag nr. L 192 af 26. april 2017, Folketingstidende 2016-17, A, L 192 som fremsat, fremgår det bl.a.,

at visse offentlige ydelser ikke findes relevante at medtage i en ordning om ydelsesstop for fremmedkrigere, der navnlig er baseret på pasinddragelsesreglerne (paslovens § 2, stk. 1, nr. 4). Det drejer sig bl.a. om ydelser omfattet af repatrieringsloven, idet disse ydelser alene udbetales til udlændinge, der har opgivet deres opholdstilladelse i Danmark og ikke er i besiddelse af pas, der kan inddrages af danske myndigheder. Det blev i den forbindelse bemærket, at Udlændinge- og Integrationsministeriet vil vurdere, om der kan etableres en ordning, hvormed udbetaling af ydelser omfattet af repatrieringsloven kan stoppes ud fra hensyn svarende til dem, der ligger bag dette lovforslag.

Det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, at kan en part ikke antage at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om bl.a. en sags faktiske grundlag, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne og givet denne lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Det gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Myndigheden kan fastsætte en frist for afgivelsen af den nævnte udtalelse.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 5, 2. led, kan parts-høring undlades, hvis forelæggelsen af oplysningerne for parten i øvrigt vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder. Dette kan være tilfældet, hvis partens opholdssted er ukendt her i landet, eller hvis den pågældende er udrejst til et ukendt sted, og sagen ikke kan udsættes.

Partshøring kan i sådanne tilfælde undlades, hvis der er udfoldet rimelige bestræbelser på at kontakte parten. Er det efter sådanne bestræbelser ikke muligt at partshøre den pågældende, vil der kunne træffes afgørelse på det foreliggende grundlag.

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Yderligere støtte ved repatriering, dvs. den resterende del af hjælp til repatriering eller fortsatte månedlige udbetalinger af reintegrationsbistanden, kan bortfalde, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om at yde støtte, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b.

Er en udlændings opholdstilladelse bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, fordi udlændingen opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil sådanne aktiviteter efter omstændighederne

også kunne have ført til, at udlændingen udelukkes fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Efter de anførte udelukkelsesbestemmelser kan en udlænding således bl.a. udelukkes fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til, at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Er dette tilfældet, kan retten til yderligere støtte ved repatriering bortfalde, hvis de øvrige betingelser efter repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b er opfyldt.

Imidlertid kan det ikke afvises, at bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, vil kunne ske, selvom de aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, ikke samtidig omfattes af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, (udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed), stk. 2, nr. 1 eller 2 (udlændingen uden for landet er dømt for eller der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådommelsen var sket her i landet), eller stk. 5 (udlændinge, som er opført på en af FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner). Det kan således ikke afvises, at bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 21 b i relation til de omfattede aktiviteter har et videre anvendelsesområde end udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. I de tilfælde, hvor en aktivitet omfattes af udlændingelovens § 21 b, uden at aktiviteten efter sit indhold samtidig (også) kunne være omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil aktiviteten ikke kunne føre til bortfald af yderligere støtte efter repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b.

Hertil kommer, at hvis den aktivitet, der begrundes bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, i sin helhed har fundet sted forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde støtte ved repatriering, omfattes aktiviteten ikke af bestemmelserne om bortfald af yderligere støtte i medfør af repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b – heller ikke selvom aktiviteten efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse. Træffer Udlændingestyrelsen først afgørelse om bortfald af udlændingens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, vil en sådan aktivitet – der har fundet sted forud for afgørelsen om at yde støtte – således aldrig kunne føre til, at yderligere støtte bortfalder i medfør af repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at hensynet til den almindelige retsfølelse bør føre til, at yderligere støtte ved repatriering skal bortfalde, hvis Udlændingestyrelsen – efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om et yde

støtte – træffer afgørelse om, at en udlændings opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, uanset hvornår aktiviteten, der fører til bortfald, har fundet sted, jf. herved også lovforslag nr. L 192 af 26. april 2017.

Det foreslås på den baggrund, at der i tillæg til den eksisterende bortfaldsordning i repatrieringsloven i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering indføres en ordning, hvorefter en udlændings ret til den resterende del af hjælp til repatriering eller fortsat reintegrationsbistand bortfalder, hvis Udlændingestyrelsen, efter at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde støtte, træffer afgørelse om bortfald af udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

Det er endvidere afgørende for Udlændinge- og Integrationsministeriet, at personer, der har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, ikke har mulighed for at finansiere deres aktiviteter ved hjælp af ydelser betalt af den danske statskasse. Det er ikke acceptabelt, at sådanne personers ophold eller aktiviteter i konfliktområder medfinansieres ved danske ydelser.

Det skal derfor efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse være muligt for kommunalbestyrelsen at afslå en ansøgning om hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand efter repatrieringsloven på baggrund af politiets udtalelse om, at der er grund til at antage, at vedkommende vil anvende repatrieringsstøtten til at deltage i aktiviteter i udlandet, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det foreslås på den baggrund, at kommunalbestyrelsen i de sager, hvor der er grund til at antage, at ansøgeren vil deltage i aktiviteter i udlandet, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt politiet finder, at der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og deltage i aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Kommunalbestyrelsen vil på baggrund af udtalelsen fra politiet træffe afgørelse om, hvorvidt der kan tildeles hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Det vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der foretages af den relevante kommune, om der i den enkelte sag foreligger grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i sådanne aktiviteter, og kommunen derfor indhenter en udtalelse fra politiet. Det bemærkes i den forbindelse, at der alene skal være indikationer på, at

ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og dér deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Sådanne indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan eksempelvis bero på indberetninger til kommunen om, at der er mistanke om, at den pågældende er radikaliseret eller udviser anden mistænkelig adfærd, eller hvis kommunen i øvrigt som led i det kommunale forebyggende arbejde er bekendt med anmærkning på den pågældende om aktiviteter på de sociale medier, ytringer m.v. Det kan også eksempelvis bero på henvendelser om bekymringer for ekstremisme til infohusene, der er et formaliseret samarbejde mellem politi, kommune og andre relevante myndigheder.

Udtalelsen om, hvorvidt den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Det vil i politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden være afgørende bl.a., om formålet med og karakteren af de aktiviteter, som den pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil efter forslaget være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.).

Efter forslaget vil en person være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter

omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

En person vil efter forslaget være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gøre sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil efter forslaget ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og dér deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Politiet vil efter forslaget skulle afgive en udtalelse til kommunalbestyrelsen om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren vil deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiet vil i den forbindelse skulle høre PET, hvis politiet vurderer, at det er nødvendigt.

Politiets udtalelse vil i vidt omfang basere sig på oplysninger fra PET, men det forudsættes, at politiet selvstændigt foretager undersøgelser forud for udtalelsen, f.eks. ved en systematisk gennemgang af politiets registre, søgning i åbne og lukkede efterforskninger, søgning på sociale medier, indhentelse af oplysninger fra kommune osv.

De oplysninger, som politiets udtalelse vil være baseret på, vil i vidt omfang kunne stamme fra PET. Efterretningstjenesten indhenter og indsamler således oplysninger af denne karakter som led i varetagelsen af tjenestens opgave med bl.a. at forebygge, efterforske og modvirke handlinger, der udgør eller vil kunne udgøre en fare for Danmark som et selvstændigt, demokratisk og sikkert samfund.

Som et eksempel kan nævnes, at PET som led i efterretningstjenestens almindelige opgavevaretagelse indleder efterforskning mod personer, som mistænkes for at ville overtræde f.eks. straffelovens bestemmelser om terrorisme. Under sådanne efterforskninger vil efterretningstjenesten kunne tilvejebringe oplysninger via eksempelvis telefonaflytning, som peger på, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det bemærkes i den sammenhæng, at der kan være tilfælde, hvor PET vælger ikke at videregive sådanne

oplysninger til politiet af hensyn til efterretningstjenestens videre efterforskning.

Som et andet eksempel kan nævnes, at PET i visse tilfælde kan være i besiddelse af oplysninger tilvejebragt via åbne kilder, herunder sociale medier, som peger på, at en person har til hensigt at udrejse for at deltage i aktiviteter, der kan medføre en risiko for eksempelvis den offentlige sikkerhed.

Det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis oplysningerne stammer fra udenlandske partnere eller kilder, idet sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke vil kunne fremlægges under behandlingen af sagen. I sådanne tilfælde vil PET ikke videregive oplysningerne til politiet, men derimod tilkendegive over for politiet, at PET ikke kan bidrage med oplysninger om ansøgeren. Politiet vil – såfremt politiet heller ikke i sine selvstændige undersøgelser er blevet bekendt med relevante oplysninger om ansøgeren – på den baggrund tilkendegive over for kommunalbestyrelsen, at politiet ikke er i besiddelse af oplysninger, der giver grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Kommunen vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp eller reintegrationsbistand på baggrund af sådanne oplysninger.

Efter forslaget vil politiets udtalelse herefter alene i det omfang, politiet vurderer, at det er relevant at høre PET, være baseret på oplysninger fra PET. Det bemærkes i den forbindelse, at der af hensyn til PET's arbejde kan være situationer, hvor PET er i besiddelse af oplysninger om ansøgeren, som efter omstændighederne ikke oplyses til kommunalbestyrelsen.

Uanset dette forudsættes det, at politiet i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af udtalelsen, i muligt omfang omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen, såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand vil efter

forslaget skulle foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger uprøvet til grund ved afgørelsen om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen vil kunne meddele afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand til den pågældende, såfremt politiet tilkendegiver, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det vil efter forslaget således være kommunalbestyrelsen – der på baggrund af politiets udtalelse – vil kunne træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand ikke kan ydes.

Et sådant afslag vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og beslutningen om at meddele afslaget vil således skulle ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1, hvoraf det fremgår, at loven gælder for behandling af sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, samt øvrige forvaltningsretlige regler og grundsætninger.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til forslaget, ikke skal kunne indbringes for Ankestyrelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det ubetænkeligt at afskære adgang til administrativ rekurs til Ankestyrelsen i sådanne sager navnlig henset til, at politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, i hovedsagen baserer sig på oplysninger af politi- og efterretningsmæssig karakter. Der er således tale om spørgsmål, som sædvanligvis vurderes af domstolene (i sager om bl.a. bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b), og som ikke ligger inden for Ankestyrelsens sædvanlige ansvarsområde i forbindelse med klagesager.

Indførelse af en klageadgang til Ankestyrelsen ville således skabe en ny retsstilling derved, at Ankestyrelsens prøvelse i princippet vil kunne omfatte politiets udtalelse, hvilket efter Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering ikke vil være hensigtsmæssigt.

Det er endelig indgået i vurderingen af, om klageadgangen bør afskæres, at der formentlig vil være tale om et meget be-

grænset antal sager om afslag på hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvorfor det efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse ikke vil være hensigtsmæssigt at have en sådan administrativ klageordning.

Dertil kommer, at kommunerne ikke står i et almindeligt underordningsforhold til andre myndigheder, hvorfor deres afgørelser ikke kan påklages efter den almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætning om rekurs, jf. Niels Fenger, Forvaltningsret, 1. udgave (2018), side 1016.

Kommunalbestyrelsens afgørelse, herunder politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og om der derfor bør bevilges repatrieringshjælp eller reintegrationsbistand, vil kunne prøves af domstolene ved indbringelse af kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på repatrieringsstøtte.

Hertil kommer, at kommunalbestyrelsens afgørelser om ikke at bevilge repatrieringsstøtte vil være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og at ansøgeren således vil kunne klage over afgørelsen til ombudsmanden.

2.4. Indhentelse af udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser og domme i Kriminalregisteret

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Udbetaling af hjælp til repatriering

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Personer omfattet af repatrieringsordningens personkreds er således flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, dels danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 11, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

De forskellige ydelsestyper, der kan udbetales i forbindelse med repatrieringen, er nærmere indeholdt i repatrieringslovens § 7, stk. 2.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 3-6. Der henvises herom til afsnit 2.2.

Det følger af udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, at der

for visse udlændinge, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed opgiver bopælen her i landet, gælder en særlig fortrydelsesret på op til 12 på hinanden følgende måneder, som i visse tilfælde kan forlænges op til i alt 24 måneder. Fortrydelsesretten indebærer, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, uanset at udlændingen er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed har opgivet sin bopæl i Danmark.

For udlændinge, der efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, har en fortrydelsesret på 12 måneder eller mere, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, jf. ovenfor, efter fortrydelsesrettens udløb. For andre udlændinge – hvor fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a er af kortere varighed end 12 måneder, eller hvor der ikke gælder nogen fortrydelsesret – udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

For udlændinge gælder således, at den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales, når de tidsmæssige betingelser er opfyldt, dvs. typisk når der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller når fortrydelsesretten herefter udløber.

Hvis den pågældende er dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når den pågældende, på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes eventuelle børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Tilsvarende skal børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og dermed ikke modtager hjælp til repatriering, og som opholder sig sammen med den repatrierede forælder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, løses fra deres danske statsborgerskab. Er den pågældende dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den resterende hjælp til henholdsvis etablering, sygeforsikring, behandlingsudgifter og skoleudgifter, når den pågældende herudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

2.4.1.2. Udbetaling af reintegrationsbistand

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand (nr. 1), ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl (nr. 2), har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år (nr. 3) og på tidspunktet for

repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 4).

Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 2, at personen, i stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, kan anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.

Videre fremgår det af repatrieringslovens 10, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Beløbene reguleres ikke, men er permanente. Anmodningen er uigenkaldelig.

Repatrieringslovens § 10, stk. 4-7, regulerer en række regler vedrørende genoptagelse af sager om reintegrationsbistand, medtagelse af pension, Udbetaling Danmarks administration af udbetalingen, fastsættelse af størrelsen af reintegrationsbistanden og terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret.

De nærmere regler om udbetaling af reintegrationsbistand er fastsat i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelser for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Det fremgår bl.a. af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, at Udbetaling Danmark forestår udbetaling af reintegrationsbistand og i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen kan træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand.

Det fremgår videre af bekendtgørelsens § 12, stk. 1, at Udbetaling Danmark én gang årligt skal anmode modtageren af reintegrationsbistand om en bekræftelse på, at den pågældende er i live og fortsat opfylder betingelserne for modtagelse af reintegrationsbistand. Udbetaling Danmark skal i den forbindelse anmode om en erklæring med oplysning om udlændingens civilstand, indtægts- og formueforhold samt om eventuel ægtefælles indtægt.

2.4.1.3. Bestemmelser om strafunddragelse

Det fremgår af repatrieringslovens § 9 a, stk. 1, at hjælp til repatriering ikke ydes til en person, som bevidst unddrager sig strafforfølgning her i landet i tilfælde, hvor den pågældende er varetægtsfængslet, hvor politiet eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling, eller hvor der foreligger en varetægtsfængslingskendelse.

Ligeledes fremgår det af repatrieringslovens § 9 a, stk. 2, at hjælp til repatriering endvidere ikke ydes til en person, som bevidst unddrager sig straffuldbyrdelse her i landet, hvis den pågældende er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

Efter repatrieringslovens § 9 a, stk. 3, skal politiet eller kriminalforsorgen, hvis de får formodning om, at en person, der bevidst unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, underrette kommunalbestyrelsen om unddragelsen. Underretning skal gives til kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori udlændingen har eller senest har haft bopæl.

Tilsvarende gælder efter repatrieringslovens § 10 a, stk. 1-3, vedrørende reintegrationsbistand.

Bestemmelserne er indsat ved lov nr. 327 af 18. maj 2005 om ændring af lov om social pension og andre love (Ophør af udbetaling af social pension og andre ydelser ved unddragelse af strafforfølgning eller straffuldbyrdelse).

Bestemmelserne blev indsat sammen med en række tilsvarende bestemmelser om strafunddragelse og underretningspligt i øvrige love om ydelser, herunder lov om social pension, lov om social service, lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

I forhold til repatrieringslovens § 9 a, stk. 3, og § 10 a, stk. 3, om videregivelse af oplysninger, fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 816), at der efter bestemmelserne alene skal ske videregivelse af oplysninger i situationer, hvor der foreligger konkrete oplysninger, der kan danne grundlag for en formodning om, at den pågældende modtager hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, f.eks. hvor politiet via efterforskningen bliver bekendt med, at den pågældende modtager en sådan støtte efter repatrieringsloven. For kriminalforsorgen kan »formodningen« f.eks. opstå, fordi der i forbindelse med en dom er udarbejdet en undersøgelse efter retsplejelovens § 808 – om sigtedes personlige forhold, som må antages at være af betydning for sagens afgørelse vedrørende straffastsættelse eller anvendelse af anden retsfølge end straf – hvori det er beskrevet, at

den pågældende modtager hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, eller fordi det i den pågældendes straffedom er beskrevet, at den pågældende modtager en sådan støtte.

Det fremgår desuden af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 11, nr. 1 (Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 826), at såfremt kommunalbestyrelsen fra anden side modtager oplysning om, at en udlænding, der har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse her i landet, skal kommunalbestyrelsen efter omstændighederne nærmere undersøge rigtigheden heraf, herunder eventuelt ved at rette henvendelse til politiet eller kriminalforsorgen. Såfremt det kan bekræftes, at udlændingen bevidst unddrager sig strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at hjælp til repatriering ikke kan udbetales, jf. §§ 9 a, stk. 1 og 2.

Efter gældende ret har kommunalbestyrelsen således ikke mulighed for at give afslag på hjælp til repatriering til en person, der på ansøgningstidspunktet er sigtet for en lovovertrædelse, hvis pågældende ikke er varetægtsfængslet, eller politiet ikke eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling, eller hvor der ikke foreligger en varetægtsfængslingskendelse. Kommunalbestyrelsen er desuden ikke forpligtet til at undersøge, om en person, der ansøger om hjælp til repatriering, på ansøgningstidspunktet er sigtet for en lovovertrædelse.

2.4.1.4. Bortfald af resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering

Det fremgår af repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Det fremgår desuden af repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, at bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Videre fremgår det af repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Af repatrieringslovens § 9 b, stk. 4-7, fremgår en række regler om vurdering af ovenstående tilfælde, indhentelse og videregivelse af oplysninger m.v.

En tilsvarende bestemmelse er indsat i repatrieringslovens § 10 b vedrørende reintegrationsbistand.

Der henvises til afsnit 2.3 for en beskrivelse af gældende ret om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering m.v.)

2.4.1.5. Udlændingelovens § 22, nr. 4-9

Udlændingelovens § 22, nr. 4-9, indeholder en udvidet adgang til udvisning ved dom, hvis en udlænding idømmes ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser i navnlig straffeloven.

Efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, vil en udlænding således – uanset varigheden af den pågældendes ophold her i landet – på baggrund af en konkret vurdering kunne udvises, hvis den pågældende idømmes ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser i navnlig straffeloven. Tilsvarende gælder, hvis den pågældende idømmes en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for at have overtrådt en eller flere af bestemmelserne og ville være idømt ubetinget frihedsstraf, hvis ikke der var idømt en anden strafferetlig retsfølge. Det gælder bl.a. overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1 og 2, om forsætlig fareforvoldelse, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6.

2.4.1.6. Kriminalregisterbekendtgørelsen

Reglerne for politiets registrering, sletning og videregivelse af oplysninger om straffbare forhold m.v. i Kriminalregisteret fremgår af bekendtgørelse nr. 881 af 4. juli 2014 om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister med senere ændringer (herefter kriminalregisterbekendtgørelsen), som er udstedt i medfør af § 32, stk. 5, i lov om behandling af personoplysninger.

Det fremgår af kriminalregisterbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at Kriminalregisteret består af en afgørelsesdel og en efterforskningsdel.

I afgørelsesdelen optages oplysninger om personer, om hvem der er truffet afgørelse i straffesager, herunder straffesager behandlet i den militære retsplejes former, jf. kriminalregisterbekendtgørelsens § 3, stk. 1, og i efterforskningsdelen optages oplysninger af politimæssig betydning, jf. kriminalregisterbekendtgørelsens § 4, stk. 1.

Af bilag 1 til kriminalregisterbekendtgørelsen fremgår, at der i Kriminalregisterets afgørelsesdel bl.a. registreres oplysninger om domme og bødevedtagelser, herunder vedtagne udenretlige bødeforelæg, som omfatter overtrædelser af straffeloven, og domme for overtrædelse af anden lovgivning, hvis der f.eks. er blevet idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf.

Af bilag 2, punkt 5, til bekendtgørelsen fremgår, at der i Kriminalregisterets efterforskningsdel registreres oplysninger om sigtelser for bl.a. overtrædelse af straffeloven, lovgivningen om våben og eksplosivstoffer og lovgivningen om euforiserende stoffer.

Det er ikke alle sigtelser, der er registreringspligtige i Kriminalregisteret. Dette gælder f.eks. overtrædelse af hastighedsbestemmelserne i færdselsloven, der sanktioneres med en bødestraf på under 2.500 kr., og som ikke medfører et klip.

Endvidere er oplysninger om anklagemyndighedens tiltalerejsning i straffesager ikke registreringspligtige i henhold til kriminalregisterbekendtgørelsen, og Kriminalregisteret indeholder derfor ikke oplysninger om tiltalerejsning mod personer i straffesager.

En person, der er registreret som sigtet for et strafbart forhold, ændrer således ikke status i Kriminalregisteret i forbindelse med eventuel tiltalerejsning, men forbliver registreret som sigtet, indtil der er faldet dom i sagen. En sigtelse af en person for et strafbart forhold kan også helt eller delvis opgives, som politiets efterforskning skrider frem, bl.a. i tilfælde, hvor sigtelsen har vist sig grundløs, eller hvor videre forfølgning i øvrigt ikke kan ventes at føre til, at den sigtede findes skyldig. En sigtelse er således ikke udtryk for et endeligt resultat af politiets efterforskning.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det kan virke stødende for den almindelige retsopfattelse, at en person kan opnå hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, når den pågældende er registreret sigtet for en lovovertrædelse, og på den baggrund befinder sig i en position, hvor vedkommende efter udrejsen efter omstændighederne kan blive kendt skyldig for en eller flere lovovertrædelser begået inden indgivelsen af ansøgningen om repatrieringsstøtte.

Det er i den forbindelse indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at den pågældende – hvis vedkommende inden ansøgningstidspunktet var blevet kendt skyldig i en eller flere lovovertrædelser begået inden indgivelse af ansøgningen om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand – ville skulle afsone en eventuel fængselsstraf,

inden den pågældende kunne blive bevilget repatrieringsstøtte. Såfremt den pågældende i forbindelse med straffesagen blev udvist, ville den pågældende ikke længere være omfattet af repatrieringslovens personkreds og ville således ikke kunne modtage støtte efter repatrieringsloven.

2.4.2.1. Indhentelse af udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser i Kriminalregisteret i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen forpligtes til i forbindelse med alle afgørelser om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand at rette henvendelse til politiet med henblik på at indhente en udtalelse om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreringspligtig i henhold til kriminalregisterbekendtgørelsen.

Det bemærkes i den forbindelse, at det må forventes, at en stor del af de personer, der søger om den løbende reintegrationsbistand, ligeledes søger om hjælp til repatriering, der navnlig skal dække etableringsomkostninger. Kommunalbestyrelsen vil i disse tilfælde, hvor borgeren ansøger om hjælp til både repatriering og reintegrationsbistand skulle rette henvendelse til politiet én gang.

Henset til at oplysninger om anklagemyndighedens tiltalerejsning i straffesager ikke er registreringspligtige i henhold til kriminalregisterbekendtgørelsen, og Kriminalregisteret derfor ikke indeholder oplysninger om tiltalerejsning mod personer i straffesager, er den foreslåede ordning udfærdiget på en sådan måde, at kommunalbestyrelsen indhenter en udtalelse om, hvorvidt der er registreret eventuelle verserende sigtelser. Sager, hvor ansøgeren er tiltalt for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, vil således i praksis også være omfattet af ordningen, da den pågældende samtidig vil være registreret som sigtet. Politiet vil på baggrund af kommunalbestyrelsens forespørgsel kunne afgive en udtalelse om, hvorvidt der er registreret sigtelser i Kriminalregisteret til kommunalbestyrelsen uden personens samtykke.

Om politiets afgivelse af udtalelse til kommunalbestyrelsen henvises til afsnit 3 om de databeskyttelsesretlige overvejelser.

I forlængelse af forslaget om kommunalbestyrelsens forpligtelse til at indhente en udtalelse fra politiet om eventuelle registrerede sigtelser i Kriminalregisteret, foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, hvis den pågældende frem til tidspunktet for udrejsen er sigtet for en lovovertrædelse.

Der lægges med forslaget ikke op til, at øvrige familiemedlemmer i denne sammenhæng vil bøde for forhold, som

alene kan henføres til et familiemedlem selv. Ansøgerens familiemedlemmer vil således kunne blive bevilget repatrieringsstøtte, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at ansøgeren måtte blive meddelt afslag på repatrieringsstøtte på grund af en verserende sigtelse. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en sigtelse vil kunne medføre, at familiemedlemmet ikke vil kunne repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, der som følge af forslaget i § 1, nr. 8, vil blive stk. 8, kun kan repatriere sammen med referencen.

Efter den foreslåede ordning vil et afslag på baggrund af en udtalelse fra politiet om eventuelle registreringer i Kriminalregisteret være betinget af, at sigtelsen for den pågældende lovovertrædelse er registreringspligtig i Kriminalregisteret og således fremgår af Kriminalregisteret, og at kommunalbestyrelsen derfor vil blive bekendt med sigtelsen ved en høring af politiet.

Henset til at en række mindre alvorlige lovovertrædelser ikke er registreringspligtige og af den årsag ikke vil fremgå af Kriminalregisteret ved kommunalbestyrelsens henvendelse til politiet, vil forslaget medføre, at der i praksis vil være nogle lovovertrædelser, som kommunalbestyrelsen ikke vil blive bekendt med. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der er tale om sigtelser for lovovertrædelser, der efter omstændighederne og ud fra et proportionalitetshensyn kan anses for at være af bagatelagtig karakter set i forhold til det overordnede formål med repatrieringsordningen. Disse sigtelser vil derfor ikke føre til afslag på hjælp til repatriering og reintegrationsbistand.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har ved udformningen af de konkrete bestemmelser endvidere taget højde for, at en ansøger vil kunne blive meddelt afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand på baggrund af en sigtelse, der efterfølgende viser sig at være grundløs, eller hvor videre retsforfølgning i øvrigt ikke ventes at føre til, at den sigtede findes skyldig. En sigtelse er ikke udtryk for et endeligt resultat af politiets efterforskning og kan blive ændret eller frafaldet, som efterforskningen skrider frem. De foreslåede bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 9, og § 1, nr. 27, vil endvidere betyde, at der vil være situationer, hvor ansøgeren er sigtet for mindre alvorlige lovovertrædelser, der ikke, hvis den pågældende findes skyldig, vil have betydning for den pågældendes adgang til støtte efter repatrieringsloven. Disse lovovertrædelser vil imidlertid også indgå i den foreslåede ordning ud fra et hensyn til en i praksis enkel og administrerbar ordning.

Det forudsættes på den baggrund, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med meddelelse af afslag på hjælp til repatriering og reintegrationsbistand på grund af en aktuel sigtelse vil skulle vejlede ansøger om muligheden for at søge om hjælp på ny, f.eks. hvis sigtelsen medfører straf, der ikke har betydning for den pågældendes adgang til at modtage repa-

trieringsstøtte, herunder bødestraf eller lignende, hvis sigtelsen ikke fører til domfældelse, eller når den pågældende har afsonet en eventuel idømt straf. Konsekvensen af et afslag på repatrieringsstøtte på grund af en verserende sigtelse, hvor sigtelsen viser sig at være grundløs, sigtelsen opgives eller sigtelsen fører til en dom, der ikke har betydning for den pågældendes mulighed for at opnå støtte til repatriering, er således ikke afgørende for personens efterfølgende mulighed for at opnå støtte til at repatriere.

Det er i den forbindelse indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at en sigtelse, grundet den tid, der medgår til sagsbehandling hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene, i praksis vil kunne opretholdes i en periode, hvori den pågældende ikke vil kunne bevilges hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, og at dette vil kunne få betydning for den pågældendes endelige beslutning om at repatriere. Tilsvarende er det indgået i overvejelserne, at sigtelsen kan føre til dom om frifindelse. Det er dog Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at disse hensyn skal afvejes i forhold til hensynet til at undgå, at støtte til repatriering benyttes til strafunddragelse, og den foreslåede ordning er derfor et udtryk for denne afvejning.

Det er ved udformningen af den foreslåede ordning, hvorefter det forhold, at en ansøger er registreret som sigtet i Kriminalregisteret, vil betyde, at kommunalbestyrelsen skal afslå at bevilge hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, uanset hvilken strafbar handling den pågældende er sigtet for, indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at ansøgninger om repatrieringsstøtte behandles af kommunalbestyrelsen. Der er således ved udformningen af den foreslåede ordning inddraget hensynet til administration af ordningen, herunder at ordningen skal være enkel og let anvendelig for kommunerne, og at behandlingen af en ansøgning om repatrieringsstøtte ikke skal forudsætte kendskab til strafferetlige dispositioner. Der er således lagt op til, at kommunalbestyrelsen ikke i forbindelse med behandlingen af sagen skal tage stilling til, hvilke forhold, ansøgeren er sigtet for.

Det er desuden indgået i overvejelserne om den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen ikke har adgang til hverken at se eller lave registreringer i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet afgiver en udtalelse, der alene konstaterer, om ansøger er registreret i Kriminalregisteret. Udlændinge- og Integrationsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at det er tilstrækkeligt for at træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, at ansøger er registreret med en sigtelse i Kriminalregisteret, hvorfor det ikke er nødvendigt for kommunalbestyrelserne at modtage oplysninger om de nærmere registreringer i Kriminalregisteret. Der er således ikke med den foreslåede ordning lagt op til, at kommunalbestyrelsen skal modtage et fuldstændig udskrift fra Kriminalregisteret.

I forbindelse med en afgørelse om bevilling af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand vil kommunalbestyrelsen skulle give tilsagn til ansøgeren om, at kommunalbestyrelsen har vurderet, at den pågældende er berettiget til den ansøgte støtte under forudsætning af, at pågældende ikke frem til udrejsen sigtes for kriminalitet registreret i Kriminalregisteret.

Da et opslag i Kriminalregisteret imidlertid er et udtryk for et øjebliksbillede, vil det være en forudsætning efter den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen på ny vil skulle indhente oplysninger fra politiet om eventuelle registreringer i Kriminalregisteret inden udbetaling af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, hvis den tidsmæssige udstrækning mellem bevilling og udrejse – og dermed udbetalingen – f.eks. sygdom, rejsehindringer eller andre forsinkelser, der på anden vis afbryder sagsbehandlingsforløbet, er af længere varighed. Den foreslåede ordning skal således sikre, at kommunalbestyrelsen i videst muligt omfang bliver bekendt med sigtelser, som måtte blive registreret i Kriminalregisteret i en eventuel længerevarende, mellemliggende periode mellem tilsagnet om bevilling af repatrieringsstøtte og udrejsen. Der lægges således ikke med forslaget op til, at kommunalbestyrelsen i alle sager på ny skal undersøge, om ansøgeren er registreret sigtet i Kriminalregisteret forud for udrejsen.

Såfremt den pågældende er registreret sigtet på udreisetidspunktet, vil repatrieringsstøtten bortfalde.

Der lægges med den foreslåede ordning ikke op til, at allerede afsonede frihedsstraffe, der ved ansøgning om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand måtte fremgå af Kriminalregisteret, vil skulle medføre, at den pågældende ikke vil kunne opnå hjælp til repatriering. Såfremt frihedsstraffen på ansøgningstidspunktet er afsonet, og betingelserne for repatriering i øvrigt er opfyldt, herunder at den pågældende forsat har lovligt ophold og er omfattet af den persongruppe, der i medfør af repatrieringslovens § 3 er berettiget til repatrieringsstøtte, vil der kunne bevilliges repatrieringsstøtte som hidtil.

2.4.2.2. Indhentelse af udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser og domme efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, i Kriminalregisteret i forbindelse med udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige udbetaling af reintegrationsbistand

Det foreslås endvidere, at kommunalbestyrelsen på tidspunktet for anmodningen om udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering forpligtes til at indhente en udtalelse fra politiet, der oplyser om, hvorvidt den pågældende på udbetalingstidspunktet er sigtet eller dømt for lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

Formålet med forslaget er at sikre, at der ikke udbetales hjælp til repatriering til en person, som efter udrejsen af Danmark sigtes eller dømmes for en lovovertrædelse, der helt eller delvist er begået inden afgørelsen om hjælp til repatriering, men som ikke var registreret i Kriminalregisteret på tidspunktet for afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det er ikke med den foreslåede ordning tiltænkt, at kommunalbestyrelsen vil skulle indhente en udtalelse fra politiet i forbindelse med udbetalingen af anden del af hjælp til repatriering, jf. forslaget om ændring af sammensætning og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering i lovforslagets afsnit 2.2. Det er herunder indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at udbetaling af anden del af hjælp til repatriering efter forslaget forudsættes at ligge i umiddelbar forlængelse af indrejsen i det land, hvortil pågældende repatrierer, og dermed kort efter udbetalingstidspunktet for den første del af hjælp til repatriering, i hvilken forbindelse kommunalbestyrelsen netop vil have indhentet oplysninger fra Kriminalregisteret.

Det foreslås tilsvarende, at Udbetaling Danmark i forbindelse med den løbende udbetaling af reintegrationsbistand årligt skal indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt den pågældende er sigtet eller dømt for en af de lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand. Den årlige undersøgelse vil kunne foretages i forbindelse med den årlige kontrol af, at betingelserne for at yde bistand, som Udbetaling Danmark er underlagt, jf. bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, fortsat er til stede.

Henset til at reintegrationsbistand er en løbende, månedlig ydelse, som udbetales over enten 5 år eller som en livlang ydelse, og med henblik på at sikre parallelitet med den foreslåede ordning, hvorefter der skal indhentes oplysninger fra Kriminalregisteret på tidspunktet for udbetalingen af den sidste del af hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det er nødvendigt og proportionalt, at Udbetaling Danmark årligt i en periode på 3 år fra tidspunktet for bevilling af reintegrationsbistand indhenter oplysninger fra politiet om eventuelle sigtelser og domme vedrørende de lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9.

Udbetaling Danmark vil efter den foreslåede ordning ud fra et proportionalitetshensyn og efter hensynet til administrationen af ordningen skulle indhente de pågældende oplysninger fra politiet årligt i en periode på 3 år for så vidt angår personer, der modtager den løbende, månedlige reintegrationsbistand i 5 år, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, ligesom der tilsvarende årligt skal indhentes oplysninger i

en periode på 3 år for så vidt angår personer, der modtager den løbende, månedlige livslange reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 2.

Det er i forbindelse med Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering af varigheden af perioden på 3 år, hvori Udbetaling Danmark vil være forpligtet til at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret, indgået med en vis vægt, at det vil være uproportionalt, hvis Udbetaling Danmark i en længere årrække vil skulle indhente oplysninger fra Kriminalregisteret vedrørende en person, der mere end 3 år forinden er repatrieret og i den forbindelse har opgivet sin bopæl og opholdstilladelse i Danmark.

Politiet vil på baggrund af kommunalbestyrelsens og Udbetaling Danmarks forespørgsel kunne afgive en udtalelse om, hvorvidt der er registreret sigtelser og domme i Kriminalregisteret til kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark uden personens samtykke.

Der er endvidere indgået med en vis vægt, at en lovovertrædelse, hvis den var blevet pådømt inden ansøgningen om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, kunne have medført udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, således at ansøgeren ikke ville have været omfattet af repatrieringslovens personkreds. Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse bør ansøgeren på samme vis ikke kunne opnå den sidste støtte i tilfælde, hvor kriminaliteten først kommer til myndighedernes kendskab efter repatrieringen.

Det afgørende er dog efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at personer, der har begået en række særligt grove kriminalitetsformer, ikke bør have mulighed for at opnå hjælp til repatriering og reintegrationsbistand. Det er derfor ikke afgørende, om den pågældende lovovertrædelse i den konkrete sag ville have medført udvisning. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at der er et væsentligt hensyn til at sikre, at alvorlig kriminalitet har samme betydning for udlændinges mulighed for at opnå hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, uanset hvornår forholdet pådømmes.

Det foreslås desuden, at kommunalbestyrelsen skal tilbageholde den sidste del af hjælp til repatriering, hvis udtalelsen, der er indhentet fra Kriminalregisteret på udbetalingstidspunktet, viser, at den pågældende er sigtet for en af de lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering. Det foreslås også, at den sidste del af hjælp til repatriering bortfalder, hvis den repatrierede ved endelig dom findes skyldig for en af disse lovovertrædelser, eller hvis den pågældende allerede ved kommunalbestyrelsens henvendelse til politiet er kendt skyldig ved endelig dom for en af de nævnte lovovertræ-

delse begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering. Fælles for disse tilfælde er, at den straffbare handling – helt eller delvist – er begået forud for ansøgningstidspunktet, men at sigtelsen og domfældelsen ikke forelå på ansøgningstidspunktet.

Tilsvarende foreslås det, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand skal tilbageholdes, indtil der falder endelig dom, såfremt den pågældende i forbindelse med indhentelse af den årlige udtalelse fra politiet konstateres at være registreret i Kriminalregisteret som sigtet for en af de lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9. Det foreslås også, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand bortfalder, hvis der på tidspunktet for det årlige opslag i Kriminalregisteret er faldet endelig dom for overtrædelse af en af de bestemmelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller hvis sigtelsen fører til endelig dom.

I de tilfælde hvor kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark har konstateret, at den pågældende er registreret sigtet i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, vil kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark således skulle træffe afgørelse om bortfald af den sidste del af hjælp til repatriering eller den resterende del af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis der sker domfældelse efter de pågældende bestemmelser.

Med forslaget om at tilbageholde den sidste del af hjælp til repatriering og yderligere udbetalinger af den løbende, månedlige reintegrationsbistand sikres det, at en afgørelse om bortfald af den sidste del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand efter omstændighederne ikke vil være uden reel virkning i situationer, hvor eksempelvis politiets efterforskning eller behandlingen ved domstolene rækker hen over det tidspunkt, hvor personen i øvrigt har ret til at få udbetalt den sidste del af hjælp til repatriering eller fortsatte udbetalinger af reintegrationsbistanden, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af støtten måtte være udsigtsløs.

Den foreslåede ordning på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering og den fortsatte udbetaling af reintegrationsbistand adskiller sig således fra den foreslåede ordning om undersøgelsen i forbindelse med behandling af ansøgningen, hvorefter alle sigtelser registreret i Kriminalregisteret, ud fra hensynet til en enkelt og administrerbar ordning for kommunalbestyrelserne, vil føre til afslag, og hvor der således ikke vil være en bagatelgrænse med undtagelse af en række mindre alvorlige lovovertrædelser, der ikke er registreringspligtige i Kriminalregisteret.

Den foreslåede ordning, hvorefter den sidste del af hjælp til repatriering og den fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand

grationsbistand vil kunne tilbageholdes og bortfalde, såfremt pågældende er sigtet eller dømt for en lovovertrædelse begået her i landet inden afgørelsen om repatrieringsstøtte, vil skulle supplere repatrieringslovens §§ 9 b og 10 b, hvorefter kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den sidste del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, og § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse, og når forholdet helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den sidste del af hjælpen og reintegrationsbistanden ophører.

Det følger af den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark, hvis den pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den sidste del af hjælp til repatriering eller løbende i forbindelse med udbetalingen af reintegrationsbistand er registreret sigtet eller dømt for en af de bestemmelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, ikke vil skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorefter udvisning efter § 22, nr. 4-9, vil skulle ske, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. Det er herved indgået i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at spørgsmålet om modtagelse af repatrieringsstøtte ikke fordrer en vurdering af det fortsatte opholdsgrundlag i Danmark, og at den foreslåede ordning i øvrigt tager udgangspunkt i lovovertrædelsens karakter og ikke spørgsmålet om udvisning.

Der tåntænktes desuden med den foreslåede ordning en bagatelgrænse for lovovertrædelser, der kan føre til tilbageholdelse og bortfald af repatrieringsstøtte. På denne måde sikres, at en person, der allerede er udrejst, ikke mister retten til at få udbetalt yderligere støtte til repatrieringen i de situationer, hvor den pågældende har begået en lovovertrædelse, der kan anses for at være af bagatelagtig karakter set i forhold til det overordnede formål med repatrieringsordningen. Det er i den forbindelse indgået i overvejelserne, at det ikke vil være hensigtsmæssigt set i forhold til repatrieringslovens formål, hvis en sigtelse for mindre alvorlig kriminalitet, f.eks. almindeligt tyveri, medfører, at en person, der allerede er repatrieret, ikke kan opnå den sidste del af hjælp til repatriering eller fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand og som følge heraf fortryder sin repatriering og returnerer til Danmark.

Den foreslåede ordning er derfor, for så vidt angår undersøgelserne forud for udbetaling af den sidste del af støtten og fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand, knyttet op på sigtelser eller domme for overtrædelse af straffebestemmelser, der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, vil kunne føre til udvisning uanset varigheden af udlændingens

ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Der vil således være tale om lovovertrædelser for en række særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v.

Det er ved udformningen af den foreslåede ordning indgået med en vis vægt i overvejelserne, at ordningen ikke bør være administrativ tung for kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark, der behandler henholdsvis ansøgningerne og udbetalingerne. Kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark skal således ikke forudsættes kendskab til strafferetlige dispositioner ved indhentelse af udtalelse fra politiet om de lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9.

Det foreslås på baggrund af ovenstående, at politiet i sin udtalelse til henholdsvis kommunalbestyrelserne og Udbetaling Danmark skal oplyse, om der er registreret sigtelser eller domme for lovovertrædelser, der er begået forud for tidspunktet for afgørelse om hjælp til repatriering, og som er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4-9. I tilfælde hvor pågældende er sigtet eller dømt for forhold, der er begået forud for tidspunktet for afgørelse om hjælp til repatriering, men hvor forholdet ikke er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4-9, vil politiet ikke skulle oplyse om sigtelsen.

Der lægges ikke op til, at øvrige familiemedlemmer i denne sammenhæng vil skulle bøde for forhold, som alene kan henføres til et familiemedlem selv. Den pågældendes familiemedlemmer vil således retmæssigt kunne modtage den sidste del af hjælp til repatriering og den fortsatte løbende, månedlige reintegrationsbistand, som de vil være berettiget til, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at personen, som nu er registreret sigtet eller dømt for en af de lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om repatrieringsstøtte, som følge heraf måtte miste sin sidste del af hjælp til repatriering eller fremadrettede reintegrationsbistand på baggrund af en endelig dom.

2.5. Regulering af tilbagebetalingskrav

2.5.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om

ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen blev nyaffattet ved lov nr. 704 af 8. juni 2017 om ændring af repatrieringsloven og udlændingeloven (Øget støtte til repatriering, genindførelse af resultattilskud til kommunerne og indførelse af absolut tilbagebetalingskrav m.v.) med henblik på at hindre misbrug af ordningen. Der blev således indført et absolut tilbagebetalingskrav for udlændinge, der gør brug af fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, hvor det tidligere var op til kommunalbestyrelsen selv at vurdere, om kommunalbestyrelsen skulle træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering.

Det følger af § 95, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at tilbagebetalingskravet opkræves af kommunen eller af Udbetaling Danmark efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren i samråd med skatteministeren. Det kan herunder fastsættes, at en betalingsaftale bortfalder, hvis skyldneren trods påkrav udebliver med ydelser.

Henvisningen i repatrieringslovens § 9 til § 95 i lov om aktiv socialpolitik blev indsat ved lov nr. 353 af 2. juni 1999 (Repatrieringslov).

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 1998-1999, tillæg A, side 4504), at henvisningen til § 95 i lov om aktiv socialpolitik bl.a. indebærer, at der ved gennemførelse af tilbagebetalingskravet skal fastsættes en betalingsordning under hensyn til, hvad den pågældende kan betale uden at komme til at mangle det nødvendige til sit eget eller familiens underhold, samt at kommunen kan inddrive gælden efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter.

Af § 95, stk. 2, 1. pkt., i lov om aktiv socialpolitik følger, at tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Det følger videre af § 1 i bekendtgørelse nr. 1617 af 27. december 2019 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl., der er udstedt i medfør af bl.a. § 95, stk. 1, i lov om aktiv socialpo-

litik, at kommunen og Udbetaling Danmark opkræver tilbagebetalingspligtige ydelser på egne sagsområder i henhold til repatrieringsloven, m.fl.

Tilsvarende følger det af § 9 i bekendtgørelsen, at et tilbagebetalingskrav bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der efter reglerne i § 5 eller § 6, stk. 2 (om afdragsordning), har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Af bekendtgørelsens § 5 fremgår videre, at for alle andre skyldnere end dem, der er nævnt i § 6, fastsætter fordringshaveren afdragsordningen med udgangspunkt i den tabel og den beregningsmåde af det månedlige afdrag, der fremgår af § 10, stk. 1, 2. og 7. pkt., og stk. 2, i Skatteministeriets bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det følger i den forbindelse af bekendtgørelsens § 6, at fordringshaveren yder henstand til skyldnere, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp, ressourceforløbsydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller kontantydelse efter lov om kontantydelse, som ikke har andre indtægter end førtidspension eller ikke har en årlig nettoindkomst, der overstiger de minimumsgrænser for fastsættelse af afdragsordninger for henholdsvis personer med forsørgerpligt over for børn og personer uden forsørgerpligt over for børn, der er fastsat i § 10, stk. 1, 2. og 7. pkt., i Skatteministeriets bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. dog stk. 2.

Videre følger det af bekendtgørelsens § 10, at såfremt en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden. Fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med henblik på inddrivelse. Inden overdragelsen skal fordringshaveren skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen.

Det følger således modsætningsvist heraf, at kravet ikke kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis der ikke er fastsat en afdragsordning efter bekendtgørelsens § 5.

Det fremgår desuden af § 95, stk. 2, 2. og 3. pkt. i lov om aktiv socialpolitik, at såfremt tilbagebetalingskravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. (om tilbagebetalingskravets bortfald efter 3 år) ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

§ 95, stk. 2, 2. og 3. pkt., medfører således, at forældelsesloven finder anvendelse fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen er herefter den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. Dette medfører, at forældelse indtræder 3 år fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

I de tilfælde, hvor repatrieringen afbrydes inden udrejsen af Danmark, er kommunalbestyrelsens tilbagebetalingskrav ikke hjemlet i skreven ret.

En afgørelse om tilbagebetaling af allerede udbetalt hjælp til repatriering vil i den situation som udgangspunkt indebære en tilbagekaldelse af en begunstigende forvaltningsakt. Begrebet omfatter det forhold, at en forvaltningsmyndighed på eget initiativ ophæver sin egen gyldige afgørelse, jf. herom Jens Garde m.fl., *Forvaltningsret – Almindelig emner*, 5. udgave (2009), s. 493. En tilbagekaldelse af en forvaltningsretlig afgørelse sker ved en ny forvaltningsakt, hvorfor de almindelige forvaltningsretlige regler om sagsbehandling, skønsudøvelse, saglighed, proportionalitet m.v. også gælder for tilbagekaldelse.

Spørgsmålet om, hvorvidt en forvaltningsafgørelse kan tilbagekaldes, vil bero på en konkret afvejning af forskellige modstående hensyn. Ved vurderingen må der bl.a. lægges vægt på, hvilke berettigede forventninger der måtte være opstået hos adressaten for afgørelsen, samt hvilke offentlige interesser, der taler for en tilbagekaldelse af afgørelsen. Hvor tilbagekaldelsen sker til ugunst for nogen, især hvis det er til ugunst for adressaten, er vurderingen af, om omstændighederne berettiger til tilbagekaldelse i den konkrete sag, typisk streng. Generelt antages det i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, at jo mere tilbagekaldelsen griber ind i borgerens forhold, desto mere tungtvejende må begrundelsen for tilbagekaldelsen være.

Tilbagekaldelse af en begunstigende forvaltningsakt vil dog kunne ske, dels som følge af at forudsætningerne for den oprindelige afgørelse viser sig ikke at have været opfyldt, dels i tilfælde af at forudsætningerne for afgørelsen efterfølgende tilsidesættes. Tilbagekaldelse som følge af at forudsætningerne for en begunstigende forvaltningsakt efterfølgende brister, vil bl.a. kunne ske i tilfælde af misbrug af en meddelt tilladelse eller anden tilsidesættelse af vilkår for anvendelse af tilladelsen. Endvidere vil tilbagekaldelse efter omstændighederne kunne ske, hvis de oprindelige forudsætninger ikke længere kan anses for opfyldt.

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.5.2.1. Tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved afbrudt repatriering inden udrejse

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der i praksis forekommer en vis uklarhed omkring spørgsmålet om hjemmel til at kræve allerede udbetalt hjælp til repatriering tilbagebetalt, i de tilfælde hvor ansøgeren afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis afbrydes, inden den pågældendes udrejse af Danmark. Dette kan eksempelvis komme på tale i situationer, hvor der allerede er udbetalt hjælp til repatriering til brug for transportudgifter eller anskaffelse af nationalitetspas i forbindelse med hjemrejsen, og den pågældende herefter undlader eller forhindres i at udrejse.

Henset til at repatrieringslovens § 9 kun hjemler adgang til at kræve hjælp til repatriering tilbagebetalt, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, og derfor i sagens natur allerede vil være udrejst, er der ikke efter gældende ret en lovbestemt adgang til at kræve hjælp til repatriering tilbagebetalt, såfremt en ansøger afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis afbrydes pga. ansøgerens ønske eller forhold, der kan tilskrives ansøgeren, allerede inden den pågældendes udrejse af Danmark.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at krav om tilbagebetaling af allerede udbetalt hjælp til repatriering, hvis ansøgeren ikke ønsker at repatriere alligevel, eller hvis sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt pga. ansøgerens ønske, eller forhold, der kan tilskrives ansøgeren, som udgangspunkt vil kunne ske gennem den ulovbestemte adgang til at tilbagekalde en begunstigende forvaltningsakt,

Under hensyn til at den ulovbestemte adgang til tilbagekaldelse af begunstigende forvaltningsakter er streng og forudsætter vægtige hensyn, og på baggrund af hensynet til at skabe en større klarhed over retstilstanden og dermed bl.a. give borgerne bedre mulighed for at kende deres retsstilling, foreslår Udlændinge- og Integrationsministeriet dog, at der i repatrieringsloven etableres en lovbestemt hjemmel til at kræve allerede udbetalt hjælp til repatriering tilbagebetalt i tilfælde, hvor ansøgeren afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis afbrydes pga. ansøgerens ønske eller forhold, som kan tilskrives ansøgeren, allerede inden den pågældendes udrejse af Danmark.

Det forudsættes med den foreslåede ordning, at den foreslåede ordning i afsnit 2.5.2.2, om særskilt regulering af reglerne om tilbagebetaling udstedt i medfør af repatrieringsloven, ligeledes vil regulere situationer, hvor den pågældende fortryder repatrieringen, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis afbrydes, inden udrejsen.

2.5.2.2. Tilbagebetaling af hjælp til repatriering efter udrejse

Det fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets pro-

cesevaluering af kommunernes implementering af seneste ændringer af repatrieringsloven fra september 2020, at 8 pct. (svarende til 161 personer) af de personer, der repatrierede i perioden fra 2012 til 2017, igen var registreret med dansk bopæl to år efter repatrieringstidspunktet. De pågældende har således fortrudt deres repatriering.

Henset til at et af kravene for at opnå hjælp til repatriering er, at personen ikke selv har midler hertil, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, vil der efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse være et antal sager, hvor den pågældende, der fortryder repatriering og på ny meddeles opholdstilladelse i Danmark, ikke vil have nogen formue og ved tilbagevenden modtager en af de ydelser, der nævnes i § 6 i bekendtgørelse om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl., herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og kontanthjælp. Dette medfører i praksis, at de pågældende ydes henstand i medfør af bekendtgørelsens § 6, og at tilbagebetalingskravet bortfalder efter 3 år på baggrund af bekendtgørelsens § 9 uden mulighed for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. bekendtgørelsens § 10, henset til at det ikke efter reglerne i bekendtgørelsen om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl. er muligt at fastsætte en afdragsordning for en person, der modtager de nævnte ydelser.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse uhensigtsmæssigt, at kommunalbestyrelserne i disse sager som følge af andre regler ikke har mulighed for at inddrive den hjælp til repatriering, som de pågældende har fået udbetalt i forbindelse med repatriering, og som der ifølge repatrieringslovens § 9 er et absolut tilbagebetalingskrav på.

Det kan desuden virke stødende for den almindelige retsopfattelse, at det reelt er muligt at fortryde repatriering og indrejse i Danmark på ny uden at repatrieringsstøtten tilbagebetales i tilfælde, hvor pågældende får udbetalt en af en række offentlige ydelser, som medfører mulighed for henstand og efterfølgende bortfald af kravet efter 3 år.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 95 i lov om aktiv socialpolitik, der fremgår af repatrieringslovens § 9, ophæves, således at reglerne om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering vil kunne reguleres særskilt ved bekendtgørelse herom udstedt i medfør af repatrieringsloven, jf. nedenfor. Med ophævelsen af henvisningen til § 95 i lov om aktiv socialpolitik vil reglerne om bl.a. henstand, bortfald og overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden i bekendtgørelse nr. 1617 af 27. december 2019 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.fl., således ikke længere finde anvendelse på kommunernes tilbagebetalingskrav på hjælp til repatriering.

I forlængelse heraf foreslås det, at der indføres en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om regulering af tilbagebetalingskrav ved fortrudt repatriering. Bemyndigelsen forventes udmøntet til at fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatrieringsstøtte ved fortrudt repatriering, herunder at tilbagebetalingskrav ved fortrudt repatriering som følge af andre regler vil kunne opretholdes i en længere periode end 3 år, og at der etableres en ordning, der sikrer kommunalbestyrelsen mulighed for at foretage en mere individuel vurdering af pågældendes betalingsevne, uanset at pågældende måtte modtage kontanthjælpslignende ydelser, med henblik på at inddrive mindre beløb over en længere periode under hensynstagen til pågældendes betalingsevne. Det er således Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at incitamentet til misbrug i højere grad hindres.

Det er derfor hensigten, at personer, der fortryder repatrieringen, som det klare udgangspunkt vil skulle indgå en afdragsordning under hensyn til pågældendes betalingsevne med henblik på tilbagebetaling af den udbetalte støtte til repatriering, uanset at pågældende efter genindrejse i Danmark modtager ydelser, herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, kontanthjælp, m.v. Herved sikres det, at der ikke sker bortfald allerede 3 år efter hjælpens ophør.

Det forudsættes med den foreslåede ordning, at regler om tilbagebetaling i situationer, hvor den pågældende afstår fra eller fortryder repatrieringen, eller hvor sagsbehandlingsforløbet på anden vis afbrydes, allerede inden udrejsen, jf. den foreslåede ordning i afsnit 2.5.2.1, tilsvarende vil skulle reguleres nærmere i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at en sådan ordning i flere af de pågældende sager vil foranledige, at en i medfør af bekendtgørelsen fastsat afdragsordning vil omfatte tilbagebetalingsbeløb af meget beskednen karakter. Hensigten med ordningen er dog at etablere hjemmel til indgå en afdragsordning for personer, der efter genindrejse i Danmark modtager visse ydelser, herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, kontanthjælp m.v., således at der ikke efter 3 år vil kunne ydes henstand i disse sager, og at tilbagebetaling bliver muligt i et flertal af disse sager. Tilbagebetalingskravets størrelse er således af mindre betydning.

Det forudsættes, at der med den foreslåede ordning vil være sager, hvor den pågældendes betalingsevne vil være så beskednen, at en afdragsordning, uanset størrelsen på tilbagebetalingskravet og de fastsatte afdrag, på baggrund af en samlet proportionalitetsafvejning, ikke vil kunne fastsættes.

Det er i forbindelse med den foreslåede ordning indgået

i Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser, at opkrævning af hjælp til repatriering vil blive reguleret anderledes end de øvrige tilbagebetalingskrav, som kommunalbestyrelserne administrerer, idet tilbagebetalingskravet vil kunne opretholdes i længere tid end 3 år. Ministeriet har i den forbindelse navnlig lagt vægt på, at hjælp til repatriering – i modsætning til en række løbende ydelser, der tildeles med henblik på forsørgelse – bevilges i få dele, der består af høje beløb, og som bevilges med henblik på reetablering i repatrieringslandet. Repatrieringsstøtten adskiller sig således væsentligt fra sædvanlige skattefinansierede løbende sociale ydelser. Det er således vurderingen, at der er vægtige grunde til at fastsætte regler i medfør af repatrieringsloven, der særskilt regulerer adgangen til at opkræve hjælp til repatriering, hvis den repatrierede fortryder og igen bosætter sig i Danmark.

2.6. Udvidelse af repatrieringslovens dispensationsadgang

2.6.1. Gældende ret

Personkredsen efter repatrieringsloven omfatter dels flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, dels danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, jf. repatrieringslovens § 3. Loven gælder dog ikke for nordiske statsborgere og EU- eller EØS-statsborgere.

En udlænding, der ikke er omfattet af repatrieringslovens personkreds, kan ansøge udlændinge- og integrationsministeren om at blive omfattet af repatrieringsloven, jf. lovens § 3, stk. 7.

Efter forarbejderne til loven er formålet med bestemmelsen, at der kan ydes hjælp til repatriering til andre udlændinge end dem, der uden videre omfattes af repatrieringsloven, hvis der efter en konkret vurdering må antages at være behov herfor, jf. Folketingstidende 1998-99, A, L 190 som fremsat, side 4502. Det fremgår af forarbejderne, at dette eksempelvis vil være relevant for udlændinge, der har fået opholdstilladelse inden udlændingeloven fra 1983, herunder udlændinge, der er rejst ind som gæstearbejdere før indvandringsstopet i 1973 eller er født her i landet som efterkommere af sådanne gæstearbejdere.

Bestemmelsen har således været tilsigtet anvendt over for udlændinge, der har haft et langvarigt ophold i Danmark. Som det fremgår af forarbejderne, er der ikke tale om en udtømmende opstilling, og andre udlændinge kan således efter en konkret vurdering omfattes af loven.

Afgørelsen af hvorvidt en udlænding kan omfattes af loven, beror på en konkret og individuel vurdering. Der er derfor ikke tale om en udtømmende opremsning. Hvis der forelig-

ger andre ganske særlige omstændigheder, vil pågældende således efter en konkret og individuel vurdering kunne omfattes af loven.

Efter fast praksis lægger Udlændinge- og Integrationsministeriet ved behandlingen af ansøgninger efter repatrieringslovens § 3, stk. 7, der ikke er nævnt i forarbejderne til bestemmelsen, som udgangspunkt vægt på, om den pågældende har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 4), og om vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

En udlænding kan i forbindelse med en ansøgning om at blive omfattet af repatrieringsloven samtidig ansøge om, at fortrydelsesretten gælder, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 7. En sådan ansøgning vil f.eks. kunne imødekommes over for udlændinge, der har fået opholdstilladelse inden udlændingeloven af 1983, og hvis opholdstilladelse svarer til de i udlændingelovens § 17 a opregnede kategorier af opholdstilladelser – dvs. som flygtning m.v. eller som familiesammenført udlænding.

Familiesammenførte udlændinge, der er omfattet af repatrieringslovens personkreds, kan som udgangspunkt kun modtage hjælp til repatriering, hvis de vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem de har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen), jf. repatrieringslovens § 7, stk. 9. Hjælp til repatriering kan dog ydes, hvis udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen, jf. lovens § 7, stk. 10, nr. 1. Tilsvarende gælder, hvis referencen er død, hvis udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter det fyldte 18. år ønsker at repatriere, eller hvis udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 4, jf. lovens § 7, stk. 10, nr. 2-4.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre muligheder for undtagelser for repatriering for familiesammenførte udlændinge, som ikke opfylder betingelserne i repatrieringslovens § 7, stk. 9.

Det betyder, at den omstændighed, at en familiesammenført udlænding er forhindret i at blive skilt fra sin ægtefælle, f.eks. fordi ægtefællen ikke vil samtykke til skilsmissem, eller udlændingen ikke tør rette henvendelse til ægtefællen med henblik på at lade sig skille, er til hinder for, at udlændingen kan omfattes af repatrieringsloven.

Dansk Flygtningehjælp varetager pt. – på vegne af Udlændinge- og Integrationsministeriet – den individuelle rådgiv-

ning af herboende personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, og den generelle informationsindsats vedrørende repatriering, jf. repatrieringslovens § 4, stk. 2, jf. stk. 1.

Dansk Flygtningehjælp har på baggrund af deres erfaringer fra rådgivningsarbejdet med repatrieringsordningen oplyst, at de får henvendelser fra voldsramte kvinder, som ønsker at repatriere. Oftest er der tale om personer, der opholder sig på krisecentre. I forlængelse heraf har Dansk Flygtningehjælp oplyst, at disse kvinder kun er omfattet af repatrieringsloven, hvis de bliver skilt og således ikke repatrierer med den såkaldte reference, men skilsmisse er ikke altid en mulighed i denne type sager. Der er tale om kvinder af forskellig nationalitet, som er gift med herboende ægtefæller. Dansk Flygtningehjælp har på den baggrund tilkendegivet, at det vil være hensigtsmæssigt at give voldsramte personer mulighed for dispensation til at blive omfattet af repatrieringsloven uden, at den pågældende skal skilles fra en herboende ægtefælle.

2.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at en familiesammenført udlænding bør have ret til at modtage hjælp efter repatrieringsloven, uanset at den pågældende ikke har opnået skilsmisse, hvis det på baggrund af konkrete oplysninger kan lægges til grund, at det ikke er muligt for udlændingen at blive skilt fra sin ægtefælle. Det vil være en forudsætning, at de øvrige betingelser for at yde hjælp til repatriering er opfyldt.

Det bør således efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse sikres, at en familiesammenført udlænding, som ønsker at blive skilt fra og ikke længere samleve med sin ægtefælle, men som ikke kan eller har vanskeligheder ved at opnå skilsmisse, f.eks. fordi ægtefællen nægter at give samtykke til skilsmisse, eller fordi udlændingen af frygt for repressalier ikke anmoder om skilsmisse, efter omstændighederne bør kunne opnå repatrieringshjælp ved ønske om varig tilbagevenden til udlændingens tidligere opholdsland, hjemland eller et land, hvortil pågældende har en nær familiemæssig tilknytning. Det er således ministeriets vurdering, at familiesammenførte udlændinge, der er forhindret i eller har vanskeligheder ved at opnå skilsmisse, bør stilles på samme måde som udlændinge, der har kunnet opnå skilsmisse.

Det bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse – navnlig som led i indsatsen mod negativ social kontrol – indgå i vurderingen af, hvorvidt en person bør kunne anses for omfattet af repatrieringsloven, at familiesammenførte udlændinge ikke afskæres fra at opnå hjælp til repatriering, når en udlænding f.eks. fastholdes i et ægteskab mod sin vilje. En afskæring af repatrieringshjælpen i sådanne

tilfælde vil være med til at opretholde negativ social kontrol her i landet. Forslaget har derfor bl.a. til formål at bidrage til at sikre, at flere mænd og kvinder opnår en selvstændig tilværelse, hvor de kan træffe valg for sig selv og ikke underlægges negativ social kontrol og tvang.

Det foreslås på den baggrund at ændre repatrieringsloven, således at der efter en konkret og individuel vurdering kan ydes hjælp til repatriering til familiesammenførte udlændinge, som ikke opfylder betingelserne om at blive skilt eller har vanskeligheder ved at blive skilt og ikke længere samlever med referencen, når der foreligger særlige omstændigheder. Der vil navnlig foreligge sådanne særlige omstændigheder, hvis referencen ikke vil samtykke til at blive skilt, eller udlændingen ikke tør rette henvendelse til ægtefællen med henblik på at blive skilt, og hindringen understøttes af oplysninger om individuelle forhold. Oplysninger om individuel forhold kan f.eks. være oplysninger om, at udlændingen opholder sig på et krisecenter, eller oplysninger fra en kommune, politiet eller andre myndigheder, der indikerer, at udlændingen har været udsat for negativ social kontrol.

Forslaget bygger således på en overordnet præmis om, at det forhold, at en familiesammenført udlænding ikke kan blive skilt fra referencen eller har vanskeligheder herved som følge af faktorer, der beror på referencen, bør være uden betydning for, om hjælp til repatriering kan ydes.

Afgørelsen af hvorvidt en familiesammenført udlænding efter særlige omstændigheder vil kunne omfattes af repatrieringslovens personkreds, vil bero på en konkret og individuel vurdering af ansøgerens forhold. Der vil derfor ikke være tale om en udtømmende opregning af kriterier.

2.7. Dedikeret kommunal vejledning om repatriering

2.7.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 5, 1. pkt., at kommunalbestyrelserne vejleder i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering.

Kommunerne er således forpligtet til at vejlede generelt om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven, hvilket vil sige mulighed for hjælp til repatriering samt under visse nærmere omstændigheder muligheden for reintegrationsbistand, når f.eks. borgeren selv udtrykker, at pågældende overvejer eller ønsker at vende hjem.

Vejledningspligten efter repatrieringsloven suppleres af forvaltningsmyndigheders generelle pligt til i fornødent omfang at yde vejledning og bistand til personer, der retter

henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde, jf. forvaltningslovens § 7.

Kommunalbestyrelsen underretter efter repatrieringslovens § 5, 2. pkt. Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, når personer udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland.

Det bemærkes, at repatrieringsloven hviler på den forudsætning, at personens tilbagevenden sker på frivilligt grundlag, og kommunerne kan således ikke pålægge en person at benytte sig af repatrieringslovens muligheder.

2.7.1.1. Vejledning om repatriering på integrationsområdet

Efter integrationslovens § 20 b har kommunalbestyrelsen pligt til som led i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet at vejlede udlændinge om mulighederne for repatriering. Vejledningen skal gives i forbindelse med den løbende opfølgning på kontrakten efter § 20, stk. 1. Det betyder, at udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds, skal vejledes i forbindelse med alle samtaler, der gennemføres som led i den løbende opfølgning på kontrakten efter integrationslovens § 20 b. Vejledning om repatriering skal indgå som en fast del af kommunalbestyrelsens vurdering af den enkeltes muligheder.

Af integrationslovens § 20, stk. 1, fremgår det, at kommunalbestyrelsen har pligt til at følge op på en udlændings kontrakt, indtil udlændingen har opfyldt de mål, som er fastsat eller aftalt i kontrakten, jf. § 19, stk. 4, 1. pkt. Når visitationen efter § 17 er gennemført, skal opfølgning finde sted mindst 4 gange inden for de første 6 måneder. Herefter skal kommunalbestyrelsen foretage opfølgning efter behov. For udlændinge omfattet af § 16, stk. 4, skal opfølgning alene ske efter behov. For udlændinge, der er i ordinær beskæftigelse eller ordinær uddannelse, og som ikke modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, skal opfølgning dog kun foretages hver 12. måned, medmindre der er behov for hyppigere opfølgning. For udlændinge, der benytter sig af en ret til fravær i medfør af barselsloven, skal opfølgning på kontrakten først finde sted 6 måneder efter barnets fødsel og derefter i forbindelse med den lovlige fraværperiodes udløb, medmindre der er behov for hyppigere opfølgning. Har udlændingen opfyldt målene i kontrakten, skal kommunalbestyrelsen alene følge op på kontrakten, hvis der opstår behov for det. Opfølgningen skal ske ved en individuel samtale. Hvis det er hensigtsmæssigt, kan samtalen ske telefonisk, digitalt eller på anden tilsvarende måde.

Det fremgår af integrationslovens § 4, stk. 1-3, at kommunalbestyrelsen har ansvaret for boligplacering af flygtninge, der er visiteret til den pågældende kommune, jf. kapitel 3, selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammer eller introduk-

tionsprogrammer for flygtninge og familiesammenførte udlændinge, jf. kapitel 3 a og 4, introduktionsforløb for indvandrere, jf. kapitel 4 a, udbetaling af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse til udlændinge omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram, jf. kapitel 5 og lov om aktiv socialpolitik, udbetaling af hjælp i særlige tilfælde, jf. kapitel 6, og samordning heraf med den øvrige integrationsindsats i kommunen.

Det fremgår af integrationslovens § 4, stk. 2, at ansvaret for flygtninge efter stk. 1 påhviler kommunalbestyrelsen fra udgangen af den første hele måned fra tidspunktet for afgørelsen om visitering, jf. § 10, stk. 1. Falder den 1. i en måned i en weekend eller på en helligdag, overgår ansvaret for en flygtning til kommunalbestyrelsen den førstkomende hverdag. Kommunalbestyrelsen kan med den pågældendes samtykke overtage ansvaret for en flygtning efter stk. 1 før udgangen af den første hele måned efter afgørelsen om visitering.

Videre fremgår det af § 4, stk. 3, at ansvaret efter stk. 1 for flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8 påhviler kommunalbestyrelsen fra tidspunktet for den pågældendes registrering i Det Centrale Personregister (CPR) som tilflyttet kommunen. Ansvaret efter stk. 1 for familiesammenførte udlændinge og indvandrere omfattet af § 2, stk. 6, nr. 1-8, påhviler kommunalbestyrelsen fra tidspunktet for den pågældendes registrering i Det Centrale Personregister (CPR) som tilflyttet kommunen eller, hvis ansøgning om opholdstilladelse indgives her i landet, fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Ansvaret efter stk. 1 for indvandrere omfattet af § 2, stk. 6, nr. 9, påhviler kommunalbestyrelsen i bopælskommunen fra det tidspunkt, hvor det er godtgjort, at den pågældende udlænding opfylder betingelserne i § 2, stk. 6, nr. 9, og senest på tidspunktet for den pågældendes registrering i Det Centrale Personregister (CPR).

2.7.1.2. Vejledning om repatriering på beskæftigelsesområdet

Efter § 20 i bekendtgørelse nr. 1175 af 25. november 2019 om opfølgning i sygedagpengesager, som er udstedt i medfør af bl.a. § 10, stk. 2, i lov om sygedagpenge, som ændret ved lov nr. 551 af 7. maj 2019, vejleder kommunalbestyrelserne som led i sygedagpengeopfølgningen efter kapitel 6 i sygedagpengeloven under alle samtaler sygemeldte udlændinge, som er omfattet af repatrieringsloven, om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven.

For så vidt angår samtaler som opfølgning i sygedagpengesager følger det af § 13 b i sygedagpengeloven, at sygedagpengemodtagere med et forventet fravær på mere end 8 uger (visitationskategori 2 og 3) skal have 4 samtaler inden for de

første 6 måneder regnet fra første fraværsdag. Herefter efter behov.

Efter § 42, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 2006 af 11. december 2020 om en aktiv beskæftigelsesindsats, som er udstedt i medfør af bl.a. § 39 i lov om aktiv beskæftigelsesindsats som ændret ved lov nr. 1557 af 27. december 2019, vejleder jobcenteret under alle jobsamtaler personer, som er omfattet af repatrieringsloven, om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven.

Det følger i forlængelse heraf af § 31 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, at jobcentret skal holde mindst 4 individuelle jobsamtaler inden for de første 6 måneder med personer omfattet af § 6, nr. 1-5, 7, 8, nr. 9, som modtager ledighedsydelse, og nr. 10 (dagpengemodtagere, job- og aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere, uddannelses- og aktivitetsparate uddannelseshjælpsmodtagere, personer i jobafklaringsforløb, personer i ressourceforløb, fleksjobvisiterede, som modtager ledighedsydelse og revalidender).

Der stilles ikke krav til, hvornår inden for perioden jobsamtalerne skal foregå, men alene at de skal foregå løbende. Dermed er det op til sagsbehandleren og personen at fastlægge et kontaktførelse, der understøtter, at kontakten med jobcenteret er meningsfuld og tilpasset den enkeltes behov.

For dagpengemodtagere deltager arbejdsløsheds-kassen i mindst 2 jobsamtaler, som holdes ud over de 4 jobsamtaler med jobcentret, medmindre dagpengemodtageren ikke ønsker, at arbejdsløsheds-kassen deltager. Den første af disse to samtaler skal holdes senest, når dagpengemodtageren har været ledig i 3 måneder. Den anden af disse to samtaler holdes tidligst, når dagpengemodtageren har været ledig i 3 måneder, og senest når pågældende har været ledig i 6 måneder.

2.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Regeringen ønsker at etablere en mere virkningsfuld vejledningspligt om repatriering, som i højere grad fokuseres i forhold til de grupper, som har befundet sig kort tid i Danmark eller som på trods af et længerevarende ophold i Danmark ikke er faldet til, og hvor vejledningen derfor i regeringens optik forventes at have mest relevans. Det er samtidig vurderingen, at der i dag er for mange tilfælde, hvor kommunerne har pligt til at hyppigt vejlede personer om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven til trods for, at både sagsbehandler og den pågældende borger er bevidste om, at den fremmødte borger ikke i sin aktuelle situation finder ordningen relevant.

Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændinge- og Integra-

tionsministeriet i løbet af sommeren 2020 har gennemført et eftersyn af repatrieringsordningen, som udgøres af tre analyser, herunder en procesevaluering af implementering af de nye lovgivningsmæssige tiltag i kommunerne, som er udarbejdet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI).

Af procesevalueringen fremgår det bl.a., at en stor del af kommunerne tilkendegiver, at hyppigheden i den systematiske vejledningspligt modvirker hensigten med vejledningspligten og potentielt kan skade relationen mellem sagsbehandler og borger.

Det er samtidig Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det fortsat er vigtigt at udbrede et generelt kendskab til muligheden for repatriering efter repatrieringsloven, så der blandt målgruppen for repatrieringsloven er en bred viden om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering.

Det er imidlertid ministeriets opfattelse, at det for nogle grupper, der på trods af et længerevarende ophold i Danmark fortsat ikke er har opnået en fastere tilknytning til arbejdsmarkedet og dermed igennem en længere periode ikke er faldet til i Danmark, vil være hensigtsmæssigt med en fokuseret samtale, der er dedikeret til vejledning om mulighederne for repatrieringsstøtte efter repatrieringsloven, dvs. hjælp til repatriering samt under nærmere omstændigheder reintegrationsbistand, frem for at vejledningen herom skal indgå som et delelement i en samtale med et andet hovedfokus.

Det vurderes således, at der blandt herboende udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds er en gruppe, som ikke har kunnet finde fast fodfæste på det danske arbejdsmarked, og dermed ikke har evne eller reel vilje til at blive en integreret del af det danske samfund, og for hvem repatriering vil kunne være relevant. Ministeriet finder på den baggrund og på baggrund af regeringens ønske om en mere virkningsfuld vejledning, at der i højere grad er behov for at målrette vejledningen om mulighederne for repatrieringsstøtte til disse personer, som bør modtage en mere fokuseret og dedikeret vejledning om mulighederne for repatrieringsstøtte.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at en ny fokuseret samtale, der udelukkende omhandler mulighederne for hjælp efter repatrieringsloven, og som i nogle større kommuner vil kunne blive afviklet af en medarbejder, der specialiserer sig i disse samtaler, vil bibringe en fokus og kvalitet i vejledningen.

Det er samtidig Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at alle nytillkomne udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds, fortsat bør vejledes systematisk

og hyppigt om muligheden for at opnå støtte til repatriering da opholdstilladelsen i Danmark er meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at udlændinge med kortere ophold i Danmark på op til 5 år fortsat bør modtage systematisk vejledning om repatriering. Ministeriet finder endvidere, at udlændinge, der har haft ophold i Danmark i mere end 5 år, men som har modtaget kontanthjælpslignende ydelser i mere end halvandet år ud af de sidste 3 år, skal vejledes ved en dedikeret samtale om mulighederne for at repatriere med støtte. Udlændinge med længere ophold i Danmark, der har opnået en fastere tilknytning til arbejdsmarkedet, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab bør derimod ikke være omfattet af den kommunale pligt til at vejlede systematisk eller ved en dedikeret samtale.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at udlændinge omfattet af repatrieringsordningen, der har kortere ophold i Danmark – i lighed med den vejledning, der gives under asylsagsbehandling og ved eventuel meddelelse af opholdstilladelse – bør vejledes systematisk og kontinuerligt om, at deres opholdstilladelse i Danmark er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at opholdstilladelsen kan inddrages, når grundlaget for den enkeltes opholdstilladelse ikke længere er til stede. En sådan vejledning vil bidrage til at fremhæve regeringens udgangspunkt om, at flygtninge m.fl. opholder sig midlertidigt i Danmark.

Det foreslås således konkret med ordningen, at udlændinge, der har opholdt sig lovligt i Danmark i op til 5 år – i lighed med i dag – i det omfang de fortsat er i et forløb hos kommunen konsekvent og systematisk vil modtage vejledning om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven i forbindelse med alle samtaler, der gennemføres som led i den løbende opfølgning på kontrakten efter integrationsloven og ved beskæftigelsesforløb i kommunen. Den hyppige systematiske vejledning ophører efter den foreslåede ordning imidlertid efter 5 års ophold i Danmark. Herefter vil omfanget af vejledningen afhænge af, hvorvidt udlændingen overvejende modtager kontanthjælpslignende ydelser, og vejledningen vil blive ydet ved en dedikeret samtale.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at afgrænsningen af den hyppige systematiske vejledning ved 5 års lovligt ophold i Danmark vil være hensigtsmæssig, da den systematiske vejledning således vil følge selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet og introduktionsprogrammet efter integrationsloven, der kan vare i op til 5 år.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder endvidere på baggrund af regeringens ønske om mere virkningsfuld vejledning, at den persongruppe, der har opholdt sig i Danmark i minimum 5 år, og som har modtaget kontanthjælpslignen-

de ydelser i mere end halvandet år ud af de sidste 3 år, og således ikke har en fastere tilknytning til arbejdsmarkedet, bør vejledes ved en fokuseret og dedikeret samtale om repatriering. Der er over for denne gruppe behov for at gøre tydeligt opmærksom på mulighederne for at vende tilbage til sit hjemland, tidligere opholdsland eller et land, hvortil pågældende har nær familiemæssig tilknytning, med repatrieringsstøtte, da persongruppen på trods af et længere ophold i Danmark ikke har fundet fodfæste på arbejdsmarkedet. Det er derfor relevant at vejlede om, at persongruppen alternativt har mulighed for at repatriere med støtte.

Den dedikerede vejledning vil bestå af en selvstændig samtale af 15-30 minutters varighed om muligheden for at opnå støtte til repatriering. Samtalen forudsættes af hensyn til kommunens administration efter den foreslåede ordning at blive lagt i forlængelse af en obligatorisk samtale, som den pågældende i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen vil blive indkaldt til hos kommunen. Det bemærkes i den forbindelse, at manglende fremmøde ved de obligatoriske samtaler i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen sanktioneres i henhold til §§ 35-43 i lov om aktiv socialpolitik. Det vil være op til den enkelte kommune at tilrettelægge den praktiske afholdelse af samtalen, herunder hvem der afvikler samtalen. Det vil således efter omstændighederne være muligt for den enkelte kommune at organisere sig således, at medarbejdere vil kunne specialisere sig i afholdelsen af disse samtaler.

Samtalen vil både skulle omhandle muligheden for at opnå hjælp til repatriering og muligheden for efter visse nærmere omstændigheder at modtage den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis det er en relevant mulighed for den pågældende udlænding. Samtalen vil skulle tilrettelægges således, at den er relevant og tilpasset den enkelte borgers situation.

For så vidt angår kadencen, vil den dedikerede samtale skulle afholdes minimum hvert 2. år, hvis den pågældende fortsat modtager kontanthjælpslignende ydelser. Hvis udlændingen kommer kortvarigt i beskæftigelse, men dernæst modtager kontanthjælpslignende ydelse igen, vil den pågældende skulle indkaldes til en ny dedikeret samtale, hvis der er gået længere end 2 år siden sidste dedikerede samtale. Det bemærkes, at der i forhold til kommunernes vejledningspligt vil være et skæringspunkt, hvor udlændingen har haft 5 års lovligt ophold i Danmark og dermed ikke længere vil skulle vejledes systematisk. Den pågældende vil således i stedet – afhængigt af pågældendes ydelseshistorik – skulle vejledes om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering ved enten en dedikeret samtale eller når der i øvrigt er anledning hertil. Hvis udlændingen efter 5 års lovligt ophold opfylder kriterierne for indkaldelse til en dedikeret samtale, vil den pågældende blive indkaldt hertil uanset tidspunktet for den seneste samtale med kommunen, hvor vedkommende

har modtaget vejledning som led i den systematiske vejledningspligt.

Med kontanthjælpslignende ydelser menes kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse samt overgangsydelse.

Der forventes således i § 42, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 2006 af 11. december 2020 om en aktiv beskæftigelsesindsats og i § 20 i bekendtgørelse nr. 1175 af 25. november 2019 om opfølgning i sygedagpengesager indført ændringer således, at pligten til at vejlede systematisk i forbindelse med alle samtaler afgrænses tidsmæssigt til en femårig periode. Det forudsættes i den forbindelse, at skæringstidspunktet for opgørelsen af den tidsperiode, den enkelte udlænding har haft ophold i Danmark, fastsættes med henvisning til integrationslovens § 4, stk. 1-3, hvoraf det fremgår, hvornår kommunalbestyrelsen overtager ansvaret for en udlænding. Denne skæringsdato anvendes i forhold til øvrige indsatser i integrationsloven og er således en dato, som kommunalbestyrelsen er vant til at arbejde med. Skæringsdatoen vil således også være styrende for afgrænsningen af den systematiske vejledning, der fortsat skal ydes til alle nytilkomne udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds, der har haft lovligt ophold i Danmark på op til 5 år.

De påtænkte ændringer i bekendtgørelserne vil ske med hjemmel i § 39 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og i § 10, stk. 2, i lov om sygedagpenge, og træde i kraft samtidig med dette lovforslag.

Med den foreslåede ordning vil der desuden være en række udlændinge, der ikke har modtaget kontanthjælpslignende ydelser i mere end halvandet år ud af de seneste 3 år, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab omfattet af repatrieringslovens personkreds, som ikke længere vil være omfattet af kommunens pligt til systematisk vejledning.

Det bemærkes i den forbindelse, at kommunen fortsat er forpligtet til at vejlede borgerne om muligheden for hjælp til repatriering, når der i øvrigt er anledning til det. Vejledningspligten efter repatrieringsloven suppleres af forvaltningsmyndighedens generelle pligt til i fornødent omfang at yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde, jf. forvaltningslovens § 7.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil – for at sikre, at relevante personer omfattet af repatrieringslovens personkreds fortsat modtager vejledning om muligheden for hjælp til repatriering efter repatrieringsordningen – foretage en evaluering af implementeringen af den nye model for kommunal vejledningspligt, herunder navnlig med fokus på persongruppen, der skal vejledes ved en dedikeret samtale. Evalueringen forventes at blive foretaget i løbet af 2024.

3. Forholdet til de databeskyttelsesretlige regler

Der vil efter forslaget skulle ske udveksling af personoplysninger mellem politiet og kommunalbestyrelsen samt politiet og Udbetaling Danmark, der er omfattet af databeskyttelsesforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse)). Udvekslingen af personoplysninger omfatter følgende kategorier af personoplysninger: ikke-følsomme personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, i form af f.eks. navn og andre identifikationsoplysninger og oplysninger om strafbare forhold, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 10 og databeskyttelseslovens § 8, i form af en udtalelse fra politiet om, hvorvidt der er registreret sigtelser og domme for strafbare forhold vedrørende ansøgeren, eller hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Om forholdet til de databeskyttelsesretlige regler og forvaltningsloven bemærkes følgende:

Databeskyttelsesloven supplerer og gennemfører databeskyttelsesforordningen, jf. databeskyttelseslovens § 1, stk. 1. Loven og forordningen gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk databehandling.

Videregivelse og indhentelse af oplysninger om fysiske personer til og fra andre offentlige myndigheder er behandling af personoplysninger, der er omfattet af de nævnte regler.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 fastlægger en række grundlæggende behandlingsprincipper, der skal være opfyldt ved al behandling af personoplysninger. Det følger i den forbindelse af artikel 5, stk. 1, at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede (litra a), indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål (litra b), være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (litra c), opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra d), opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles (litra e), og behandles på en måde, der sikrer tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, under anvendelse af

passende tekniske eller organisatoriske foranstaltninger (litra f).

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, som vedrører ikke-følsomme personoplysninger, er behandling af sådanne personoplysninger lovlig, hvis og i det omfang behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Artikel 6, stk. 1, litra e, kan anvendes som direkte behandlingshjemmel, men der er efter artikel 6, stk. 2, mulighed for, at man kan fastsætte mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af databeskyttelsesforordningens bestemmelser om behandling med henblik på overholdelse af stk. 1, litra c og e.

Videre fremgår det af artikel 6, stk. 3, at EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret skal opfylde et formål i samfundets interesse og stå i rimeligt forhold til det legitime formål der forfølges. Der gælder således et proportionalitetsprincip.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., må behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger på grundlag af artikel 6, stk. 1, kun foretages under kontrol af en offentlig myndighed, eller hvis behandling har hjemmel i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

Efter databeskyttelseslovens § 8, der supplerer databeskyttelsesforordningens artikel 10, og fastsætter regler om, hvornår der må ske behandling af oplysninger om strafbare forhold, må der for den offentlige forvaltning ikke behandles oplysninger om strafbare forhold, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 1. pkt., må de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, ikke videregives.

Efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 3, kan videregivelse dog ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Efter databeskyttelseslovens § 11, stk. 1, kan offentlige myndigheder behandle oplysninger om personnummer med henblik på en entydig identifikation eller som journalnummer.

Der vil efter forslaget ske udveksling af oplysninger mellem kommunalbestyrelsen og politiet med henblik på indhentelse

af en udtalelse fra politiet om, hvorvidt der er registreret sigtelser i Kriminalregisteret til brug for kommunalbestyrelsens afgørelser om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 3, og § 10, stk. 5. Der vil endvidere ske udveksling om, hvorvidt der er registreret sigtelser og domme i Kriminalregisteret for lovovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, begået forud for afgørelsen om hjælp til repatriering, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 4 og 5. Tilsvarende vil der ske udveksling af oplysninger mellem Udbetaling Danmark og politiet til brug for Udbetaling Danmarks beslutning om tilbageholdelse og i visse tilfælde bortfald af løbende reintegrationsbistand, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 10, stk. 6 og 7.

Endvidere vil der efter forslaget ske udveksling af oplysninger mellem kommunalbestyrelsen og politiet med henblik på kommunalbestyrelsens indhentelse af en udtalelse fra politiet om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 3, og § 10, stk. 5.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, til at udveksle ikke-følsomme personoplysninger i en sag mellem politiet og henholdsvis kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark med henblik på, at forvaltningsmyndighederne kan opnå kendskab til eventuelle sigtelser eller domme til brug for behandlingen af en sag om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 2-5, og § 10, stk. 4-7. Det er ligeledes vurderingen, at der er hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, til at udveksle ikke-følsomme personoplysninger i en sag mellem politiet og en kommunalbestyrelse med henblik på, at kommunalbestyrelsen kan indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 3, og § 10, stk. 5. Der er herved lagt vægt på, at udvekslingen af oplysningerne er nødvendig af hensyn til kommunalbestyrelsens afgørelser om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, jf. de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 7, stk. 2-5, og § 10, stk. 4-7, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse hos kommunalbestyrelser, der træffer afgørelse i sager om repatrieringstøtte efter repatrieringsloven.

Der er for så vidt angår udvekslingen af almindelige personoplysninger mellem Udbetaling Danmark og politiet til brug

for Udbetaling Danmarks beslutning om tilbageholdelse af reintegrationsbistand og afgørelse om bortfald af resterende reintegrationsbistand lagt vægt på de samme hensyn som anført ovenfor.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at den nævnte behandling, der er omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, er nødvendig for udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som henholdsvis kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark har fået pålagt, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 3, 2. pkt. I den forbindelse er det vurderingen, at de foreslåede regler angiver formålet med behandlingen af oplysningerne, og at nødvendighedskravet er opfyldt på baggrund af de opgaver, der efter lovforslaget påhviler kommunalbestyrelsen, politiet og Udbetaling Danmark efter repatrieringsloven i sager om repatrieringsstøtte. Der er herved lagt vægt på, at indhentelsen af disse oplysninger er nødvendige for, at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse i sager vedrørende ansøgning om repatrieringsstøtte, jf. de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 2-5, og § 10, stk. 4-7. Indhentelse af de nævnte oplysninger forudsætter, at der sker udveksling af identifikationsoplysninger om ansøger med henblik på, at politiet kan afgive udtalelse om ansøgeren til henholdsvis kommunalbestyrelsen og Udbetaling Danmark på baggrund af eventuelle registreringer i Kriminalregisteret.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at identifikationsoplysningerne, der udveksles mellem henholdsvis kommunalbestyrelserne og politiet, samt Udbetaling Danmark og politiet, bl.a. vil være ansøgerens personnummer. Udvekslingen sker med henblik på at sikre entydig identifikation til brug for henholdsvis kommunalbestyrelsernes og Udbetaling Danmarks sagsbehandling efter den foreslåede ordning. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er hjemmel hertil i databeskyttelseslovens § 11, stk. 1. Der er herved lagt vægt på, at udvekslingen sker med henblik på forvaltningsmyndighedernes entydige identifikation.

Endvidere er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., at politiet kan videregive en udtalelse om, hvorvidt Kriminalregisteret indeholder oplysninger om strafbare forhold (sigtelser og domme) til brug for henholdsvis kommunalbestyrelsens og Udbetaling Danmarks sager efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 2-5, og § 10, stk. 4-7. Ligeledes er det vurderingen, at det er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., at politiet kan videregive en udtalelse indeholdende oplysninger om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel

mod den offentlige orden, til brug for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 3, og § 10, stk. 5. Der er herved lagt vægt på, at videregivelsen af oplysningerne foretages under kontrol af en offentlig myndighed og det ovenfor anførte om myndighedsudøvelse, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, jf. ovenfor.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er hjemmel i databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 3, til at politiet kan videregive en udtalelse om, hvorvidt Kriminalregisteret indeholder oplysninger om strafbare forhold (sigtelser og domme) til brug for henholdsvis kommunalbestyrelsens og Udbetaling Danmarks sager efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 2-5, og § 10, stk. 4-7. Ligeledes er det vurderingen, at der er hjemmel i databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 3, til, at politiet kan videregive en udtalelse indeholdende oplysninger om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, til brug for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 3, og § 10, stk. 5. Ministeriet har lagt vægt på, at videregivelse af oplysninger om sigtelser eller domme i forbindelse med politiets udtalelse samt oplysninger af sikkerhedsmæssig karakter i forbindelse med politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er nødvendig for kommunalbestyrelsens vurdering af, om der er grundlag for at træffe afgørelse om afslag på ansøgning om repatrieringsstøtte efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 2-5, og § 10, stk. 4-7. Det er endvidere ministeriets vurdering, at videregivelse af oplysninger om sigtelser og domme i forbindelse med politiets udtalelse til Udbetaling Danmark er nødvendig for Udbetaling Danmarks sagsbehandling efter den foreslåede ordning.

Udlændinge- og Integrationsministeriet skal i den forbindelse bemærke, at politiets udtalelse til brug for kommunalbestyrelsens og Udbetaling Danmarks sager efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 2-5, og § 10, stk. 4-7, alene vil indeholde oplysning om, hvorvidt Kriminalregisteret indeholder oplysninger om sigtelser eller domme. I sager, hvor kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 2, og § 10, stk. 4, vil politiets udtalelse alene indeholde oplysning om, hvorvidt der er registreret sigtelser. I sager, hvor kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 4, vil udtalelsen alene indeholde oplysning om, hvorvidt der er registreret sigtelser eller domme for forhold, der er begået her i landet, inden der blev truffet afgørelse om hjælp til repatriering, omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4-9, og

hvilken bestemmelse, den pågældende nærmere er registreret sigtet eller dømt efter, samt om der på tidspunktet for politiets afgivelse af udtalelse er afsagt endelig dom i sagen. I sager, hvor Udbetaling Danmark skal træffe beslutning om tilbageholdelse af reintegrationsbistanden eller træffe afgørelse om bortfald af reintegrationsbistanden efter de foreslåede bestemmelser til § 10, stk. 6, vil udtalelserne tilsvarende indeholde oplysning om, hvorvidt der er registreret sigtelser eller domme for forhold, der er begået her i landet, inden der blev truffet afgørelse om repatrieringsstøtte, og som er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4-9, samt om der på tidspunktet for politiets afgivelse af udtalelserne er afsagt endelig dom i sagen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker endvidere, at politiets udtalelse til brug for kommunalbestyrelsens afgørelse efter de foreslåede bestemmelser til § 7, stk. 3 og § 10, stk. 5, alene vil fastslå, om sikkerhedsmæssige hensyn efter politiets vurdering fører til, at der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det forudsættes endvidere, at politiets udtalelse vil skulle opfylde betingelserne om begrundelse i forvaltningslovens § 24,

Endelig bemærker Udlændinge- og Integrationsministeriet, at da der er tale om oplysninger om strafbare forhold, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 10, må de oplysninger, der videregives, ikke gå videre end formålet hermed, jf. herved artikel 5 om behandlingsprincipperne, som er beskrevet ovenfor. Det betyder f.eks., at man efter bestemmelsen i artikel 5 ikke videregiver yderligere oplysninger end de tidligere nævnte oplysninger om sigtelser og domme, eller oplysninger om hvorvidt der er sikkerhedsmæssige hensyn eller ej.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at det fremgår af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 1. pkt., jf. lovbeholdning nr. 433 af 22. april 2014 med efterfølgende ændringer, at for manuel videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed gælder reglerne i databeskyttelseslovens §§ 6-8 og 10 og § 11, stk. 1, og i artikel 5, stk. 1, litra a-c, artikel 6, artikel 7, stk. 3, 1. og 2. pkt., artikel 9 og 10 og artikel 77, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen), jf. § 2, stk. 1, i databeskyttelsesloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger).

Det fremgår endvidere af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2.

pkt., at for videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, finder reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven anvendelse.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at for elektronisk videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder gælder reglerne om behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3 og 2.4 i de almindelige bemærkninger.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes samlet set at medføre yderst begrænsede merudgifter for det offentlige. Merudgifterne forventes samlet set at kunne holdes inden for de eksisterende økonomiske rammer.

Lovforslagets element 2.2. Ændring af sammensætning og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering forventes samlet set at medføre kommunale mindreudgifter på ca. 0,3 mio. kr. i 2021 og 0,9 mio. kr. årligt fra 2022 og frem. Mindreudgifterne kan henføres til en forenkling af den kommunale sagsbehandling.

Lovforslagets elementer 2.3. Nægtelse af hjælp til repatriering af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden og 2.4. Indhentelse af udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser og domme i Kriminalregisteret forventes at medføre yderst begrænsede merudgifter for Rigspolitiet, som kan finansieres inden for de eksisterende økonomiske rammer. Elementerne forventes endvidere at medføre kommunale merudgifter for 0,1 mio. kr. fra 2022 og frem. Merudgifterne kan henføres til en ny arbejdsgang for kommunerne, hvor Rigspolitiet skal høres om oplysninger om ansøger i Kriminalregisteret. Endeligt forventes elementerne at medføre begrænsede merudgifter for Udbetaling Danmark fra 2021 og frem, der finansieres via bevillingen til dækning af Udbetaling Danmarks administrationsomkostninger mv.

Lovforslagets element 2.7. Dediceret kommunal vejledning om repatriering forventes at medføre kommunale merudgifter for 0,3 mio. kr. i 2021 og 0,8 mio. kr. i 2022 og frem. Merudgifterne kan henføres til afholdelse af samtaler for en begrænset målgruppe.

Lovforslaget forventes samlet set at være udgiftsneutralt for kommunerne. Lovforslagets økonomiske konsekvenser forhandles med kommunerne efter gældende regler.

Lovforslagets element om ny ydelsesstruktur medfører væsentlige positive implementeringsmæssige konsekvenser, idet den forenkledte ydelsesstruktur medfører, at kommunen i forbindelse med sagsbehandlingen ikke som i dag skal tage stilling til, hvorvidt den pågældende ansøger konkret kan bevilges en række delydelser, men derimod fremover kun skal tage stilling til, om ansøgeren opfylder de generelle betingelser for at opnå støtte til repatriering og om pågældende ønsker at overføre en del fra anden udbetaling til første udbetaling.

Lovforslagets element om indhentelse af en udtalelse fra politiet om registrerede sigtelser og domme om ansøgeren i Kriminalregisteret i forbindelse med ansøgning om hjælp til repatriering samt i forbindelse med udbetaling af den sidste del af støtten medfører i begrænset omfang negative implementeringsmæssige konsekvenser, idet bestemmelsen medfører, at kommunen skal foretage yderligere skridt for at oplyse sagen. Bestemmelsen medfører derimod ikke, at kommunen skal træffe flere afgørelser.

Lovforslagets element om, at kommunalbestyrelsen i visse sager kan anmode om oplysninger hos politiet, om der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, før kommunen træffer afgørelse i ansøgningen om hjælp til repatriering, medfører yderst begrænsede negative implementeringsmæssige konsekvenser, idet kommunalbestyrelsen i disse tilfælde vil skulle foretage yderligere skridt for at oplyse sagen. Bestemmelsen medfører derimod ikke, at kommunen skal træffe flere afgørelser, idet det må forventes at være et meget begrænset antal sager.

Lovforslagets element om bortfald af yderligere støtte ved bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, medfører i yderst begrænset omfang negative implementeringsmæssige konsekvenser, idet det må forventes at være et meget begrænset antal sager, hvor den person, der er repatrieret, meddeles afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

Lovforslagets element om dedikeret kommunal vejledning af repatriering vil endvidere medføre en ændring af den eksisterende kommunale vejledningspligt om repatriering. Elementet vil medføre en fokusering af den omfattede gruppe, hvor disse vil modtage dedikerede samtaler om repatriering i forlængelse af eksisterende samtaler med den kommunale forvaltning. Fokuseringen af persongruppen sker på baggrund af objektive kriterier.

Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med principperne om digitaliseringsklar lovgivning.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslagets elementer om, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis ansøgeren i forbindelse med behandlingen af ansøgningen eller frem til udrejsen registreres som sigtet i Kriminalregisteret og at kommunalbestyrelsen eller Udbetaling Danmark træffer afgørelse om tilbageholdelse og bortfald, hvis ansøgeren efter udrejsen sigtes eller dømmes for visse former for alvorlig kriminalitet, der er begået inden udrejsen, indebærer, at ansøgeren efter omstændighederne vil skulle partshøres efter de forvaltningsretlige krav herom.

Tilsvarende vil gælde ved kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på repatrieringsstøtte, fordi der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Efter forslaget kan kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering på baggrund af høring af politiet om, hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, ikke indbringes for Ankestyrelsen. Sådanne afgørelser vil kunne indbringes for domstolene. Afgørelserne vil desuden være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og den repatrierede person vil således kunne klage over en sådan afgørelse til ombudsmanden.

7. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klima- eller miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 5. februar 2021 til den 5. marts 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Amnesty Nu, Amnesty International, Assens Kommune, Asylret, ATP, Ballerup Kommune, Bedsteforældre for Asyl, Billund Kommune, Bornholms Kommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Centralorganisatio-

nernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Den Danske Dommerforening, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det nationale Institut for Kommuners og Regioners analyse og forskning – KORA, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Dragør Kommune, Egedal Kommune, Esbjerg Kommune, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Finans Danmark, Finanstilsynet, Finansrådet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Udlændingerechtsadvokater, Foreningsfællesskabet Ligeværd, Forsikring og Pension, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Frivilligrådet, Furesø Kommune, Færøernes Landsstyre, Faaborg-Midtfyn Kommune, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Hørsholm Kommune, Ikast-Brande Kommune, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer-rådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kirkernes Integrationstjeneste, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kolding Kommune, Kommunalteknisk chefforening, Kommunernes Landsforening (KL), Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Kommune, Køge Kommune, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Langeland Kommune, Ledernes Hovedorgani-

sation, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lolland Kommune, Lyndby-Taarbæk Kommune, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Mellempfolkeligt Samvirke, Middelfart Kommune, Morsø Kommune, Norddjurs Kommune, Nordfyn Kommune, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), Politiforbundet i Danmark, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Randers Kommune, Rebild Kommune, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Herning, Retten i Hillerød, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing Falster, Retten i Næstved Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Århus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg, Rigsadvokaten, Rigsrevisionen, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Røde Kors, Rødovre Kommune, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutning af Danske Småøer, Samsø Kommune, samtlige byretter, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, SOS Racisme, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Sø- og Handelsretten, Udbetaling Danmark, UNHCR Regional Representation for Northern Europe, UNICEF Danmark, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune, Vejle Kommune, Vesthimmerlands Kommune, Viborg Kommune, Vordingborg Kommune, Work-live-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Ærø Kommune, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, Aarhus Erhverv / International Community, Århus Kommune, 3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindredgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforventes at medføre mindredgifter for kommunerne på 0,3 mio. kr. i 2021 og 0,9 mio. kr. fra 2022 og frem.	Lovforslaget forventes at medføre merudgifter for kommunerne på 0,3 mio. kr. i 2021 og 0,9 mio. kr. fra 2022 og frem. Lovforslaget forventes endvidere at medføre yderst begrænsede merudgifter for Rigspolitiet, som holdes inden for de eksisterende økonomiske rammer. Lovforslaget forventes endvidere at medføre

		begrænsede merudgifter for Udbetaling Danmark fra 2021 og frem, der finansieres via bevillingen til dækning af Udbetaling Danmarks administrationsomkostninger, mv.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget forventes at medføre positive implementeringskonsekvenser for kommunerne i kraft af forenklet sagsbehandling.	Lovforslaget forventes at medføre negative implementeringskonsekvenser for kommunerne i kraft af nye opgaver.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	En person, der søger om hjælp til repatriering eller udbetaling af den resterende del samt løbende udbetaling af reintegrationsbistand vil efter omstændighederne skulle partshøres Kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag i tilfælde, hvor der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan ikke indbringes for Ankestyrelsen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering

efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Definitionen er i overensstemmelse med den almindelige internationale forståelse af begrebet. Betingelsen om, at tilbagevenden skal ske med henblik på at tage varig bopæl, indebærer, at det ikke anses som repatriering, hvis en person

alene har til hensigt at opholde sig i hjemlandet eller det tidligere opholdsland i en periode og derefter vende tilbage til Danmark.

Det foreslås at ændre § 2 således, at der ved repatriering forstås, foruden tilbagevenden til hjemland eller tidligere opholdsland, personers frivillige tilbagevenden til et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning, med henblik på at tage varig bopæl.

Bestemmelsen ændres for at udvide mulighederne for repatriering for de personer omfattet af repatrieringsordningens personkreds, som har nær familiemæssig tilknytning til – og dermed ønske om at repatriere til – et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland. Det er således hensigten at gøre ordningen mere fleksibel og attraktiv for den persongruppe, der er omfattet af repatrieringsloven.

Forslaget indebærer således, at personer omfattet af repatrieringslovens persongruppe ikke vil være begrænset til kun at kunne repatriere til deres hjemland eller tidligere opholdsland, men ligeledes vil få mulighed for at repatriere med økonomisk støtte til et andet land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.

Ved »nær familiemæssig tilknytning« forstår ægtefæller samt slægtninge i op- og nedadgående linje i første led. Der tages således eksempelvis sigte på situationer, hvor ægtefæller, der ønsker at repatriere sammen, har forskellige nationaliteter og ønsker at bosætte sig i den ene ægtefælles hjemland eller tidligere opholdsland, hvor den anden ægtefælle aldrig har boet. Ændringen medfører desuden, at en ansøger vil kunne repatriere til det land, hvor vedkommendes børn eller forældre bor.

Kravet om nær familiemæssig tilknytning skal sikre mulighed for at repatriere i de situationer, hvor den person, der repatrierer, ønsker at etablere eller opretholde båndet til sin nærmeste familie i et andet land end hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ved kravet om nær familiemæssig tilknytning desuden taget højde for, at visse personer, der ønsker at repatriere, kan have et ønske om at forsørge eller lade sig forsørge af sin nærmeste familie ved tilbagevenden.

Det vil være afgørende, at den pågældende på tidspunktet for repatrieringen har en nær familiemæssig tilknytning til landet, ligesom det forudsættes, at den pågældende har dokumentation for lovligt at kunne indrejse og opholde sig varigt i landet. Dokumentation for et sådant ophold kan f.eks. være en midlertidig opholdstilladelse udstedt med henblik på forlængelse eller varigt ophold.

Kommunalbestyrelsen vil, henset til at de har afgørelseskompetencen i sager om repatrieringsstøtte, være ansvarlig

for som led i sagsbehandlingen at indhente relevante oplysninger i sagen, herunder at foretage vurderingen af den nære familiemæssige tilknytning samt dokumentation for lovlig indrejse og fremadrettet lovligt ophold i det pågældende land. Den til enhver tid ansvarlige for rådgivningsopgaven efter repatrieringslovens § 4, stk. 1 og 2, som på nuværende tidspunkt varetages af Dansk Flygtningehjælp, vil i forbindelse med rådgivning om repatriering have mulighed for at oplyse sagen sammen med ansøgeren og således bistå kommunalbestyrelsen med sagens forberedelse.

Det vil ligeledes være afgørende, at den person, der udgør ansøgerens nære familiemæssige tilknytning til et andet land end ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland, selv har en længerevarende tilknytning til samt lovlig ophold i det pågældende land. Eksempelvis vil en ægtefælles tidligere kortvarende arbejds- og studieophold eller lignende i et givent land således ikke være tilstrækkeligt til, at et ægtepar sammen kan repatriere til det pågældende land, hvis ingen af dem i øvrigt tidligere har haft længerevarende ophold i landet. Det vil imidlertid bero på kommunalbestyrelsens samlede vurdering af sagens omstændigheder, hvornår den pågældendes tilknytning til landet vil kunne anses for at være af en sådan karakter og længde, at varig repatriering til det pågældende land er muligt.

Det forudsættes endvidere, at den person, hvis forhold giver ansøgerens nære familiemæssige tilknytning til et andet land end ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland, også selv skal være omfattet af repatrieringslovens personkreds og i øvrigt opfylde betingelserne for repatriering, såfremt denne person repatrierer sammen med ansøgeren.

Med den foreslåede ordning vil udlændinge ligeledes i nogen grad få mulighed for at repatriere til et andet EU-land, såfremt landet, hvortil pågældende har nær familiemæssig tilknytning, er et EU-land, og såfremt betingelserne for repatriering i øvrigt er opfyldt, herunder at pågældende ikke selv er EU-borger, som fortsat ikke vil være omfattet af ordningen, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 6.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.

Til nr. 2

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 1, at loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Andre familiesammenførte udlændinge omfatter udlændinge med opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding, der ikke er flygt-

ning m.v., og skal have haft opholdstilladelse her i landet i mindst fem år for at være omfattet af lovens personkreds.

Efter repatrieringslovens § 3, stk. 1, omfatter loven endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse.

Er en udlændings opholdstilladelse nægtet forlænget eller inddraget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og § 19, stk. 1, anses den pågældende for at være omfattet af loven indtil udløbet af den udrejsefrist, der er fastsat i forbindelse med afgørelsen om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 5.

Det fremgår desuden af repatrieringslovens § 3, stk. 6, at loven ikke gælder for personer, der er statsborgere i et andet nordisk land eller er statsborgere i et land, som er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejde eller er omfattet af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v.

En udlænding, der ikke er omfattet af repatrieringslovens personkreds, kan ansøge udlændinge- og integrationsministeren om at blive omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 7. Bestemmelsen har været tilsigtet anvendt over for udlændinge, der har haft et langvarigt ophold i Danmark.

Efter fast praksis lægger Udlændinge- og Integrationsministeriet ved behandlingen af ansøgninger efter repatrieringslovens § 3, stk. 7, som udgangspunkt vægt på, om den pågældende har haft opholdstilladelse i mindst fem år (svarende til det krav til opholdstid, der stilles til familiesammenførte udlændinge til andre end flygtninge m.v., jf. lovens § 3, stk. 4), og om vedkommende er meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold eller tidsbegrænset opholdstilladelse.

Afgørelsen af hvorvidt en udlænding kan omfattes af bestemmelsen beror på en konkret og individuel vurdering. Der er derfor ikke tale om en udtømmende opregning. Hvis der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil pågældende således efter en konkret og individuel vurdering kunne omfattes af loven. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 3, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at § 3, stk. 7, ændres, således at udlændinge- og integrationsministeren efter ansøgning vil kunne beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse efter repatrieringslovens § 3, stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8, skal anses for omfattet af loven.

Forslag til hjemmelen i stk. 7 er indsat med henblik på, at der ved særlige omstændigheder kan ydes hjælp til repatriering til familiesammenførte udlændinge, der er omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 3 eller 4, hvis der foreligger hindringer for at opfylde betingelserne i lovens § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8.

Formålet med den foreslåede ændring af bestemmelsen er at sikre, at hvis en familiesammenført udlænding ønsker at blive skilt fra og ikke længere samleve med sin herboende ægtefælle, men det som følge af særlige omstændigheder ikke er muligt eller er forbundet med vanskeligheder, så vil den pågældende udlænding have samme adgang til at opnå hjælp til repatriering, som hvis udlændingen var blevet skilt.

Der vil navnlig foreligge særlige omstændigheder efter den foreslåede ændring af bestemmelsen, hvis udlændingens ægtefælle ikke vil samtykke til at blive skilt, eller hvis udlændingen ikke tør rette henvendelse til ægtefællen med henblik på at opnå skilsmisse, på baggrund af f.eks. vold, negativ social kontrol el. lign., der understøttes af oplysninger om individuelle forhold.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil i vurderingen i afgørelsen f.eks. lægge vægt på oplysninger om, at udlændingen er indlogeret på et krisecenter, eller oplysninger fra en kommune, politiet eller andre myndigheder, der tyder på, at udlændingen har været udsat for negativ social kontrol. Det forudsættes, at der er tale om forhold med en vis intensitet.

Afgørelsen vil bero på en konkret og individuel vurdering. Der er derfor ikke tale om en udtømmende opregning af kriterier. Såfremt der foreligger andre ganske særlige omstændigheder, vil den familiesammenførte udlænding således efter en konkret og individuel vurdering kunne anses for omfattet af repatrieringsloven.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6. om udvidelse af dispensationsadgang.

Til nr. 3

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevendende til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger af § 4, stk. 1, at Udlændinge- og Integrationsministeriet har ansvaret for den individuelle rådgivning af herboende personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, og varetager den generelle informationsindsats vedrørende repatriering.

Det foreslås, at i § 4, stk. 1, ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1 om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det følger af repatrieringslovens § 5, 1. pkt., at kommunalbestyrelserne vejleder i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering.

Kommunerne er således forpligtet til at vejlede generelt om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven, hvilket vil sige mulighed for hjælp til repatriering samt under visse nærmere omstændigheder muligheden for reintegrationsbistand.

Efter integrationslovens § 20 b har kommunalbestyrelsen pligt til som led i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet at vejlede udlændinge om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven. Vejledningen om repatriering skal gives i forbindelse med en løbende opfølgning på kontrakten efter integrationslovens § 20, stk. 1. Det betyder, at udlændinge omfattet af repatrieringslovens personkreds, skal vejledes i forbindelse med alle samtaler, der gennemføres som led i den løbende opfølgning på kontrakten efter integrationsloven. Vejledning om repatriering skal indgå som en fast del af kommunalbestyrelsens vurdering af den enkeltes muligheder.

Forpligtelsen indebærer, at kommunerne yder en systematisk og ensartet vejledningsindsats for udlændinge omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram samt at navnlig udlændinge, der har svært ved at finde fodfæste på arbejdsmarkedet, har tilstrækkelig grundlag for at tage stilling til og eventuelt træffe beslutning om at repatriere.

Integrationslovens § 4, stk. 1-3, indeholder de nærmere regler for, hvornår kommunalbestyrelsen har ansvar for nyankomne udlændinge omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram.

Kommunernes vejledningspligt om repatriering er endvidere reguleret i § 20 i bekendtgørelse nr. 1175 af 25. november 2019 om opfølgning i sygedagpengesager, som er udstedt i medfør af bl.a. § 10, stk. 2, i lov om sygedagpenge, som ændret ved lov nr. 551 af 7. maj 2019, hvorefter kommunalbestyrelserne som led i sygedagpengeopfølgningen efter kapitel 6 i sygedagpengeloven under alle samtalerne vejleder sygemeldte udlændinge, som er omfattet af repatrieringsloven, om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven.

Vejledningspligten er endelig reguleret i § 42, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 2006 af 11. december 2020 om en aktiv beskæftigelsesindsats, som er udstedt i medfør af bl.a. § 39 i lov om aktiv beskæftigelsesindsats som ændret ved lov nr. 1557 af 27. december 2019, hvorefter jobcenteret under alle jobsamtaler vejleder personer, som er omfattet af repatrieringsloven, om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven.

Det foreslås at ændre § 5, således, at kommunalbestyrelsen minimum hvert 2. år vejleder udlændinge, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum 5 år, og som har modtaget kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering ved en selvstændig, dedikeret samtale.

Det vil således følge af den foreslåede ordning, at omfanget og karakteren af den kommunale vejledningspligt vil differentiere afhængig af, hvor længe udlændingen har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvorvidt udlændingen har modtaget kontanthjælpslignende ydelser i en længere periode.

Bestemmelsen har til formål, at udlændinge, som har opholdt sig lovligt i Danmark i 5 år eller derover fra tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse, jf. integrationslovens § 4, stk. 1-3, og som på trods heraf modtager kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse samt overgangsydelse, vil skulle modtage en dedikeret og fokuseret samtale om hjælp til repatriering i forlængelse af en obligatorisk samtale, som pågældende vil blive indkaldt til hos kommunen. Den dedikerede samtale om repatriering vil skulle afholdes minimum hvert 2. år. Hvis udlændingen kommer kortvarigt i beskæftigelse, men dernæst modtager kontanthjælpslignende ydelser igen, vil pågældende således skulle indkaldes til en ny dedikeret samtale, hvis der er gået længere end 2 år siden sidste dedikerede samtale. En udlænding omfattet af repatrierings-

ordningen vil efter 5 års lovligt ophold i Danmark således overgå fra at være omfattet af den systematiske vejledningspligt til muligheden for indkaldelse til en dedikeret samtale om repatriering. Hvis udlændingen efter 5 års lovligt ophold opfylder kriterierne for indkaldelse til en dedikeret samtale, vil den pågældende således blive indkaldt hertil uanset tidspunktet for den seneste samtale med kommunen, hvor vedkommende har modtaget vejledning som led i den systematiske vejledningspligt.

Den dedikerede vejledning vil bestå af en selvstændig samtale af 15-30 minutters varighed om muligheden for at opnå støtte til repatriering. Samtalen vil af hensyn til kommunernes administration skulle ligge i umiddelbar forlængelse af en af udlændingens øvrige obligatoriske samtaler hos kommunen. Det vil være op til den enkelte kommune at tilrettelægge den praktiske afholdelse af samtalen, herunder hvem der afvikler samtalen. Samtalen vil med udgangspunkt i den enkeltes aktuelle situation på det danske arbejdsmarked både skulle omhandle muligheden for at opnå hjælp til repatriering og muligheden for efter visse nærmere omstændigheder at modtage den løbende, månedlige reintegrationsbistand. Samtalen vil skulle tilrettelægges således, at den er relevant og tilpasset den enkelte borgers situation.

Til nr. 5

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger repatrieringslovens § 5, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen underretter Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, når personer udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland.

Det foreslås, at i § 5, 2. pkt., ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1 om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger af repatrieringslovens § 6, stk. 1, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen, uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik, § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., efter ansøgning kan give tilladelse til, at en person modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekonosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Det følger desuden af repatrieringslovens § 7, stk. 1, 2. pkt., at der kun kan udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger videre af repatrieringslovens § 8, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning i ganske særlige tilfælde kan yde hjælp i op til 12 måneder til betaling af boligudgifter for en familie, hvis et familiemedlem vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland forud for resten af familien.

Endelig følger det af repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 2, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det foreslås, at der i § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt., § 8, og § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1 om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger af repatrieringslovens § 6 a, stk. 1, at kommunalbestyrelsen kan tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til personer omfattet af § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

Det foreslås, at der i § 6 a, stk. 1, ændres »eller et tidligere opholdsland« til: », et tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1, om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning yder hjælp til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun ydes hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Ved lov nr. 704 af 8. juni 2017 om ændring af repatrieringsloven og udlændingeloven (Øget støtte til repatriering, genindførelse af resultattilskud til kommunerne og indførelse af absolut tilbagebetalingskrav m.v.) blev repatrieringslovens § 7, stk. 5 og 6, indsat i repatrieringsloven som nye stykker, og de dagældende § 7, stk. 5-8, blev som konsekvens heraf ændret til § 7, stk. 7-10.

Der blev imidlertid ikke samtidig foretaget konsekvensrettelse i § 7, stk. 1, 2. pkt.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underrettnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blev repatrieringslovens § 7, stk. 10, indsat i repatrieringsloven som nyt stykke,

og den dagældende § 7, stk. 10, blev som konsekvens heraf ændret til § 7, stk. 11.

Der blev imidlertid heller ikke her foretaget konsekvensrettelse i § 7, stk. 1, 2. pkt.

Ved lovforslagets § 1, nr. 9, bliver § 7, stk. 7-12, til stk. 6-11.

Det foreslås derfor, at § 7, stk. 1, 2. pkt., ændres, således at »stk. 9« konsekvensrettes til »stk. 11«.

Forslaget indebærer, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i repatrieringsloven. Der er således alene tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 9

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 2, at hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 1), udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav på 30.000 kr. pr. person (nr. 2), udgifter på højst 11.615 kr. til transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 3), hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland med indtil 127.517 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 38.890 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år (nr. 4), udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder, samt udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr (nr. 5), udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.500 kr. pr. år i op til 4 år (nr. 6), udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug (nr. 7), udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark (nr. 8), udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år (nr. 9), og udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person (nr. 10).

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, at hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5, udbetales

i to dele, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Det foreslås, at § 7, stk. 2-6, ophæves, og der i stedet indsættes nye stk. 2-4.

Det foreslås i § 7, stk. 2, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen ud over betingelserne oplyst i stk. 1 kun kan udbetale hjælp til repatriering, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, såfremt ansøgeren frem til tidspunktet for udrejsen registreres som sigtet for en lovovertrædelse, der er registreringspligtig i Kriminalregisteret.

Idet ikke alle sigtelser må forventes at føre til domfældelse, eller hvis sigtelsen viser sig at være grundløs eller ikke at medføre straf, der ikke har betydning for pågældendes adgang til at modtage hjælp til repatriering, herunder bødestraf eller lignende, vil kommunalbestyrelsen i øvrigt skulle vejlede om muligheden for at søge om hjælp til repatriering på ny i tilfælde af afslag på baggrund af den registrerede sigtelse i Kriminalregisteret. Konsekvensen af et afslag på ansøgning om hjælp til repatriering, hvor sigtelsen efterfølgende viser sig at være grundløs, sigtelsen opgives eller sigtelsen fører til en dom, der ikke har betydning for, hvorvidt pågældende er omfattet af repatrieringslovens personkreds, er således ikke udslagsgivende for personens overordnede mulighed for at repatriere med støtte efter repatrieringsloven på sigt.

Øvrige familiemedlemmer vil efter den foreslåede bestemmelse ikke skulle bøde for forhold, som alene kan henføres til et familiemedlem. Ansøgerens familiemedlemmer vil således kunne blive bevilget repatrieringsstøtte, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at ansøgeren måtte blive meddelt afslag på repatrieringsstøtte pga. en verserende sigtelse. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en

sigtelse vil kunne medføre, at familiemedlemmet ikke vil kunne repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, der som følge af forslaget § 1, nr. 9, vil blive stk. 8, kun kan repatriere sammen med referencen.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 7, stk. 2, 1. pkt., vil kunne indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 1.

Der henvises til bemærkningerne til § 7, stk. 3, 1. pkt.

Det foreslås i § 7, stk. 2, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Forslaget indebærer, at den relevante kommune ved behandling af ansøgninger om hjælp til repatriering kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der foretages af den relevante kommune, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet (»grund til at antage«), der foretages på baggrund af en udtalelse fra politiet, jf. forslaget til § 7, stk. 3, 2. pkt.

Der henvises til bemærkningerne til § 7, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås i § 7, stk. 3, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, jf. stk. 2, 1. pkt.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med modtagelsen af en ansøgning om hjælp til repatriering konkret vil skulle rette henvendelse til politiet og anmode om en udtalelse om de eventuelle verserende sigtelser, der efter kriminalregisterbekendtgørelsen er registreringspligtige i Kriminalregisteret. Der er således ikke med forslaget lagt op til, at kommunalbestyrelsen selv skal have adgang til hverken at se eller lave registreringer i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet afgiver en udtalelse, der alene konstaterer, om ansøger er registreret i

Kriminalregisteret med en sigtelse. Er ansøgeren på ansøgningsstidspunktet registreret med en verserende sigtelse indebærer den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen vil skulle give afslag på ansøgningen om hjælp til repatriering.

Efter forslaget vil en sigtelse kunne føre til afslag på repatrieringsstøtte under forudsætning af, at sigtelsen for den pågældende lovovertrædelse er registreringspligtig i Kriminalregisteret og dermed kommer til kommunalbestyrelsens kendskab i forbindelse med indhentelse af en udtalelse fra politiet om eventuelle registreringer i Kriminalregisteret.

I forbindelse med en afgørelse om bevilling af hjælp til repatriering vil kommunalbestyrelsen skulle give tilsagn til ansøgeren om, at kommunalbestyrelsen har vurderet, at pågældende er berettiget til den ansøgte støtte under forudsætning af, at pågældende ikke frem til udrejsen sigtes for kriminalitet, der er registreringspligtig i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen på ny vil skulle indhente oplysninger fra politiet om eventuelle registreringer i Kriminalregisteret inden udbetalingen af hjælp til repatriering, hvis den tidsmæssige udstrækning mellem bevilling og udrejse – og dermed udbetalingen – f.eks. pga. sygdom, rejsehindringer eller andre forsinkelser, der på anden vis afbryder sagsbehandlingsforløbet, rækker ud over en længere periode.

Såfremt den pågældende er registreret sigtet på udrejsetidspunktet, vil hjælpen til repatriering bortfalde.

Det forudsættes med lovforslaget, at politiet vil kunne videregive oplysninger om eventuelle sigtelser til kommunalbestyrelsen på baggrund af kommunalbestyrelsens anmodning herom med henblik på at træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, jf. forslaget til § 7, stk. 2, 1. pkt., uden at der forinden vil skulle indhentes samtykke fra ansøgeren eller foretages en vurdering i hver enkelt sag af, om oplysningerne konkret kan videregives. Dette vil sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunalbestyrelsens behandling af ansøgning om repatrieringsstøtte.

Politiet vil i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af udtalelsen efter forslaget til § 7, stk. 3, 1. pkt., i muligt omfang omfatte personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen, såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 2, 1. pkt.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelses-

retlige regler henvises til afsnit 3 om forholdet til de databeskyttelsesretlige regler.

Det foreslås i § 7, stk. 3, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen endvidere i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering indhenter en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen indhenter en udtalelse fra politiet forud for afgørelsen om hjælp til repatriering, hvis kommunalbestyrelsen finder, at der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan eksempelvis bero på indberetninger til kommunen om, at der er mistanke om, at den pågældende er radikaliseret eller udviser anden mistænkelig adfærd, eller hvis kommunen i øvrigt som led i det kommunale forebyggende arbejde er bekendt med anmærkning på den pågældende om aktiviteter på de sociale medier, ytringer m.v. Det kan også eksempelvis bero på henvendelser om bekymringer for ekstremisme til infokusene, der er et formaliseret samarbejde mellem politi, kommune og andre relevante myndigheder.

Anmodningen sendes til den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om repatrieringshjælpen.

Udtalelsen om, hvorvidt den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Kommunalbestyrelsen vil på baggrund af udtalelsen fra politiet træffe afgørelse om hjælp til repatriering.

Det vil i politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden bl.a. være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som den pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for

statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil efter forslaget være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.).

Efter forslaget vil en person være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering.

En person vil efter forslaget være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gøre sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil efter forslaget ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid også blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i en konfliktzone for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand.

Begrebet »konfliktområde« skal i denne henseende forstås som det geografiske område, hvor kampene foregår.

Det betyder, at der efter forslaget vil kunne meddeles afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelser, hvis der er grund til at antage, at en person vil tage ophold i et sådant konfliktområde uden at have et anerkendelsesværdigt formål med opholdet. Dette gælder også, selv om der ikke er oplysninger, som peger på, at den pågældende vil deltage aktivt i kamphandlingerne. På samme måde vil der kunne meddeles afslag til en person, som opholder sig eller har opholdt sig i et konfliktområde.

Som eksempel på ophold i et konfliktområde, der har et anerkendelsesværdigt formål – og dermed falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde – kan nævnes et ophold i et konfliktområde som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation. Nødhjælpsarbejdere må i øvrigt ikke i almindelighed antages at blive udsat for en sådan påvirkningsrisiko, at de vil indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Ophold i et konfliktområde som led i udførelsen af en persons (civile) arbejde vil som udgangspunkt også falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Som et andet eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder. Hvis der er konkrete omstændigheder, som peger på, at en person agter at rejse til udlandet for at lade sig træne til at begå terrorisme, vil der efter omstændighederne kunne ske anholdelse og varetægtsfængsling forud for udrejse for (forsøg på) overtrædelse af straffelovens § 114 d, stk. 3.

Ovenstående eksempler er ikke en udtømmende oversigt over tilfælde, hvor politiet vil kunne udtale sig om, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og hvor kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om hjælp til repatriering på baggrund heraf.

Politiet vil efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, 2. pkt., skulle afgive en udtalelse til kommunalbestyrelsen om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende vil deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiet vil i den forbindelse skulle høre PET, hvis politiet vurderer, at det er nødvendigt.

Politiets udtalelse vil i vidt omfang basere sig på oplysninger fra PET, men det forudsættes, at politiet selvstændigt foretager undersøgelser forud for udtalelsen, f.eks. ved en

systematisk gennemgang af politiets registre, søgning i åbne og lukkede efterforskninger, søgning på sociale medier, indhentelse af oplysninger fra kommune osv.

De oplysninger, som politiets udtalelse vil være baseret på, vil i vidt omfang kunne stamme fra PET. Efterretningstjenesten indhenter og indsamler således oplysninger af denne karakter som led i varetagelsen af tjenestens opgave med bl.a. at forebygge, efterforske og modvirke handlinger, der udgør eller vil kunne udgøre en fare for Danmark som et selvstændigt, demokratisk og sikkert samfund.

Det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis oplysningerne stammer fra udenlandske partnere eller kilder, idet sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke vil kunne fremlægges under behandlingen af sagen. I sådanne tilfælde vil PET ikke videregive oplysningerne til politiet, men derimod tilkendegive over for politiet, at PET ikke kan bidrage med oplysninger om ansøgeren. Politiet vil – såfremt politiet heller ikke i sine selvstændige undersøgelser er blevet bekendt med relevante oplysninger om ansøgeren – på den baggrund tilkendegive over for kommunalbestyrelsen, at politiet ikke er i besiddelse af oplysninger, der giver grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Kommunen vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om at nægte at bevilge repatrieringshjælp på baggrund af sådanne oplysninger.

Efter forslaget vil politiets udtalelse alene i det omfang, politiet vurderer, at det er relevant at høre PET, være baseret på oplysninger fra PET.

Hvis PET derimod udelukkende er i besiddelse af oplysninger, der på grund af oplysningernes karakter ikke kan videregives til politiet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge hjælp til repatriering i den konkrete sag, vil der – af hensyn til efterretningstjenestens arbejde – i politiets udtalelse ikke være noget til hinder for, at repatrieringshjælpen kan ydes.

Uanset dette forudsættes det, at politiet i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af udtalelsen efter forslaget til § 7, stk. 3, 2. pkt., i muligt omfang omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen,

såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om repatrieringshjælp vil efter den foreslåede bestemmelse skulle foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger uprøvet til grund ved afgørelsen om hjælp til repatriering.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kommunalbestyrelsen vil kunne meddele afslag på en ansøgning om hjælp til repatriering til den pågældende, såfremt politiet tilkendegiver, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det vil efter forslaget således være kommunalbestyrelsen, – der på baggrund af politiets udtalelse – vil kunne træffe afgørelse om, at repatrieringshjælp ikke kan ydes.

Et sådant afslag vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og beslutningen om at meddele afslaget vil således skulle ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1, hvoraf det fremgår, at loven gælder for behandlingen af sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, samt øvrige forvaltningsretlige regler og grundsætninger.

Efter forslaget vil politiet videregive de oplysninger til kommunalbestyrelsen, der danner grundlag for politiets udtalelse.

Det bemærkes, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at håndhævelsen af den foreslåede bestemmelse om indhentelse af en udtalelse fra politiet til brug for behandling af sager om repatrieringshjælp, kan være forbundet med en række udfordringer i forhold til blandt andet at sikre bevisgrundlaget i de enkelte sager. Det kan således i praksis blandt andet vise sig vanskeligt at indhente relevante oplysninger, hvis PET på baggrund af oplysningernes karakter ikke kan videregive oplysningerne til politiet. Sådanne udfordringer kan have en afsmittede effekt i forholdet til antallet af afgørelser om at nægte repatrieringshjælp ud fra sikkerhedsmæssige årsager.

Den foreslåede ordning vil desuden medføre, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til repatrieringslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., ikke vil kunne indbringes for Ankestyrelsen. Afgørelsen vil derimod kunne indbringes for domstolene, jf. grundlovens § 63.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 29.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkningerne.

Det foreslås i § 7, stk. 4, 1. og 2. pkt., at hvis pågældende på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, er sigtet for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, tilbageholdes udbetalingen, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den sidste del af hjælp til repatriering.

Den foreslåede model er, for så vidt angår undersøgelserne forud for udbetaling af den sidste del af støtten, knyttet op på sigtelser eller domme efter straffebestemmelser, der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, vil kunne føre til udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Der vil således være tale om lovovertrædelser for en række særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v. Den foreslåede ordning er således et udtryk for, at bestemte typer af kriminalitet ikke bør føre til tilbageholdelse og bortfald af hjælp til repatriering.

Det følger af den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen, såfremt pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den sidste del af hjælp til repatriering er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser, ikke vil skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorefter udvisning efter § 22, nr. 4-9, vil skulle ske, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser, henset til at spørgsmålet om modtagelse af repatrieringsstøtte ikke fordrer en vurdering af det fortsatte opholdsgrundlag i Danmark, og at den foreslåede ordning i øvrigt tager udgangspunkt i lovovertrædelsens karakter og ikke spørgsmålet om udvisning.

Forslaget indebærer desuden, at den sidste del af hjælp til repatriering tilbageholdes indtil der falder endelig dom i sagen, hvis pågældende er sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering. Ligeledes indebærer forslaget, at den sidste del af hjælp til repatriering bortfalder, såfremt sigtelsen for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser fører til domfældelse ved endelig dom, eller der allerede på tidspunktet for politiets udtalelse om registreringer i Kri-

minalregisteret foreligger en domfældelse ved endelig dom efter de nævnte bestemmelser.

Ved endelig dom forstås, at anklagemyndigheden eller tiltalte skal have udtømt ankemulighederne. Er der således truffet afgørelse i en straffesag i eksempelvis byretten, og er den pågældende fundet skyldig for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, vil den sidste del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til tidspunktet for udløbet af anklagemyndighedens og tiltaltes ankefrist på 14 dage. Har tiltalte eller anklagemyndigheden ikke inden for denne frist benyttet muligheden for at anke den pågældende byretsdom, bortfalder den sidste del af hjælp til repatriering herefter.

Benytter anklagemyndigheden eller tiltalte sig af sin ret til at anke en eventuel byretsdom, vil den sidste del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til afsigelsen af den endelig dom. Stadfæstes byretsdommen vil der således kunne ske bortfald af den sidste del af hjælp til repatriering. Modsat vil pågældende være berettiget til den sidste del af hjælp til repatriering, såfremt vedkommende frifindes ved endelig dom.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af den sidste del af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 7, stk. 4, 2. pkt., vil kunne indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 1.

Det foreslås i § 7, stk. 4, 3. pkt., at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen ikke er en afgørelse.

Forslaget betyder, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget ikke er en afgørelse.

Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor den sidste del af hjælp til repatriering tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over tilbageholdelsen af støtten.

Det kan i den forbindelse anføres, at retstilstanden også uden den foreslåede bestemmelse ville være, at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til en person om, at ydelsen tilbageholdes, ikke ville være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, men en procesledende beslutning. Der kan herved lægges vægt på, at tilkendegivelsen ikke afgør, om den repatrierede person fortsat har ret til hjælp til repatriering og dermed afslutter sagen, men derimod kan betragtes på linje med en foreløbig justering af en løbende udbetaling. Spørgs-

målet kan dog give anledning til en vis tvivl, idet der er tale om en beslutning med midlertidige faktiske virkninger for den pågældende. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at der ikke er uklarhed om retstilstanden.

Forslaget medfører således også, at kommunalbestyrelsen, i de tilfælde hvor det er konstateret, at den pågældende er registreret sigtet i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, vil skulle træffe afgørelse om bortfald af den sidste del af hjælp til repatriering, hvis der sker domfældelse efter de pågældende bestemmelser.

Det foreslås i § 7, stk. 5, at kommunalbestyrelsen inden udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt pågældende på udbetalingstidspunktet er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

Den foreslåede ordning bevirker, at kommunalbestyrelsen skal indhente en udtalelse fra politiet om, hvorvidt den pågældende er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for lovovertrædelser, der er begået forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, og som er omfattet af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser. Bestemmelsen vil i øvrigt følge reglerne for forældelse af strafansvar efter straffeloven.

Det er ikke med den foreslåede ordning tiltænkt, at kommunalbestyrelsen vil skulle indhente en udtalelse fra politiet i forbindelse med udbetalingen af anden del af hjælp til repatriering, jf. forslaget om ændring af sammensætning og udbetalingstidspunkt af hjælp til repatriering i lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.2, idet denne del forudsættes udbetalt umiddelbart efter indrejsen til det land, hvor til pågældende er repatrieret.

Uanset dette forudsættes det, at politiet i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af udtalelsen, i muligt omfang omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24.

Til nr. 10

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 7, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. stk. 3-6, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunal-

bestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1 og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Med lovforslagets § 1, nr. 9, ophæves repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, og i stedet indsættes nye stykker som stk. 2-5. Med lovforslagets § 1, nr. 13 udbetales hjælp til repatriering i tre dele, hvorefter der bl.a. for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. forslaget til repatrieringslovens 7 a, stk. 1, nr. 3. For andre udlændinge udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Efter forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det foreslås at ændre § 7, stk. 7, således, at henvisningen til stk. 3-6 bliver til § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, hvor bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, ophæves – og erstattes med nye stykker – samt suppleres af § 7 a med lovforslagets § 1, nr. 13.

Til nr. 11

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 9, at der kun kan ydes hjælp til repatriering til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 3 eller 4, når udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen).

Det foreslås, at der i § 7, stk. 9, der bliver til stk. 8, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1 om, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 10, at der uanset stk. 9 kan ydes hjælp til repatriering, hvis 1) udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen, 2) referencen er død, 3) udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere eller 4) udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 4.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 9 i § 7, stk. 10, der bliver stk. 9, ændres til stk. 8.

Med forslaget i § 1, nr. 9, ophæves repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, og i stedet indsættes stk. 2-5. Stk. 7-12 bliver herefter stk. 6-11.

Forslaget indebærer således, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i repatrieringsloven.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 13

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 7. Personer omfattet af repatrieringsordningens personkreds er flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, dels danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. herved også repatrieringslovens § 7, stk. 12, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. Ved vurderingen af, om

personen har midler til repatriering, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension m.v., på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller, jf. § 7, stk. 12. En udlænding kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 8.

Repatrieringsloven omfatter en række former for hjælp til repatriering, som en person kan modtage efter loven. Repatrieringshjælpen udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det beror i nogen grad på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der i givet fald kan ydes støtte.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele. I disse tilfælde er udbetaling af den resterende del af hjælpen betinget af, at de tidsmæssige betingelser er opfyldt, hvilket typisk er tilfældet efter 12 måneder, jf. nedenfor, og at personen fortsat opholder sig som repatrieret i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering er at forhindre misbrug af ordningen. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet. Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i repatrieringslovens § 7 a indsættes en ny bestemmelse om opdeling af udbetalingen af hjælp til repatriering. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at kommunalbestyrelsen – i lighed med gældende regler – fortsat vil skulle foretage en formuevurdering forud for bevilling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 12. Det foreslås, at de anførte beløb i forslaget til repatrieringslovens § 7 a reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent, og at beløbene vil fremgå af den årlige vejledning om satser.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., at hjælp til repatriering udbetales i tre dele, således at der umiddelbart før udrejsen udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst.

Bestemmelsen har til formål at forhindre misbrug af repatrieringsordningen, således at størstedelen af hjælp til repatriering udbetales efter indrejsen til det land, hvortil den

pågældende er repatrieret, mens en mindre del af hjælpen udbetales her i landet. Forslaget har samtidig til formål at sikre, at den person, der er blevet bevilget hjælp til repatriering, indrejser i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil pågældende har nær tilknytning, i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det er endvidere hensigten med forslaget at forenkle administrationen af repatrieringsordnen, idet kommunalbestyrelsen efter den foreslåede ordning ikke vil skulle tage stilling til ansøgerens konkrete behov for en lang række ydelsestyper i forbindelse med behandling af ansøgning om hjælp til repatriering, medmindre ansøgeren selv angiver at have konkrete behov for lægeordineret medicin m.v.

Forslaget indebærer, at hjælp til repatriering fremover vil blive udbetalt i tre dele.

Første del af repatrieringshjælpen vil i medfør af den foreslåede ordning omfatte dækning af udgifter til rejser til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, og hjælp til den indledende etablering i repatrieringslandet, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen finder sted.

Første del af repatrieringshjælpen vil efter forslaget omfatte transportomkostninger for personen fra bopælen i Danmark til bestemmelsesstedet i repatrieringslandet, der kan foregå med fly, tog el. lign.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 1, 2. pkt., at der efter ansøgning før udrejsen derudover kan udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende dokumenterer at have et særligt behov herfor.

Forslaget indebærer, at første del af repatrieringshjælpen efter forslaget – foruden det faste beløb – vil kunne omfatte eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer i Danmark. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen. Der vil tillige kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer, der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

Der fastsættes i lighed med gældende regler ikke en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., vil – foruden det faste beløb – endvidere kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil være tale om situationer, hvor den pågældende under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der vil være tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomposer, og om andre hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor vil skulle tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, vil der kunne ydes støtte til højst 1 års forbrug. Det er en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der vil som udgangspunkt kun kunne ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

Det forudsættes, at første del af hjælp til repatriering udbetales i Danmark så tæt som muligt på personens udrejse af Danmark.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 2, at der efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering.

Bestemmelsen har bl.a. til formål at øge motivationen for en repatrieret person til at indrejse i det land, pågældende har tilkendegivet at ville repatriere til, i overensstemmelse med afgørelsen om hjælp til repatriering.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse, at anden del af repatrieringshjælpen udbetales hurtigst muligt efter indrejsen i repatrieringslandet.

Efter forslaget vil anden del af hjælp til repatriering omfatte hjælp til etablering i det land, den pågældende repatrierer til, uanset de faktiske etableringsomkostninger, herunder evt. indkøb af nyt bohabe, behandlingsudgifter og skolegang for skolesøgende børn.

De bevilligede beløb er faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen fra Danmark er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling ved anden del af repatrieringshjælpen nedjusteres i givet fald svarende til udgifterne hertil, jf. også forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 3, nedenfor. Der foretages desuden formuevurdering i forbindelse med bevilling af hjælp til repatriering.

Forslaget indebærer, at for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke tildeles reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, indgår i anden del af repatrieringshjælpen endvidere et støttebeløb på 15.000 kr. (2021-niveau) med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i repatrieringslandet. Beløbet vil kunne udbetales til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsbistand, idet det ved reintegrationsbistanden forudsættes, at modtageren må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved forudsættes, at den pågældende ikke er erhvervsaktiv. Tildeling af erhvervsstøtte vil ikke forudsætte, at personen godtgør et behov herfor.

Efter forslaget vil der umiddelbart før udrejsen desuden kunne udbetales penge til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i hjemlandet, det tidligere opholdsland, eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, hvis en person godtgør behovet herfor. Det er dog det klare udgangspunktet for indkøb af erhvervsudstyr, at dette købes i repatrieringslandet.

Efter forslaget vil der ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, og gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 1. pkt., at der for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, efter fortrydelsesfristens udløb.

Bestemmelsen har bl.a. til formål at sikre, at størstedelen af den samlede hjælp til repatriering udbetales, når den repatrierede person endeligt har opgivet sin tilværelse i Danmark

med henblik på at tage varig bopæl og etablere sig i repatrieringslandet. Den repatrierede person vil således fra dette tidspunkt ikke længere have mulighed for at fortryde sin repatriering.

Forslaget indebærer, at tredje del af hjælp til repatriering vil udgøre et fast beløb på 80.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år. Tredje del af repatrieringshjælpen vil omfatte hjælp til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold.

Udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering vil – i lighed med de gældende regler for udbetaling af anden del af visse ydelser – være betinget af, at der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller – hvis den pågældende har søgt om forlængelse af fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2 – at fortrydelsesretten er udløbet. Det er endvidere en betingelse, at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i repatrieringslandet. Tredje del af repatrieringshjælpen vil herefter komme til udbetaling, forudsat de øvrige betingelser i repatrieringsloven er opfyldt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., at for andre udlændinge udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Forslaget indebærer, at tredje del af hjælp til repatriering vil udgøre et fast beløb på 80.000 kr. (2021-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. (2021-niveau) pr. person under 18 år. Tredje del af repatrieringshjælpen vil omfatte hjælp til den endelige etablering i repatrieringslandet med henblik på at tage varigt ophold.

Forslaget indebærer, at udbetaling af tredje del af hjælp til repatriering for personer, som ikke er omfattet af fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2 – i lighed med de gældende regler for udbetaling – vil være betinget af, at der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark. Det er endvidere en betingelse, at den pågældende person fortsat opholder sig som repatrieret i repatrieringslandet. Tredje del af repatrieringshjælpen vil herefter komme til udbetaling, forudsat de øvrige betingelser i repatrieringsloven er opfyldt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 1, 1. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales hjælp til repatriering udbetales i tre dele, således at der umiddelbart før udrejsen udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under 18 år, til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab.

Første rate af repatrieringshjælpen vil omfatte dækning af udgifter til rejsen til det land, personen repatrierer til, og udgifter til den indledende etablering i repatrieringslandet, indtil udbetalingen af anden del af repatrieringshjælpen finder sted. Første del af repatrieringshjælpen forudsættes udbetalt i Danmark så tæt som muligt på udrejsen.

Efter forslaget er det for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab en betingelse for at få udbetalt første del af hjælp til repatriering, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra deres danske statsborgerskab.

De bevilligede beløb er faste, medmindre der i forbindelse med afrejsen fra Danmark er afholdt udgifter til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr. Det samlede beløb til udbetaling ved anden del af repatrieringshjælpen nedjusteres i givet fald svarende til udgifterne hertil. Der foretages desuden formuevurdering i forbindelse med bevilling af hjælp til repatriering.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 1, 2. pkt., at der efter ansøgning umiddelbart før udrejse derudover kan udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har særligt behov herfor.

Forslaget indebærer, at første del af repatrieringshjælpen efter forslaget – foruden det faste beløb – vil kunne omfatte eventuelle udgifter til nødvendig lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug og eventuelle nødvendige vaccinationer i Danmark. Det vil være en betingelse for at dække udgifter til nødvendig lægeordineret medicin, at personen ved en lægeerklæring dokumenterer at have behov for medicinen. Der vil tillige kunne ydes støtte til udgifter til nødvendige forebyggende vaccinationer i Danmark. Kommunalbestyrelsen vil i forbindelse med oplysning af sagen kunne anmode om en erklæring fra læge, hospital, institut eller lignende om, hvilke vaccinationer der anses for at være nødvendig i det konkrete tilfælde.

Der fastsættes i lighed med gældende regler ikke en grænse for størrelsen af beløbet, der kan bevilliges til medbragt lægeordineret medicin og nødvendige forebyggende vaccinationer.

Forslaget indebærer endvidere, at eventuelle udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., vil – foruden det faste beløb – kunne blive tildelt og udbetalt i forbindelse med første del af hjælp til repatriering. Der vil være tale om situationer, hvor den pågældende

under sit ophold her i landet har brugt hjælpemidler, og hvor det skønnes, at den pågældende fortsat vil have behov for disse hjælpemidler. Der er tale om personlige hjælpemidler, dvs. engangsartikler, som den pågældende bruger løbende, f.eks. urinposer, bleer og stomiposer, og om andre hjælpemidler, som alene er udlånt af kommunen og derfor vil skulle tilbageleveres ved udrejsen, f.eks. en stok eller en rollator. For personlige hjælpemidler, som personen bruger løbende, vil der kunne ydes støtte til højst 1 års forbrug. Det vil være en betingelse for at dække udgifterne, at der er tale om nødvendige hjælpemidler, og at personen dokumenterer at have behov for hjælpemidlerne i den pågældende periode. Hermed tænkes på udstyr eller hjælpemidler, som er nødvendige for, at den enkelte person kan klare sig i hverdagen. Der vil som udgangspunkt kun kunne ydes støtte til hjælpemidler, som personen allerede har brugt her i landet.

Det forudsættes, at første del af hjælp til repatriering udbetales i Danmark så tæt som muligt på personens udrejse af Danmark.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 2, at der efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til udgifter til indledende etablering i det pågældende land.

Anden del af repatrieringshjælpen omfatter hjælp til etablering i det land, hvortil pågældende repatrierer til, uanset de faktiske etableringsomkostninger, herunder evt. indkøb af nyt bohabe, behandlingsudgifter og skolegang for skolesøgende børn. Anden del af repatrieringshjælpen forudsættes udbetalt hurtigst muligt efter indrejsen i repatrieringslandet.

Forslaget indebærer, at for personer, der er fyldt 18 år, og som ikke tildeles reintegrationsbistand efter reglerne i repatrieringslovens § 10, indgår efter forslaget i anden del af repatrieringshjælpen endvidere et støttebeløb på 15.000 kr. (2021-niveau) med henblik på indkøb af erhvervsudstyr i repatrieringslandet. Beløbet udbetales kun til de personer over 18 år, som ikke samtidig tildeles reintegrationsbistand, idet det ved reintegrationsbistanden forudsættes, at modtageren ikke må antages at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet, hvorved forudsættes, at pågældende ikke er erhvervsaktiv.

Efter forslaget vil der umiddelbart før udrejse desuden kunne udbetales penge til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr, der ikke kan købes i hjemlandet, det tidligere opholdsland, eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, hvis en person godtgør behovet herfor. Det er dog det klare ud-

gangspunktet for indkøb af erhvervsudstyr, at dette købes i repatrieringslandet.

Efter forslaget vil der kunne ydes støtte til dækning af transport- og rejseudgifter i forbindelse med f.eks. personligt fremmøde på ambassade eller konsulat i Danmark eller udlandet, og gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om udstedelse af de nødvendige dokumenter og lignende.

Eventuelt bevilliget støtte til transport af personlige ejendele eller indkøb og transport af erhvervsudstyr samt eventuelle udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. vil skulle fratrækkes beløbet til udbetaling i anden del af repatrieringshjælpen.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., at der udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det er en betingelse for udbetaling af den tredje del af repatrieringshjælpen, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Ansøgningen om ubetinget løsning fra statsborgerskabet skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Dokumentation for henholdsvis betinget og ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af henholdsvis betinget og ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommunalbestyrelse, som forestår udbetalingen af hjælp til repatriering.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den i 3. pkt., angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvor-

til den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Forslaget indebærer, at det tillige er et krav for udbetaling af den tredje del af hjælp til repatriering, at eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, som følger den repatrierende forælder, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af, at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den tredje del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt., at efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på yderligere 12 måneder skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af den i 3. pkt. fastsatte frist på 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Det foreslås i § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. pkt., at ansøgningen som nævnt i 3. pkt., medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, skal indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Forslaget indebærer, at kun i helt undtagelsesvis tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan

der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 7 a, stk. 1.

Det foreslås i § 7 a, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst umiddelbart før udrejse, jf. stk. 1, nr. 1 og stk. 2, nr. 1 til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav, med højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at udbetalingen af første del og andel del af hjælp til repatriering kan tilpasses ansøgerens behov for nødvendig hjælp ved tilbagevenden. Den foreslåede ydelsesstruktur vil således, uanset at ydelserne som udgangspunkt består i faste rater, kunne tilpasses den enkelte ansøgers særlige behov og ønsker.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan hæve beløbet med højst 10.000 kr. pr. person, der udbetales til afrejse og ankomst umiddelbart før udrejse, jf. stk. 1 og 2, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. Det er en betingelse, at det forhøjede beløb anvendes til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohav. Bestemmelsen vil således ikke have betydning for det samlede beløb for hjælp til repatriering efter forslaget, men der vil alene være tale om en omstrukturering af beløbene.

Forslaget betyder, at hvis en person ved tilbagevenden f.eks. ønsker hjælp til dækning af udgifter til at medtage store mængder indbo til repatrieringslandet, kan tilsvarende udgifter fratrækkes i anden del af hjælp til repatriering, som udbetales efter indrejsen til repatrieringslandet med henblik på midlertidig etablering.

Det foreslås i § 7 a, stk. 4, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.

Forslaget indebærer, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering. Det forventes, at bemyndigelsesbestemmelsen navnlig vil blive anvendt til i bekendtgørelsesform at fastsætte nær-

mere regler om fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering, herunder en oplysningspligt for ansøgeren over for det pengeinstitut, der vil skulle bistå ansøgeren med at overføre penge i forbindelse med repatrieringen. Formålet hermed er at imødekomme de regler om kundekendskab m.v., som pengeinstitutterne er underlagt i relation til bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering. Relevante oplysninger, som vil skulle videregives til pengeinstituttet, kan f.eks. være ID-dokumentation, forventet adresse i hjemlandet, kontaktoplysninger i hjemlandet m.v. Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om f.eks. behandlingen af ansøgninger om hjælp til repatriering.

Til nr. 14

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum som § 9, stk. 1, 1. pkt., hvorefter kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt, inden udrejse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en obligatorisk tilbagebetalingspligt, hvis en udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt, inden udrejse, og den pågældende udlænding eller danske statsborger allerede har fået udbetalt en del af hjælpen til repatriering, f.eks. hjælp til transportudgifter eller anskaffelse af nationalitetspas i forbindelse med hjemrejsen.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse, at bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 20, om særskilt regulering af reglerne om tilbagebetaling udstedt i medfør af repatrieringsloven, ligeledes vil regulere situationer, hvor den pågældende afstår fra eller fortryder repatrieringen inden udrejsen.

Til nr. 15

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Der er alene tale om en sproglig ændring af formuleringen af § 9, 1. pkt., der bliver 2. pkt., som følge af ændringen i lovforslagets § 1, nr. 14.

Der er således tale om en videreførelse af den gældende retstilstand, og der er ikke tiltænkt andre ændringer som følge af den ændrede bestemmelse.

Til nr. 16

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse.

Endvidere fremgår det af § 9, 2. pkt., at tilsvarende gælder,

hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, at for danske statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales første del af hjælp til etablering, jf. stk. 2, nr. 4, hjælp til sygeforsikring, jf. stk. 2, nr. 6, udgifter til skolegang, jf. stk. 2, nr. 9, samt udgifter til behandling, ved tilbagevenden, når pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Efter ansøgning kan fristen forlænges med 12 måneder, og ansøgningen skal – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – indgives inden udløbet af den angivne frist på 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Med lovforslaget til § 1, nr. 9, ophæves repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, og i stedet for indsættes nye stykker som stk. 2-5. Med lovforslagets § 1, nr. 13, indsættes en ny bestemmelse i § 7 a, hvorved tredje del af hjælp til repatriering udbetales for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med 12 måneder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 3. pkt., og ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal – medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder – indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt., jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 4. pkt.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 2. pkt., der bliver 3. pkt., ændres, således at henvisningen til § 7, stk. 3-6, bliver til § 7 a, stk. 2, nr. 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, hvor repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, ophæves – og erstattes af nye stykker – samt suppleres af repatrieringslovens § 7 a med lovforslagets § 1, nr. 13.

Til nr. 17

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, 3. pkt., at kommunalbestyrelsen endvidere skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i

erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Med lovforslagets § 1, nr. 9, ophæves repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, og i stedet for indsættes fire nye stykker som stk. 2-5. Repatrieringslovens § 7, stk. 7-12, bliver herefter stk. 6-11.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres, således at henvisningen til § 7, stk. 7, bliver til § 7, stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, hvor repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, ophæves, og stk. 2-5 indsættes som nye stykker, hvorefter § 7, stk. 7-12, bliver stk. 6-11.

Til nr. 18

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, 4. pkt., at hvis retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, er bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.

Hjælp til repatriering omfatter efter omstændighederne bl.a. hjælp til etablering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5.

Med lovforslagets § 1, nr. 9, ophæves bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2, og stk. 5. Med lovforslagets § 1, nr. 13, udbetales resterende del – dvs. den tredje del – af hjælp til repatriering for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, efter fortrydelsesfristens udløb, og for andre udlændinge udbetales tredje del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3. Med forslaget til § 1, nr. 13, udbetales endvidere tredje del af hjælp til repatriering for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales tredje del af repatrieringshjælpen, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning

for disse børn, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 4. pkt., der bliver 5. pkt., ændres, således at henvisningen til § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bliver til § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, hvor bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2, og stk. 5, ophæves – og erstattes af nye stykker – samt suppleres af repatrieringslovens § 7 a med lovforslagets § 1, nr. 13.

Til nr. 19

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Det følger af § 95, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at tilbagebetalingskravet opkræves af kommunen eller af Udbetaling Danmark efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren i samråd med skatteministeren. Det kan herunder fastsættes, at en betalingsaftale bortfalder, hvis skyldneren trods påkrav udebliver med ydelser.

Af § 95, stk. 2, 1. pkt., i lov om aktiv socialpolitik følger, at tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Det fremgår desuden af § 95, stk. 2, 2. og 3. pkt. i lov om aktiv socialpolitik, at såfremt tilbagebetalingskravet over-

drages til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. (om tilbagebetalingskravets bortfald efter 3 år) ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

§ 95, stk. 2, 2. og 3. pkt., medfører således, at forældelsesloven finder anvendelse fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen er herefter den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. Dette medfører, at forældelse indtræder 3 år fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 5. pkt., ophæves.

Det forudsættes med den foreslåede ordning, at der i stedet for reguleringen efter § 95 i lov om aktiv social politik vil blive udstedt en bekendtgørelse om opkrævning af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, hvorved muligheden for opkrævning reguleres. Adgangen for kommunalbestyrelsen til at opkræve hjælp til repatriering efter fortrudt repatriering vil således afvige fra kommunalbestyrelsens øvrige adgang til at opkræve tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik m.v.

Der henvises til afsnit 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til § 1, nr. 20.

Til nr. 20

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6 (fremlæggelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark), er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7,

stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i § 9, stk. 2, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om regulering af tilbagebetalingskrav ved fortrudt repatriering.

Bemyndigelsen forventes at ville blive udmøntet til at fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering, herunder at tilbagebetalingskravet ved fortrudt repatriering vil kunne opretholdes i en længere periode og på den baggrund sikre en ordning, der i højere grad hindrer misbrug.

På den baggrund forventes det, at der vil blive etableret hjemmel til indgå afdragsordninger for personer, der efter genindrejse i Danmark modtager visse ydelser, herunder selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, kontanthjælp m.v., således at der ikke – som i dag – efter 3 år vil kunne ydes henstand i disse sager, og at tilbagebetaling således reelt bliver muligt i et flertal af disse sager.

Der forventes efter den foreslåede ordning, at der fortsat vil være sager, hvor den pågældendes betalingsevne vil være så beskeden, at en afdragsordning, uanset størrelsen på tilbagebetalingskravets og de fastsatte afdrag, ud fra en samlet proportionalitetsafvejning, ikke vil kunne fastsættes.

Endelig forventes det med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse, at regler om tilbagebetaling i situationer, hvor den pågældende fortryder repatrieringen, eller hvor sagsbehandlingsforløbet på anden vis afbrydes, allerede inden udrejsen, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, tilsvarende vil skulle reguleres nærmere i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse med mulighed for fastsættelse af afdragsordning m.v.

Der henvises til afsnit 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21

Det fremgår af repatrieringslovens § 9 a, stk. 4, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 9, i øvrigt er opfyldt.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 9 i repatrieringslovens § 9 a, stk. 4, ændres til stk. 8.

Med forslaget i § 1, nr. 9, ophæves repatrieringslovens § 7, stk. 2-6, og i stedet indsættes stk. 2-5. Stk. 7-12 bliver herefter stk. 6-11.

Forslaget, der er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, indebærer således, at der sker en korrekt henvisning til bestemmelsen i repatrieringsloven.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse. Der tilsigtes ikke indholdsmæssige ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 22

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Med lovforslagets § 1, nr. 9, ophæves bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2, og stk. 5. Med lovforslagets § 1, nr. 13, udbetales resterende del – dvs. den tredje del – af hjælp til repatriering for udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, efter fortrydelsesfristens udløb, og for andre udlændinge udbetales tredje del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 1, nr. 3. Med forslaget til § 1, nr. 13, udbetales endvidere tredje del af hjælp til repatriering for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 1. pkt. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales tredje del af repatrieringshjælpen, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7 a, stk. 2, nr. 3, 2. pkt.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, b, stk. 1 ændres, således at henvisningen til § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bliver til § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, hvor

bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2, og stk. 5, ophæves – og erstattes af nye stykker – samt suppleres af repatrieringslovens § 7 a med lovforslagets § 1, nr. 13.

Til nr. 23

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, er bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 2. pkt., hvorefter bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Med forslaget indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 9 b, der blev indsat i repatrieringsloven ved lov nr. 130 af 30. januar 2021, som et nyt 2. punktum i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1. Der er ikke i øvrigt foretaget ændringer i ordlyden af det nuværende stk. 2, der bliver 2. punktum i § 9 b.

Forslaget, der skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 22, hvorefter repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, nyaffattes, har alene til formål at sikre en mere hensigtsmæssig opbygning af bestemmelsen i lovteknisk henseende.

Til nr. 24

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, er bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse eller opholdsret, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Den omstændighed, at Udlændingestyrelsen efter tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp til repatriering træffer afgørelse om bortfald af en udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 21 b, medfører ikke i sig selv, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder efter repatrieringslovens § 9 b. Der henvises herved i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, nyaffattes, således at kommunalbestyrelsen endvidere træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, som bliver til § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3 og stk. 2, nr. 2 og 3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 21, hvorefter den gældende bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, indsættes som et nyt punktum i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen vil skulle træffe afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, hvis Udlændingestyrelsen måtte træffe afgørelse om, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder efter udlændingelovens § 21 b. Herved sikres det, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering vil bortfalde, hvis udlændingen opholder eller har opholdt sig uden for Danmark, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for Danmark deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for

statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det er uden betydning for anvendelsen af den foreslåede bestemmelse, hvornår den aktivitet, der kan føre til bortfald af opholdstilladelsen, har fundet sted, så længe Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 21 b efter det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7. Også aktiviteter, der har fundet sted forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp, men hvor Udlændingestyrelsen ikke forud for kommunalbestyrelsens afgørelse har taget stilling til eller måtte være bekendt med aktiviteten, omfattes dermed af den foreslåede bortfaldsordning. I sager, hvor en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde hjælp, er udlændingen ikke omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og kan dermed ikke modtage hjælp til repatriering.

For udlændinge er det bl.a. en forudsætning for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet og fortrydelsesretten udløbet, jf. udlændingelovens § 17 a og repatrieringslovens § 7, stk. 3-6. Anmoder en udlænding om udbetaling af den resterende del af hjælpen forud for, at fortrydelsesretten er udløbet, kan kommunalbestyrelsen afvise anmodningen. Er en repatrieret udlændings opholdstilladelse bortfaldet efter udlændingelovens § 17 a, vil Udlændingestyrelsen ikke efterfølgende have anledning til at tage stilling til, om en aktivitet omfattes af bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 21 b. Det følger heraf, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen under henvisning til, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, i praksis vil kunne træffes indtil det tidspunkt, hvor den repatrierede udlændings opholdstilladelse ellers bortfalder i medfør af udlændingelovens § 17 a.

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen straks efter, at kommunalbestyrelsen er blevet bekendt med, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4, uden udlændingens samtykke kan og også skal videregive oplysninger om, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen senest har haft bopæl. Udlændingestyrelsen skal også underrette kommunalbestyrelsen, hvis afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b senere omgøres eller ophæves. Modtager kommunalbestyrelsen fra Udlændingestyrelsen oplysninger om, at en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, vil kommunalbestyrelsen således af egen drift straks skulle undersøge, om udlændingen modtager eller har udsigt til at skulle modtage støtte efter repatriering.

ringsloven, som med forslaget efter omstændighederne skal bortfalde. Omgøres eller ophæves afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b, efterbetales den resterende del af hjælpen, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af ydelsen var opfyldt, jf. repatrieringslovens § 9 b.

Til nr. 25

Efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., vurderer Udlændingestyrelsen, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, jf. stk. 3.

Med forslaget til § 1, nr. 21, indsættes der et yderligere punktum i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, hvorefter bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen. Med forslaget til § 1, nr. 21, indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 9 b således som et nyt 2. pkt. i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., ændres, således at (henvisningen til) stk. 1 bliver til stk. 1, 1. pkt.

Forslaget, der er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 23, betyder, at Udlændingestyrelsen fortsat alene skal vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., men fortsat ikke, om det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 26

Det følger af repatrieringslovens § 2, at der ved repatriering efter loven forstås personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4, at

kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis personen på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Det foreslås, at der i § 10, stk. 1, nr. 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

Forslaget er en konsekvens af, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 27

Det følger af repatrieringslovens § 10, stk. 1, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand (nr. 1), ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl (nr. 2), har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år (nr. 3) og på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland (nr. 4).

Det følger desuden af repatrieringslovens § 10, stk. 2, at personen, i stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1, kan, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.

Videre fremgår det af repatrieringslovens 10, stk. 3, at kommunalbestyrelsen efter ansøgning kan yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for

en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Beløbene reguleres ikke, men er permanente. Anmodningen er uigenkaldelig.

Repatrieringslovens § 10, stk. 4-7, regulerer en række regler vedrørende genoptagelse af sager om reintegrationsbistand, medtagelse af pension, Udbetaling Danmarks administration af udbetalingen, fastsættelse af størrelsen af reintegrationsbistanden og terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret.

Det foreslås i § 10, stk. 4, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen ud over betingelserne oplistet i stk. 1 kun kan udbetale den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om afslag på løbende, månedlig reintegrationsbistand, såfremt ansøgeren frem til tidspunktet for udrejsen registreres som sigtet for en lovovertrædelse, der er registreringspligtig i Kriminalregisteret.

Idet ikke alle sigtelser må forventes at føre til domfældelse, eller hvis sigtelsen viser sig at være grundløs eller ikke at medføre straf, der ikke har betydning for pågældendes adgang til at modtage reintegrationsbistand, herunder bødestraf eller lignende, vil kommunalbestyrelsen i øvrigt skulle vejlede om muligheden for at søge om reintegrationsbistand på ny i tilfælde af afslag på baggrund af den registrerede sigtelse i Kriminalregisteret. Konsekvensen af et afslag på ansøgning om reintegrationsbistand, hvor sigtelsen efterfølgende viser sig at være grundløs, sigtelsen opgives eller sigtelsen fører til en dom, der ikke har betydning for, hvorvidt pågældende er omfattet af repatrieringslovens personkreds, er således ikke udslagsgivende for personens overordnede mulighed for at repatriere med støtte efter repatrieringsloven på sigt.

Øvrige familiemedlemmer vil efter den foreslåede bestemmelse ikke skulle bøde for forhold, som alene kan henføres til et familiemedlem. Ansøgerens familiemedlemmer vil således kunne blive bevilget repatrieringsstøtte, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, uanset at ansøgeren måtte blive meddelt afslag på repatrieringsstøtte pga. en verserende sigtelse. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en sigtelse vil kunne medføre, at familiemedlemmet ikke vil kunne repatriere, hvis familiemedlemmet efter reglerne i repatrieringslovens § 7, stk. 9, der som følge af lovforslagets § 1, nr. 9, vil blive stk. 8, kun kan repatriere sammen med referencen.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 4, 2. pkt., vil kunne indbringes for Anke-

styrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 1.

Det foreslås i § 10, stk. 4, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Forslaget indebærer, at den relevante kommune ved behandling af ansøgninger om den løbende, månedlige reintegrationsbistand kan træffe afgørelse om afslag på reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der foretages af den relevante kommune, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet (»grund til at antage«), der foretages på baggrund af en udtalelse fra politiet, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10, stk. 5, 2. pkt.

Der henvises til bemærkningerne til § 10, stk. 5, 2. pkt.

Det foreslås i § 10, stk. 5, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om reintegrationsbistand indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret sigtet for en lovovertrædelse i Kriminalregisteret, jf. stk. 4, 1. pkt.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med modtagelsen af en ansøgning om reintegrationsbistand konkret vil skulle rette henvendelse til politiet og anmode om en udtalelse om de eventuelle verserende sigtelser, der efter kriminalregisterbekendtgørelsen er registreringspligtige i Kriminalregisteret. Der er således ikke med forslaget lagt op til, at kommunalbestyrelsen selv skal have adgang til hverken at se eller lave registreringer i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at politiet afgiver en udtalelse, der alene konstaterer om ansøger er registreret i Kriminalregisteret med en sigtelse. Er ansøgeren på ansøgningstidspunktet registreret med en verserende sigtelse indebærer den foreslåede ordning, at kommunalbestyrelsen vil skulle give afslag på ansøgningen om reintegrationsbistand.

Efter forslaget vil en sigtelse kunne føre til afslag på repatrieringsstøtte under forudsætning af, at sigtelsen for den pågældende lovovertrædelse er registreringspligtig i Kriminalregisteret og dermed kommer til kommunalbestyrelsens

kendskab i forbindelse med indhentelse af en udtalelse fra politiet om eventuelle registreringer i Kriminalregisteret.

I forbindelse med en afgørelse om bevilling af reintegrationsbistand vil kommunalbestyrelsen skulle give tilsagn til ansøgeren om, at kommunalbestyrelsen har vurderet, at pågældende er berettiget til den ansøgte støtte under forudsætning af, at pågældende ikke frem til udrejsen sigtes for kriminalitet, der er registreringspligtig i Kriminalregisteret. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen på ny vil skulle indhente oplysninger fra politiet om eventuelle registreringer i Kriminalregisteret inden udbetalingen af reintegrationsbistanden, hvis den tidsmæssige udstrækning mellem bevilling og udrejse – og dermed udbetalingen – f.eks. pga. sygdom, rejsehindringer eller andre forsinkelser, der på anden vis afbryder sagsbehandlingsforløbet, rækker ud over en længere periode.

Såfremt den pågældende er registreret sigtet på udreisetidspunktet, vil reintegrationsbistanden bortfalde.

Det forudsættes med lovforslaget, at politiet vil kunne videregive oplysninger om eventuelle sigtelser til kommunalbestyrelsen på baggrund af kommunalbestyrelsens anmodning herom med henblik på at træffe afgørelse om afslag på reintegrationsbistand, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10, stk. 4, 1. pkt., uden at der forinden vil skulle indhentes samtykke fra ansøgeren eller foretages en vurdering i hver enkelt sag af, om oplysningerne konkret kan videregives. Dette vil sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunalbestyrelsens behandling af ansøgning om repatrieringsstøtte.

Politiet vil i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af udtalelsen efter forslaget til § 10, stk. 5, 1. pkt., i muligt omfang omfatte personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen, såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 10, stk. 4, 1. pkt.

Om forholdet til forvaltningsloven og de databeskyttelsesretlige regler henvises til afsnit 3 om forholdet til de databeskyttelsesretlige regler.

Det foreslås i § 10, stk. 5, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om løbende, månedlig reintegrationsbistand endvidere indhenter en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 4, 2. pkt.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen indhenter en udtalelse fra politiet forud for afgørelsen om løbende, månedlig reintegrationsbistand, hvis kommunalbestyrelsen finder, at der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Indikationer på, at ansøgeren har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan eksempelvis bero på indberetninger til kommunen om, at der er mistanke om, at den pågældende er radikaliseret eller udviser anden mistænkelig adfærd, eller hvis kommunen i øvrigt som led i det kommunale forebyggende arbejde er bekendt med anmærkning på den pågældende om aktiviteter på de sociale medier, ytringer m.v. Det kan også eksempelvis bero på henvendelser om bekymringer for ekstremisme til infohusene, der er et formaliseret samarbejde mellem politi, kommune og andre relevante myndigheder.

Anmodningen sendes til den lokale politistation i den politikreds, der dækker den relevante kommune, som behandler ansøgningen om reintegrationsbistanden.

Udtalelsen om, hvorvidt den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil efter forslaget bero på et konkret skøn, der vil skulle foretages af politiet.

Kommunalbestyrelsen vil på baggrund af udtalelsen fra politiet træffe afgørelse om løbende, månedlig reintegrationsbistand.

Det vil i politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden bl.a. være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som den pågældende forventes at deltage i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

En person vil efter forslaget være en fare for statens sikkerhed, når der er tale om interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sik-

kerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.).

Efter forslaget vil en person være til fare for andre staters sikkerhed, når der er tale om alvorlige forbrydelser, som vil kunne bringe andre staters sikkerhed i fare. Det gælder bl.a. terrorisme, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder. Hensynet til at forebygge sådanne alvorlige forbrydelser i andre lande vil således også efter omstændighederne kunne begrunde et afslag på en ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand.

En person vil efter forslaget være en væsentlig trussel mod den offentlige orden, når der er tale om andre alvorlige forbrydelser end dem, der er omfattet af straffelovens kapitel 12 og 13, som vil kunne true den offentlige orden væsentligt, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Det kan gøre sig gældende ved bl.a. drab (straffelovens § 237), frihedsberøvelse (straffelovens § 261), grov vold (straffeloven § 245), ildspåsættelse (straffelovens §§ 180-181) eller anvendelse af kemiske, biologiske eller nukleare våben eller kampstoffer (straffelovens § 183). En mere bagatelagtig trussel mod den offentlige orden vil efter forslaget ikke være tilstrækkelig til, at politiet udtaler, at der er grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, der vil være en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i et konfliktområde i udlandet. Det gælder navnlig i relation til personer, der tager aktivt del i kamphandlingerne. Personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid også blive udsat for en sådan påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i en konfliktzone for at passe på familierne eller engagere sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Som et eksempel på sidstnævnte kan nævnes logistisk bistand.

Begrebet »konfliktområde« skal i denne henseende forstås som det geografiske område, hvor kampene foregår.

Det betyder, at der efter forslaget vil kunne meddeles afslag på en ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelser, hvis der er grund til at antage, at en person vil tage ophold i et sådant konfliktområde uden at have et anerkendelsesværdigt formål med opholdet. Dette gælder også, selv om der ikke er oplysninger, som peger på, at den pågældende vil deltage aktivt i kamphandlingerne. På samme måde vil der kunne meddeles

afslag til en person, som opholder sig eller har opholdt sig i et konfliktområde.

Som eksempel på ophold i et konfliktområde, der har et anerkendelsesværdigt formål – og dermed falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde – kan nævnes et ophold i et konfliktområde som led i arbejdet for en anerkendt nødhjælpsorganisation. Nødhjælpsarbejdere må i øvrigt ikke i almindelighed antages at blive udsat for en sådan påvirkningsrisiko, at de vil indebære en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Ophold i et konfliktområde som led i udførelsen af en persons (civile) arbejde vil som udgangspunkt også falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Som et andet eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, kan nævnes ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne bl.a. trænes i militære færdigheder. Hvis der er konkrete omstændigheder, som peger på, at en person agter at rejse til udlandet for at lade sig træne til at begå terrorisme, vil der efter omstændighederne kunne ske anholdelse og varetægtsfængsling forud for udrejse for (forsøg på) overtrædelse af straffelovens § 114 d, stk. 3.

Ovenstående eksempler er ikke en udtømmende oversigt over tilfælde, hvor politiet vil kunne udtale sig om, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og hvor kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand på baggrund heraf.

Politiet vil efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 5, 2. pkt., skulle afgive en udtalelse til kommunalbestyrelsen om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende vil deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Politiet vil i den forbindelse skulle høre PET, hvis politiet vurderer, at det er nødvendigt.

Politiets udtalelse vil i vidt omfang basere sig på oplysninger fra PET, men det forudsættes, at politiet selvstændigt forud herfor foretager undersøgelser forud for udtalelsen, f.eks. ved en systematisk gennemgang af politiets registre, søgning i åbne og lukkede efterforskninger, søgning på sociale medier, indhentelse af oplysninger fra kommune osv.

De oplysninger, som politiets udtalelse vil være baseret på, vil i vidt omfang kunne stamme fra PET. Efterretningstjene-

sten indhenter og indsamler således oplysninger af denne karakter som led i varetagelsen af tjenestens opgave med bl.a. at forebygge, efterforske og modvirke handlinger, der udgør eller vil kunne udgøre en fare for Danmark som et selvstændigt, demokratisk og sikkert samfund.

Det må forventes, at PET i visse tilfælde vil være i besiddelse af oplysninger, som eventuelt vil kunne berettige, at der træffes afgørelse om at nægte at bevilge reintegrationsbistand, men hvor PET på grund af oplysningernes karakter ikke videregiver disse til politiet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis oplysningerne stammer fra udenlandske partnere eller kilder, idet sådanne oplysninger som udgangspunkt ikke vil kunne fremlægges under behandlingen af sagen. I sådanne tilfælde vil PET ikke videregive oplysningerne til politiet, men derimod tilkendegive over for politiet, at PET ikke kan bidrage med oplysninger om ansøgeren. Politiet vil på den baggrund tilkendegive over for kommunalbestyrelsen, at politiet ikke er i besiddelse af oplysninger, der giver grund til at antage, at den pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Kommunen vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om at nægte at bevilge reintegrationsbistand på baggrund af sådanne oplysninger.

Efter forslaget vil politiets udtalelse herefter alene i det omfang, politiet vurderer, at det er relevant at høre PET, være baseret på oplysninger fra PET. Det bemærkes i den forbindelse, at der af hensyn til PET's arbejde kan være situationer, hvor PET er i besiddelse af oplysninger om ansøgeren, som efter omstændighederne ikke oplyses til kommunalbestyrelsen.

Hvis PET derimod udelukkende er i besiddelse af oplysninger, der på grund af oplysningernes karakter ikke kan videregives til politiet, og politiet i øvrigt ikke er i besiddelse af oplysninger, der taler imod at bevilge reintegrationsbistand i den konkrete sag, vil der – af hensyn til efterretningstjenestens arbejde – i politiets udtalelse ikke være noget til hinder for, at reintegrationsbistanden kan ydes.

Uanset dette forudsættes det, at politiet i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af udtalelsen efter forslaget til § 10, stk. 5, 2. pkt., i muligt omfang omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen, såfremt politiet afgiver en udtalelse, kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 10, stk. 4, 2. pkt.

Kommunalbestyrelsens behandling af en ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand vil efter den foreslåede bestemmelse skulle foretages på baggrund af politiets udtalelse. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen lægger politiets udtalelse om pågældende ansøger prøvet til grund ved afgørelsen om reintegrationsbistand.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kommunalbestyrelsen kan meddele afslag på en ansøgning om løbende, månedlig reintegrationsbistand til den pågældende, såfremt politiet tilkendegiver, at der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det vil efter forslaget således være kommunalbestyrelsen, – der på baggrund af politiets udtalelse – vil kunne træffe afgørelse om, at reintegrationsbistand ikke kan ydes.

Et sådant afslag vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og beslutningen om at meddele afslaget vil således skulle ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1, hvoraf det fremgår, at loven gælder for behandling af sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, samt øvrige forvaltningsretlige regler og grundsætninger.

Efter forslaget vil politiet videregive de oplysninger til kommunalbestyrelsen, der danner grundlag for politiets udtalelse.

Det bemærkes, at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at håndhævelsen af den foreslåede bestemmelse om indhentelse af en udtalelse fra politiet til brug for behandling af sager om reintegrationsbistand, kan være forbundet med en række udfordringer i forhold til blandt andet at sikre bevisgrundlaget i de enkelte sager. Det kan således i praksis blandt andet vise sig vanskeligt at indhente relevante oplysninger, hvis PET på baggrund af oplysningernes karakter ikke kan videregive oplysningerne til politiet. Sådanne udfordringer kan have en afsmittede effekt i forholdet til antallet af afgørelser om at nægte reintegrationsbistand ud fra sikkerhedsmæssige årsager.

Den foreslåede ordning vil desuden medføre, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på reintegrationsbistand efter repatrieringsloven, der er begrundet med henvisning til repatrieringslovens § 10, stk. 4, 2. pkt., ikke vil kunne indbringes for Ankestyrelsen. Afgørelsen vil derimod kunne indbringes for domstolene, jf. grundlovens § 63.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 31.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 10, stk. 6, 1. og 2. pkt., at konstaterer Udbetaling Danmark i forbindelse med den årlige indhentelse af udtalelse fra politiet, at den pågældende er registreret sigtet i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, tilbageholdes den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for den årlige indhentelse af oplysninger fra politiet sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

Den foreslåede model er, for så vidt angår undersøgelserne i forbindelse med udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, knyttet op på sigtelser eller domme efter straffebestemmelser, der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-9, vil kunne føre til udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Der vil således være tale om lovovertrædelser for en række særligt grove kriminalitetsformer, herunder narkotikasmugling, seksualforbrydelser, vold, manddrab m.v. Den foreslåede bestemmelse er således et udtryk for, at kriminalitet af mindre alvorlig kriminalitet ikke bør føre til tilbageholdelse og bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

Det følger af den foreslåede ordning, at Udbetaling Danmark, såfremt pågældende løbende i forbindelse med udbetalingen af reintegrationsbistand er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser, ikke vil skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorefter udvisning efter § 22, nr. 4-9, vil skulle ske, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser, henset til at spørgsmålet om modtagelse af repatrieringsstøtte ikke fordrer en vurdering af det fortsatte opholdsgrundlag i Danmark, og at den foreslåede ordning i øvrigt tager udgangspunkt i lovovertrædelsens alvor og ikke spørgsmålet om udvisning.

Forslaget indebærer desuden, at den resterende del af den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, indtil der falder endelig dom i sagen, hvis den pågældende er sigtet for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om repatrieringsstøtte. Ligeledes indebærer forslaget, at den resterende del af reintegrationsbistanden bortfalder, såfremt sigtelsen fører til domfældelse ved endelig dom efter de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser, eller der allerede på tidspunktet for opslaget i Kriminalregisteret foreligger domfældelse ved endelig dom efter de nævnte bestemmelser.

Ved endelig dom forstås, at anklagemyndigheden eller tiltalte skal have udtømt ankemulighederne. Er der således truffet afgørelse i en straffesag i eksempelvis byretten, og er den pågældende fundet skyldig for en af de i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, nævnte bestemmelser begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, vil den resterende del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til tidspunktet for udløbet af anklagemyndighedens og tiltaltes ankefrist på 14 dage. Har tiltalte eller anklagemyndigheden ikke inden for denne frist benyttet muligheden for at anke den pågældende byretsdom, bortfalder den resterende løbende, månedlige reintegrationsbistand herefter.

Benytter anklagemyndigheden eller tiltalte sig af sin ret til at anke en eventuel byretsdom, vil den resterende del af hjælp til repatriering fortsat skulle tilbageholdes frem til afsigelsen af den endelig dom. Stadfæstes byretsdommen vil der således kunne ske bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering. Modsat vil pågældende være berettiget til den resterende løbende, månedlige reintegrationsbistand, såfremt vedkommende frifindes ved endelig dom.

Udbetaling Danmarks afgørelser om bortfald af den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 6, 2. pkt., vil kunne indbringes for Ankestyrelsen, jf. repatrieringslovens § 12, stk. 2.

Det foreslås i § 10, stk. 6, 3. pkt., at Udbetaling Danmarks tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen ikke er en afgørelse.

Forslaget betyder, at Udbetaling Danmarks tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget ikke er en afgørelse.

Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor udbetaling af yderligere månedlige rater af reintegrationsbistanden tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over tilbageholdelsen af reintegrationsbistanden.

Det kan i den forbindelse anføres, at retstilstanden også uden den foreslåede bestemmelse ville være, at Udbetaling Danmarks tilkendegivelse til en person om, at ydelsen tilbageholdes, ikke ville være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, men en procesledende beslutning. Der kan herved lægges vægt på, at tilkendegivelsen ikke afgør, om den repatrierede person fortsat har ret til ydelsen og dermed afslutter sagen, men derimod kan betragtes på linje med en foreløbig justering af en løbende udbetaling. Spørgsmålet kan dog give anledning til en vis tvivl, idet der er tale om en beslutning med midlertidige faktiske virkninger for den

pågældende. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at der ikke er uklarhed om retstilstanden.

Forslaget medfører således også, at Udbetaling Danmark, i de tilfælde hvor det er konstateret, at den pågældende er registreret sigtet i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand, vil skulle træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis der sker domfældelse efter de pågældende bestemmelser.

Det foreslås i § 10, stk. 7, at Udbetaling Danmark i forbindelse med udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1 og 2, årligt i en periode på 3 år fra bevilling af reintegrationsbistanden indhenter en udtalelse fra politiet om, hvorvidt pågældende er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand.

Med denne del af forslaget sikres det således, at personer, for hvem den strafbare gerning først opdages efter en længere årrække, og hvor pågældende således heller ikke på ansøgningstidspunktet er registreret som sigtet i Kriminalregisteret, ligeledes vil være omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen vil i øvrigt følge reglerne for forældelse af strafansvar efter straffeloven.

Den foreslåede ordning medfører, at der en gang årligt skal indhentes oplysninger om ansøgeren i Kriminalregisteret i en periode på 3 år, uanset om pågældende er bevilget den løbende, månedlige reintegrationsbistand på 5 år, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, eller den løbende, månedlige livslange reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 2.

Det forudsættes, at politiet i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af udtalelsen, i muligt omfang omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. parts-høring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at politiets udtalelse forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24.

Til nr. 28

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1

eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er bortfald af den løbende månedlige reintegrationsbistand betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 2. pkt., hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører.

Endvidere foreslås det at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 3. pkt., hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Med forslaget indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 10 b, der blev indsat i repatrieringsloven ved lov nr. 130 af 30. januar 2021, som nyt 2. og 3. punktum i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1. Der er ikke i øvrigt foretaget ændringer i ordlyden af det nuværende stk. 2, der bliver 2. og 3. punktum i § 10 b, stk. 1.

Forslaget, der skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 27, hvorefter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, nyaffattes, har alene til formål at sikre en mere hensigtsmæssig opbygning af bestemmelsen i lovteknisk henseende.

Til nr. 29

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffer kommunalbestyrelsen afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er bortfald af den

løbende månedlige reintegrationsbistand betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse eller opholdsret, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Den omstændighed, at Udlændingestyrelsen efter tidspunktet for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand træffer afgørelse om bortfald af en udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 21 b, medfører ikke i sig selv, at retten til fortsat reintegrationsbistand bortfalder efter repatrieringslovens § 10 b. Der henvises herved i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, nyaffattes.

Det foreslås således efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen endvidere træffer afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 1, nr. 28, hvorefter den gældende bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, indsættes som 2. og 3. punktum i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen vil skulle træffe afgørelse om, at retten til fortsat reintegrationsbistand bortfalder, hvis Udlændingestyrelsen måtte træffe afgørelse om, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder efter udlændingelovens § 21 b. Herved sikres det, at retten til fortsat reintegrationsbistand vil bortfalde, hvis udlændingen opholder eller har opholdt sig uden for Danmark, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for Danmark deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed,

andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det er uden betydning for anvendelsen af den foreslåede bestemmelse, hvornår den aktivitet, der kan føre til bortfald af opholdstilladelsen, har fundet sted, så længe Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 21 b efter det tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om at yde reintegrationsbistand efter repatrieringslovens § 10. Også aktiviteter, der har fundet sted forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, men hvor Udlændingestyrelsen ikke forud for kommunalbestyrelsens afgørelse har taget stilling til eller måtte være bekendt med aktiviteten, omfattes dermed af den foreslåede bortfaldsordning. I sager, hvor en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, er udlændingen ikke omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og kan ikke modtage reintegrationsbistand.

Er en repatrieret udlændings opholdstilladelse bortfaldet efter udlændingelovens § 17 a, vil Udlændingestyrelsen ikke efterfølgende have anledning til at tage stilling til, om en aktivitet omfattes af bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 21 b. Det følger heraf, at en afgørelse om bortfald af fortsat reintegrationsbistand under henvisning til, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, i praksis vil kunne træffes indtil det tidspunkt, hvor den repatrierede udlændings opholdstilladelse ellers bortfalder i medfør af udlændingelovens § 17 a.

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om bortfald af fortsat reintegrationsbistand straks efter, at kommunalbestyrelsen er blevet bekendt med, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 44 a, stk. 1, nr. 4, uden udlændingens samtykke kan og også skal videregive oplysninger om, at udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen senest har haft bopæl. Udlændingestyrelsen skal også underrette kommunalbestyrelsen, hvis afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b senere omgøres eller ophæves. Modtager kommunalbestyrelsen fra Udlændingestyrelsen oplysninger om, at en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, vil kommunalbestyrelsen således af egen drift straks skulle undersøge, om udlændingen modtager eller har udsigt til at skulle modtage støtte efter repatrieringsloven, som med forslaget efter omstændighederne skal bortfalde. Omgøres eller ophæves afgørelsen om bortfald efter udlændingelovens § 21 b, efterbetales den reintegrationsbistand, der er bortfaldet, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af ydelsen var opfyldt i perioden, jf. repatrieringslovens § 10 b.

Endvidere foreslås det efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 2. pkt., at bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori afgørelsen om bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b er truffet.

Reintegrationsbistand udbetales månedsvis bagud fra den 1. i måneden efter, at en udlænding er repatrieret til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. § 8, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Med den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 2. pkt., bortfalder udbetaling af reintegrationsbistand med virkning fra den første hele måned fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b. Træffes afgørelsen midt i en måned, vil reintegrationsbistanden således bortfalde for fremtiden regnet fra den første hele måned fra afgørelsestidspunktet. Det vil i praksis betyde, at udbetaling af reintegrationsbistanden ikke vil ske med udgangen af den første hele måned efter det tidspunkt, hvor afgørelsen er truffet.

Hvis reintegrationsbistanden er udbetalt eller bogført på modtagerens konto i et pengeinstitut efter det tidspunkt, hvor betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand ikke længere er til stede, skal beløbet kræves tilbagebetalt, jf. § 10 i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Tilbagebetaling forudsættes således også at kunne komme på tale i tilfælde, hvor reintegrationsbistanden vil skulle bortfalde i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 2, men hvor dette først konstateres på et senere tidspunkt.

Til nr. 30

Efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 1. pkt., vurderer Udlændingestyrelsen, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3.

Med forslaget til § 1, nr. 26, indsættes der et nyt 2. pkt. i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Endvidere indsættes der med forslaget til § 1, nr. 26, et nyt 3. pkt. i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, hvorefter bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er

fortsat. Med forslaget til § 1, nr. 26, indsættes det nuværende stk. 2 i repatrieringslovens § 10 b som nyt 2. og 3. punktum i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 1. pkt., ændres, således at (henvisningerne til) stk. 1 bliver til stk. 1, 1. pkt.

Forslaget, der er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 28, betyder, at Udlændingestyrelsen (fortsat) alene skal vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 1. pkt., men (fortsat) ikke, om det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 31

Det fremgår af repatrieringslovens § 12, stk. 1, at kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov, bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Det foreslås at ændre § 12, stk. 1, således, at afgørelser efter de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, ikke kan indbringes for Ankestyrelsen.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på hjælp til repatriering og løbende, månedlig reintegrationsbistand truffet i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, om, at kommunalbestyrelsen i sager, hvor der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at tage til udlandet og deltage i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden – i overensstemmelse med afgørelser efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, og modsat kommunalbestyrelsens afgørelser truffet efter repatrieringsloven i øvrigt – ikke kan indbringes for Ankestyrelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det ubetænkeligt at afskære adgang til administrativ rekurs til Ankestyrelsen i sådanne sager navnlig henset til, at politiets udtalelse om hvorvidt der er grund til at antage, at ansøgeren vil tage til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, og om der derfor bør bevilges repatrieringsstøtte,

i hovedsagen vil basere sig på oplysninger af politi- og efterretningsmæssig karakter. Der er således tale om spørgsmål, som sædvanligvis vurderes af domstolene (i sager om bl.a. bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b), og som ikke ligger inden for Ankestyrelsens sædvanlige ansvarsområde i forbindelse med klagesager.

Politiets udtalelse om, hvorvidt der er grund til at antage, at pågældende har til hensigt at rejse til udlandet og der til hensigt at rejse til udlandet og der deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vil kunne prøves af domstolene ved indbringelse af kommunalbestyrelsens afgørelser om afslag på repatrieringsstøtte.

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 5, og § 10, stk. 7, vil kunne indbringes for domstolene. Afgørelserne vil desuden være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og ansøgeren vil således kunne klage over afgørelsen om afslag på hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand til ombudsmanden.

Til nr. 32

Det fremgår af repatrieringslovens § 14, stk. 1, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 3, 5 og 8, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Endvidere fremgår det af § 14, stk. 2, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 4, og § 7, stk. 3, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Yderligere fremgår det af § 14, stk. 3, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Endelig fremgår det af § 14, stk. 4, at de beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Med lovforslagets § 1, nr. 9, ophæves bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2 og 3, og i stedet for indsættes nye stykker som stk. 2 og 3. Med lovforslagets § 1, nr. 13 indsættes forslaget til repatrieringslovens § 7 a.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14, stk. 1, at de beløb, der er nævnt i § 7 a, er fastsat i 2021-niveau og reguleres fra og med 2022 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget indebærer, at beløbene i forslaget til repatrierings-

lovens § 7 a reguleres én gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene vil fremgå af den årlige vejledning om satser.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9 og 13, hvor bl.a. repatrieringslovens § 7, stk. 2 og 3, ophæves – og erstattes med nye stykker som stk. 2 og 3 – og § 7 a indsættes.

Det foreslås i repatrieringslovens § 14, stk. 2, at det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget er en konsekvens af nyaffattelsen af repatrieringslovens § 14, hvorved bestemmelsen tilpasses forslaget i lovforslagets § 1, nr. 13, hvor § 7 a, som indeholder ny ydelsesstruktur, indsættes.

Til § 2

Til nr. 1 og 2

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, bortfalder uanset bestemmelsen i § 17 en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (nr. 1) (asyl), § 9 b (nr. 2) (humanitært ophold), § 9 c, stk. 1 (ophold efter ganske særlige grunde), i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b (nr. 3), § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (nr. 4), § 9 e (ophold efter Kosovonødloven), når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset (nr. 5), § 9 eller 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3 (nr. 6), eller et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning (nr. 7).

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 3, finder stk. 1 og 2 kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 4, bortfalder uanset bestemmelsen i § 17 en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter § 9 e, når

tilladelsen er meddelt tidsbegrænset (nr. 1), § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5 (nr. 2), eller et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning (nr. 3).

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 5, finder stk. 4 kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Det foreslås, at § 17 a, stk. 1 og 4, ændres således, at »eller det tidligere opholdsland« konsekvensrettes til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning«.

Det foreslås videre, at § 17 a, stk. 3 og 5, ændres således, at »eller det tidligere opholdsland« konsekvensrettes til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning«.

Det betyder, at udlændinge, der er repatrieret til et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning, fremover ligeledes vil være omfattet af fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a.

Forslagene er en konsekvens af, at personer omfattet af repatrieringsloven fremover også vil have mulighed for at repatriere til et andet land end de pågældendes hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Det fremgår af § 62, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at der kun kan udbetales dagpenge til et medlem, som står til rådighed for arbejdsmarkedet, jf. dog stk. 3 og 4. Ved rådighed forstås, at medlemmet:

- 1) er aktivt arbejdssøgende, herunder registrerer jobsøgningsaktiviteter i joblog på Jobnet eller i arbejdsløshedskassens digitale joblog,
- 2) kan og vil overtage arbejde med dags varsel,
- 3) kan og vil deltage i samtaler og aktiviteter i arbejdslø-

hedskassen, herunder selv booker samtaler med arbejdsløshedskassen,

4) kan og vil deltage i kontaktføreløb, herunder i samtaler i jobcenteret og hos en anden aktør, og i aftalte aktiviteter og tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.,

5) giver jobcenteret de oplysninger, som er nødvendige for, at medlemmet kan henvises til arbejde og gives tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, og

6) har bopæl og opholder sig i Danmark.

Det følger af § 62, stk. 4, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at et medlem, som har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og som efter repatrieringslovens § 6, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, anses for at opfylde rådighedsbetingelserne i stk. 1, under sin deltagelse heri.

Det betyder, at en person kan tage sine arbejdsløshedsdagpenge med til sit hjemland eller tidligere opholdsland, når den pågældende deltager i praktik, uddannelsesforløb eller rekognosceringsrejse efter repatrieringslovens § 6.

Det er i § 1, nr. 5, foreslået, at der i § 6, stk. 1, 1. pkt., sker en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, om at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land.

Som konsekvens heraf foreslås det i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at der i § 62, stk. 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

Det betyder, at medlemmet under deltagelse i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, efter repatrieringslovens § 6, vil anses for at stå til rådighed for det danske arbejdsmarked, hvorfor rådighedsbetingelserne i § 62, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., anses for opfyldt. Medlemmet vil derfor kunne modtage arbejdsløshedsdagpenge under sin deltagelse heri, såfremt de øvrige dagpengebetingelser vil være opfyldt.

Til § 4

Til nr. 1

Det fremgår af § 3, stk. 2, nr. 5, i lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 12. februar 2021, at sygedagpenge kan udbetales under ophold i udlandet, når en person på baggrund af en tilladelse efter repatrieringslovens § 6 deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 2, nr. 5, ændres »eller det tidligere opholdsland« til », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

Forslaget betyder, at der vil kunne udbetales sygedagpenge under ophold i udlandet, ikke kun når en person på baggrund af en tilladelse efter repatrieringslovens § 6 deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, men også når der er tale om et land, hvor den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 1, om at personer omfattet af repatrieringsloven fremover vil have mulighed for at repatriere til et andet land end deres hjemland eller tidligere opholdsland, såfremt de har nær familiemæssig tilknytning til det pågældende land, samt den deraf foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 6, til § 6 i repatrieringsloven.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. august 2021, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 13.

Bestemmelsen vil træde i kraft, når en ny udbetalingsmodel, hvorefter pengeoverførsler kan ske i umiddelbar forlængelse af udrejsen, er etableret og er klar til at blive taget i brug. Det forventes at ske ultimo 2021.

Det foreslås i *stk. 3*, at ansøgning om hjælp til repatriering, som er indgivet til kommunalbestyrelsen inden lovens ikrafttræden, behandles efter de nugældende regler. En sådan ordning vil betyde, at behandlingen af verserende sager færdigbehandles i kommunalbestyrelsen efter de nuværende regler.

Ordningen vil endvidere medføre, at anmodning om udbe-

taling af den resterende repatrieringsstøtte, hvor pågældendes ansøgning om hjælp til repatriering er behandlet inden lovens ikrafttræden, skal behandles efter de nuværende regler. Det betyder, at bestemmelserne i § 7, stk. 4 og § 10, stk. 6, hvorefter den resterende repatrieringsstøtte tilbageholdes eller bortfalder i tilfælde, hvor ansøgeren efter udrejsen sigtes for visse forhold begået helt eller delvist før udrejsen, ikke vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor afgørelsen om repatrieringshjælp er truffet før lovens ikrafttrædelse.

Den foreslåede ordning betyder videre, at udbetalingen af støtte i sager om hjælp til repatriering, hvor der inden lovens ikrafttræden er bevilget hjælpen, fortsat udbetales i den nuværende form, dvs. at hjælp til etablering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 2, stk. 6, jf. stk. 5, og hjælp til udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, udbetales i to rater.

Forslaget indebærer desuden, at de for afgørelser om hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, der er truffet før lovens ikrafttræden, finder de gældende regler – herunder reglerne om bortfald efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1 – anvendelse. Det betyder bl.a., at støtten efter omstændighederne kan bortfalde, hvis den aktivitet, der kan føre til bortfald efter udlændingelovens § 21 b, tillige omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, under henvisning til, at personen må anses for en fare for statens sikkerhed (nr. 1) eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed (nr. 2). Det bemærkes i den forbindelse, at der ved lov nr. 130 af 30. januar 2021 om ændring af repatrieringsloven (Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af alvorlig kriminalitet m.v. begået efter repatriering m.v.), der trådte i kraft den 1. februar 2021, er fastsat en særlig overgangsordning, hvorefter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, tillige har virkning for afgørelser om støtte, der er truffet før den 1. februar 2021, uanset at det forhold, der kunne føre til bortfald af støtten, i sin helhed er begået før den 1. februar 2021, bl.a. hvis der er grund til at antage, at støtten vil blive anvendt til forhold, der i sig selv må anses for en fare for statens sikkerhed eller må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. § 2, stk. 3, i lov nr. 130 af 30. januar 2021.

Til § 6

Det foreslås i *stk. 1*, at bestemmelsen, som vedrører lovens territoriale gyldighed, indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 2 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lovens § 3 gælder ikke for Færøerne og Grønland, idet det bemærkes, at lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. i øvrigt ikke finder anvendelse for Færøerne og Grønland, jf. § 105 i loven.

Lovens § 4 gælder ikke for Færøerne og Grønland, idet det bemærkes, at lov om sygedagpenge i øvrigt ikke finder anvendelse for Færøerne og Grønland, jf. § 83 i loven.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 2. Ved repatriering forstås i denne lov personers frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

§ 3. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter ansøgning beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i stk. 2-4, skal anses for omfattet af loven.

§ 4. Udlændinge- og Integrationsministeriet har ansvaret for den individuelle rådgivning af herboende personer, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, og varetager den generelle informationsindsats vedrørende repatriering.

Stk. 2. ---

§ 5. Kommunalbestyrelsen vejleder i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om muligheden for at modtage hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, når personer udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland.

§ 6. Uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik, § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning give tilladelse til, at en person modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering. Kommunalbestyrelsen skal til brug for vurderingen af ansøgningen indhente en udtalelse fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til.

Stk. 2-3. ---

§ 6 a. Kommunalbestyrelsen kan tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til personer omfattet af § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, som ændret ved lov nr. 2189 af 29. december 2020 og lov nr. 130 af 30. januar 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.«.

2. I § 3, stk. 7, indsættes efter » stk. 2-4,«: » eller en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 3 eller 4, men som pga. særlige omstændigheder ikke opfylder betingelserne i § 7, stk. 9, nr. 1, jf. § 7, stk. 8,«.

3. I § 4, stk. 1, ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.«.

4. I § 5 indsættes efter 1. pkt. som nyt pkt.: »Kommunalbestyrelsen vejleder udlændinge, som har haft opholdstilladelse i Danmark i minimum 5 år, og som har modtaget kontanthjælp, uddannelseshjælp, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i mindst 18 ud af de seneste 36 måneder, om mulighederne for at modtage hjælp til repatriering ved en selvstændig samtale, som afholdes minimum hvert 2. år.«

5. I § 5, 2. pkt., ændres »eller tidligere opholdsland« til: », tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.«.

6. I § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt., § 8, og § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning.«.

7. I § 6 a, stk. 1, ændres »eller et tidligere opholdsland« til: », et tidligere opholdsland eller et land, hvortil de har nær familiemæssig tilknytning.«.

Stk. 2. ---

§ 7. Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. stk. 9, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Stk. 2. Hjælp til repatriering omfatter

- 1) udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland,
- 2) udgifter på højst 30.000 kr. pr. person til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohav på 30.000 kr. pr. person
- 3) udgifter på højst 11.615 kr. til transport af udstyr, der er nødvendigt for personens eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland,
- 4) hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland med indtil 127.517 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, med indtil 38.890 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år,
- 5) udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme personens beskæftigelsesmuligheder og udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr,
- 6) udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.500 kr. pr. år i op til 4 år,
- 7) udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug,
- 8) udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark,
- 9) udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år, og
- 10) udgifter til anskaffelse af nationalitetspas m.v. på højst 10.000 kr. pr. person.

Stk. 3. Hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den repatrieren-

8. I § 7, stk. 1, 2. pkt., ændres »stk. 9« til: »stk. 11«.

9. § 7, stk. 2-6, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan ud over betingelserne oplyst i stk. 1 kun udbetale hjælp til repatriering, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på hjælp til repatriering, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er sigtet for en lovovertrædelse, der er registreret i Kriminalregisteret, jf. stk. 2, 1. pkt. Endvidere indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om hjælp til repatriering en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 2, 2. pkt.

de forældre, udbetales den resterende del af hjælp til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 4. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.

Stk. 4. Hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. stk. 2, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.

Stk. 5. I de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2. pkt., ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af

Stk. 4. Er pågældende på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, sigtet for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, tilbageholdes udbetalingen, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den sidste del af hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen indhenter inden udbetaling af den sidste del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3, en udtalelse fra politiet om, hvorvidt pågældende på udbetalingstidspunktet er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.«

Stk. 7-12 bliver herefter stk. 6-11.

Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Stk. 6. Hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 2, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til skoleudgifter, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til skolegang efter stk. 2, nr. 9, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Stk. 7. Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. stk. 3-6, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet, tiltalt eller dømt for et strafbart forhold, der helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1 og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 8. ---

Stk. 9. Til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 3 eller 4, kan hjælp til repatriering kun ydes, når udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, som har dannet grundlag for opholdstilladelsen (referencen).

Stk. 10. Uanset stk. 9 kan der ydes hjælp til repatriering, hvis

10. I § 7, *stk. 7*, der bliver *stk. 6*, ændres »jf. stk. 3-6« til: »jf. § 7 a, stk. 1, nr. 3, og stk. 2, nr. 3«.

11. I § 7, *stk. 9*, der bliver *stk. 8*, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning,«.

12. I § 7, *stk. 10*, der bliver *stk. 9*, ændres »stk. 9« til: »stk. 8«.

- 1) udlændingen er blevet skilt fra og ikke længere samlever med referencen,
- 2) referencen er død,
- 3) udlændingen som barn er blevet familiesammenført med sine forældre og efter sit fyldte 18. år ønsker at repatriere eller
- 4) udlændingen har opholdstilladelse på grundlag af en familiemæssig tilknytning til en herboende søn eller datter og er omfattet af § 10, stk. 1, nr. 4.

Stk. 11-12. ---

13. Efter § 7 indsættes:

»§ 7 a. Hjælp til repatriering udbetales i følgende dele:

1) Umiddelbart før udrejse udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst. Der kan efter ansøgning ved tilbagevenden derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har behov herfor.

2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering.

3) For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales efter fortrydelsesfristens udløb 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning. For andre udlændinge udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 2. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales hjælp til repatriering i følgende dele:

1) Umiddelbart før udrejse udbetales 25.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 15.000 kr. pr. person under 18 år til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan efter ansøgning ved tilbagevenden derudover udbetales udgifter til medbragt lægeordineret medicin til højst 1 års forbrug, udgifter til medbragte nødvendige personlige hjælpemidler til højst 1 års forbrug eller til andre hjælpemidler, dog højst i alt 5.000 kr., samt hjælp til nødvendig vaccination i Danmark, såfremt den pågældende har særligt behov herfor.

2) Efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, udbetales 70.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, 85.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år og ikke samtidig modtager reintegrationsbistand, jf. § 10, og 40.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til indledende etablering i det pågældende land.

§ 8. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning i ganske særlige tilfælde yde hjælp i op til 12 måneder til betaling af boligudgifter for en familie, hvis et familiemedlem vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland forud for resten af familien.

§ 9. Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første to år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering

3) Der udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales 80.000 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og 45.000 kr. pr. person under 18 år, til hjælp til varig tilbagevenden til hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 1. pkt. forlænges med op til 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 3. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 1. pkt.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning hæve beløbet, der udbetales til dækning af udgifter til afrejse og ankomst, ved tilbagevenden, jf. stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, til brug for transport af personlige ejendele eller personligt bohøve, med højst 10.000 kr. pr. person, mod et tilsvarende fradrag i beløbet, der udbetales til hjælp til indledende etablering efter indrejsen i hjemlandet, det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning, jf. stk. 1, nr. 2, og stk. 2, nr. 2.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af hjælp til repatriering.«

14. I § 9 indsættes før 1. pkt. som nyt punktum:

»Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlænding eller dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab afstår fra at repatriere, eller sagsbehandlingsforløbet på anden vis bliver afbrudt, inden udrejse.«

15. I § 9, 1. pkt., der bliver 2. pkt., indsættes efter »skal«: »endvidere«.

16. I § 9, 2. pkt., der bliver 3. pkt., ændres »§ 7, stk. 3-6« til: »§ 7 a, stk. 2, nr. 3«.

17. I § 9, 3. pkt., der bliver 4. pkt., ændres »§ 7, stk. 7« til: »§ 7, stk. 6«.

eller i erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Er retten til den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 a. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 9, i øvrigt er opfyldt.

§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Stk. 2. Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Stk. 3. Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænet i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf.

18. I § 9, 4. pkt., der bliver 5. pkt., ændres »§ 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3«.

19. § 9, 5. pkt., ophæves.

20. I § 9 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om tilbagebetaling af hjælp til repatriering ved fortrudt repatriering.«

21. I § 9 a, *stk. 4*, ændres »og 9,« til: »og 8,«.

22. I § 9 b, *stk. 1*, ændres »§ 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5« til: »§ 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3«.

23. I § 9 b, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.«

24. § 9 b, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7 a, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, nr. 2 og 3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b.«

25. I § 9 b, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »jf. stk. 1,« til: »jf. stk. 1, 1. pkt.,«.

udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.

§ 10. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, hvis personen

- 1) ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand,
- 2) ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl,
- 3) har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år og
- 4) på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Stk. 2. I stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år efter stk. 1 kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 1, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af reintegrationsbistanden efter stk. 1. Anmodningen er uigenkaldelig.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen er uigenkaldelig.

26. I § 10, stk. 1, nr. 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning«.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan i særlige tilfælde efter ansøgning genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand efter stk. 1 eller stk. 3, hvis ansøgeren tidligere har fået afslag herpå under henvisning til stk. 1, nr. 1, og den pågældende inden for 2 år efter udrejsen fra Danmark har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag. Ansøgning herom skal indgives, senest 6 måneder efter ansøger har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag. Ansøgning om genoptagelse indgives til den kommunalbestyrelse, som tidligere har truffet afgørelse om afslag på reintegrationsbistand.

Stk. 5. Pension, der medtages ved repatriering i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og andre lande, fradrages i reintegrationsbistanden.

Stk. 6. Udbetaling Danmark forestår udbetaling af reintegrationsbistand og kan i forbindelse med den løbende administration af udbetalingen træffe afgørelser om tilbagebetaling og ophør af reintegrationsbistand i henhold til nærmere regler herom fastsat af udlændinge- og integrationsministeren, jf. stk. 7, 3. pkt.

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter størrelsen af reintegrationsbistanden for personer, der repatrierer. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Stk. 8. Kommunalbestyrelsen kan til brug for behandlingen af sager om udbetaling af reintegrationsbistand få terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret, jf. lov om et indkomstregister § 7.

§ 10 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at retten til den løbende månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

27. I § 10 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* Kommunalbestyrelsen kan ud over betingelserne oplyst i stk. 1 kun udbetale den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis ansøgeren frem til udbetalingstidspunktet ikke er registreret som sigtet i Kriminalregisteret. Kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om afslag på den løbende, månedlige reintegrationsbistand, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i aktiviteter i udlandet, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen indhenter i forbindelse med afgørelse om løbende, månedlig reintegrationsbistand en udtalelse fra politiet om, hvorvidt ansøgeren er registreret sigtet for en lovovertrædelse i Kriminalregisteret, jf. stk. 4, 1. pkt. Endvidere indhenter kommunalbestyrelsen i forbindelse med afgørelse om løbende, månedlig reintegrationsbistand en udtalelse fra politiet, hvis der er grund til at antage, at ansøgeren har til hensigt at deltage i de aktiviteter i udlandet, som er nævnt i stk. 4, 2. pkt.

Stk. 6. Konstaterer Udbetaling Danmark i forbindelse med den årlige indhentelse af udtalelse fra politiet, jf. stk. 7, at den pågældende er registreret sigtet i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, tilbageholdes den løbende, månedlige ret til reintegrationsbistand, indtil der afsiges endelig dom. Er der på tidspunktet for den årlige indhentelse af oplysninger fra politiet sket domfældelse ved endelig dom for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, eller fører sigtelsen, jf. 1. pkt., til domfældelse ved endelig dom, bortfalder den løbende, månedlige reintegrationsbistand. Udbetaling Danmarks tilkendegivelse om tilbageholdelse af udbetalingen er ikke en afgørelse.

Stk. 7. Udbetaling Danmark indhenter i forbindelse med udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1 og 2, årligt i en periode på 3 år fra bevilling af reintegrationsbistanden en udtalelse fra politiet om, hvorvidt pågældende er registreret sigtet eller dømt i Kriminalregisteret for en lovovertrædelse, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-9, som er begået her i landet forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 8-12.

28. I § 10 b, stk. 1, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Bortfald af reintegrationsbistanden er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. 1. pkt., helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.«

29. § 10 b, stk. 2, affattes således:

Stk. 2. Bortfald af den løbende månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor reintegrationsbistanden ophører. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvis har fundet sted eller er fortsat.

Stk. 3. Udbetaling af den løbende månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, når det er nødvendigt i en sag om, hvorvidt en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. De nævnte myndigheder kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, og som er nødvendige for kommunalbestyrelsens afgørelser efter stk. 1 eller 3, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, og som er nødvendige med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4, til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, og som er nødvendige med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3, til kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger, der er nødvendige, til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3 og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.

§ 12. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1 og § 10 b, stk. 1 kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Stk. 2. ---

§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 3, 5 og 8, er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang

»*Stk. 2.* Kommunalbestyrelsen træffer endvidere afgørelse om, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, hvis personens opholdstilladelse bortfalder i medfør af udlændingelovens § 21 b. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori afgørelsen om bortfald i medfør af udlændingelovens § 21 b er truffet.«

30. I § 10 b, stk. 4, 1. pkt., ændres »jf. stk. 1,« til: »jf. stk. 1, 1. pkt.,« og »stk. 1, jf. stk. 3.« ændres til: »stk. 1, 1. pkt., jf. stk. 3.«

31. I § 12, stk. 1, indsættes efter »bortset fra afgørelser efter«: »§ 7, stk. 5«, og efter »§ 9 b, stk. 1 « indsættes »§ 10, stk. 7,«.

32. § 14 affattes således:

årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 4, og § 7, stk. 3, er fastsat i 2014-niveau og reguleres fra og med 2015 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 3. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 6 og 9, og § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 4. De beløb, der er nævnt i § 7, stk. 2, nr. 2 og 10, er fastsat i 2018-niveau og reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,

»§ 14. De beløb, der er nævnt i § 7 a, er fastsat i 2021-niveau og reguleres fra og med 2022 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.
Stk. 2. Det beløb, der er nævnt i § 13, stk. 2, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.«

§ 2

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret senest ved lov nr. 416 af 13. marts 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 17 a, stk. 1 og 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning«.

2. I § 17 a, stk. 3 og 5, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil udlændingen har nær familiemæssig tilknytning«.

2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller

3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. ---

§ 62

Stk. 1-3---

Stk. 4. Et medlem, som har ret til at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, og som efter repatrieringslovens § 6 har fået tilladelse til at deltage i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering, anses for at opfylde rådighedsbetingelserne i stk. 1 under sin deltagelse heri.

Stk. 5-10---

§ 3. Retten til sygedagpenge er betinget af, at personen har lovligt ophold her i landet, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Sygedagpenge kan udbetales under ophold i udlandet, når

1) – 4) ...

5) en person på baggrund af en tilladelse efter repatrieringslovens § 6 deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Stk. 3. ---

§ 3

I lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 215 af 12. februar 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 62, stk. 4, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

§ 4

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 223 af 12. februar 2021, som ændret ved § 4 i lov nr. 339 af 2. april 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 3, stk. 2, nr. 5, ændres »eller det tidligere opholdsland« til: », det tidligere opholdsland eller et land, hvortil den pågældende har nær familiemæssig tilknytning,«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2021, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 13.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på ansøgninger om hjælp til repatriering indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.